

Cáo Sa Bầy Cáo

Contents

Cáo Sa Bầy Cáo	1
1. Chương 01 - 02 - 03	1
2. Chương 04 - 05	5
3. Chương 06 - 07	8
4. Chương 08 - 09	11
5. Chương 10 - 11	16
6. Chương 12 - 13	20
7. Chương 14 - 15	26
8. Chương 16 - 17	32
9. Chương 18 - 19	39
10. Chương 20 - 21	47
11. Chương 22 - 23	54
12. Chương 24 - 25	61
13. Chương 26 - 27	70
14. Chương 28	77
15. Chương 29	81

Cáo Sa Bầy Cáo

Giới thiệu

“Cáo sa bầy cáo” là một cuốn sách thú vị ngay từ cái tên. Đây chắc chắn là một cuốn sách mà bất cứ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-sa-bay-cao>

1. Chương 01 - 02 - 03

Chương 1. Cuộc đụng độ sắc mùi bạo lực.

Hạ Uyên guồng chân chạy, chiếc ba lô trên vai xốc xếch như muốn rời khỏi người, đôi giày cao gót dưới chân vừa vặn gãy gót, cô dừng lại tháo giày ném về phía sau rồi cầm đầu chạy tiếp. Tiếng bước chân huỳnh huých cùng tiếng la hét của một cuộc rượt đuổi vang lên ồn ào cả một góc đường sang trọng, Uyên lo lắng quay đầu nhìn hai tốp người chạy phía sau mình, lần đầu tiên trong đời cô thấy hối hận về những quyết định của mình. Uyên hối hận vì đã làm trong quán bar, hối hận vì quen biết một đám bạn đầu trộm đuôi cướp và hối hận vì tham gia cuộc “đám phán” để chuộc lại cái lap bị trộm của mình vào tối qua.

Chiếc váy ôm trên người khiến quán quân tám trăm mét như Uyên không thể thả hết những bước chân dài, cô chán nản rẽ trái ngay con hẻm trước mặt với hi vọng cắt đuôi nhưng tốp người phía sau vẫn đuổi theo sát nút, bỗng dưng Uyên cảm thấy cuộc đời của mình thật đen tối.

“Ánh sáng” của Uyên xuất hiện khi cô trông thấy một chiếc mô tô Honda CBR150R còn sáng đèn trước mặt, cô lao đến thì chủ nhân của nó vừa vặn đi ra, chưa kịp nhìn rõ mặt Uyên đã giáng cho anh ta một cú đâm móc ngay cằm, cô vừa leo lên xe vừa nói như hét:

- Cho tôi mượn xe một lát thôi.

Khoa không ngờ giữa trung tâm quận 7, trong một khu vực an ninh vững chắc như nhà mình lại xảy ra trộm cướp, đây là lần đầu tiên, anh còn không ngờ tới người dẫn đầu lại là một cô gái. Bất chấp mọi đau đớn, Khoa đưa tay níu chiếc ba lô nhỏ đang đeo sau lưng của Uyên rồi lao thẳng lên xe khi cô vừa rồ ga cho xe quay đầu.

Uyên rồ ga quay đầu xe một cách mạnh mẽ rồi phóng thẳng về phía tốp người đang đuổi theo cô, Khoa ngồi sau lưng thót tim khi chiếc xe gần như nằm hằn xuống mặt đường, tốc độ xe vượt con số 90 km/h trong thời gian nhanh nhất. Anh đưa cả hai tay níu chặt chiếc ba lô gấu Pooh của cô gái trước mặt mình vô tình tháo tung bụi tóc sau ót của cô. Một suối tóc đen buông xuống phủ đầy hai bàn tay, hương thảo được xộc thẳng vào mũi làm anh quên cả đau đớn, anh nhếch môi cười rồi vòng hai tay ra trước ôm lấy Uyên.

Uyên thắng xe, gạt chân chống, cô xuống xe rồi lôi Khoa theo cùng một cách phũ phàng, cô tổng anh vào góc tường rồi thụi cho anh một cú ngay bụng:

- Mẹ kiếp, bà đây mượn xe chứ không bán sặc, ở yên đây nếu chưa muốn chết.

Uyên nói xong thì đi thẳng đến chiếc xe, không nhìn Khoa thêm một lần, cô rồ ga quay đầu về hướng cũ, thêm vài lần quay đầu xe để giải thoát cho đám bạn, Uyên vinh quang lạc đường. Cô ngao ngán chạy vòng suốt con phố để tìm tên đàn ông bị mình bỏ rơi nhưng vô ích, bằng trí nhớ còn sót lại, cô chạy thêm chục phút tìm nhà hán ta nhưng hoàn toàn thất vọng, Uyên bỗng hận cái “bệnh” quên đường của mình bởi vì nó khiến cô trở thành một tên cướp trắng trợn.

Thất vọng về chính mình, Uyên dừng xe rồi dùng con smartphone tìm đồn công an gần nhất, cô thở dài chạy xe đi “tự thú” với hi vọng tìm được chủ nhân của chiếc mô tô xịn này.

Sau khi bị cướp xe rồi bị bỏ rơi giữa đường, Khoa thích thú theo dõi chiếc mô tô của mình qua thiết bị định vị gắn trên xe bằng điện thoại, thích thú nhìn cô chạy vòng quanh những con hẻm trong khu, ngang qua nhà anh mà không hề dừng lại. Và Khoa hoàn toàn sững sờ khi “tên cướp” cá tính chạy thẳng đến đồn công an cách nhà anh hai con hẻm.

Khoa nhận điện thoại của công an, anh mỉm cười đến đồn mang xe mình về và càng vui vẻ hơn khi trở về cùng anh là cái tên cùng số điện thoại của “tên cướp” cá tính.

Chương 2. Gặp lại “như mơ”.

Tiếng cãi vã ồn ào đầu ngõ đánh thức Uyên, cô bực bội đưa tay vợ lấy cái gối bên cạnh che lên đầu ngủ tiếp để bù lại mệt mỏi tối qua, thế nhưng rất nhanh Uyên đã bật dậy vì nhớ ra hôm nay là ngày đầu tiên đi học của môn Luật quốc tế - môn học đen tối nhất của học kỳ này.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Cô cuống cuống xuống giường, vệ sinh cá nhân một cách nhanh nhất rồi phóng xe đến trường.

Dù đã hỏi cặn kẽ chị Quỳnh cùng phòng về vị trí lớp học nhưng Hạ Uyên vẫn rất “vinh hạnh” lạc đường. Cô guồng chân chạy, ba bậc cầu thang được cô biến thành một với hi vọng đúng giờ vào lớp. Đến khúc quanh

để lên đoạn cầu thang mới, cô không cẩn thận tông phải một người đi cùng chiều khiến anh ta ngã nhào ra đất và đồng giấy tờ trên tay bay tán loạn. Không thèm để ý đến lịch sự, Uyên để lại một lời “xin lỗi” gió bay rồi co giò chạy mất.

Vào đến lớp, Uyên thở hổn hển ngồi xuống chỗ trống duy nhất ở bàn đầu, ổn định chỗ xong cô gục đầu xuống bàn để ngủ mặc kệ ánh nhìn của cậu bạn xinh trai bên cạnh. Được một lát thì tiếng ồn ào cũng đánh thức Uyên dậy, cô đảo mắt rồi ngẩng đầu nhìn về bục giảng và đứng hình vì con người đang cầm mic đứng ở trước mặt.

Phong độ, đẹp trai, trí thức là những từ bật ra trong óc cô. Có vẻ như ánh mắt của Uyên quá nồng nhiệt, gã trai đẹp trên bục giảng dừng hẳn tiếng nói rồi nhìn về phía cô mỉm cười, nụ cười của hắn hòa ái, dễ gần nhưng ánh mắt thì lạnh lùng đầy vẻ giễu cợt. Uyên rung mình một cái rồi tỉnh hẳn, cô chớp mắt rồi nhếch miệng cười lại với hắn một cái thật thản nhiên và cô còn vui vẻ hơn khi phát hiện ra hắn bỗng giật mình khi cô cười.

Vốn là một đứa con gái không kiên nhẫn và thêm phần mệt mỏi, Uyên chăm chú nghe giảng được vài phút rồi cũng ngáp ngáp ngáp dài ngủ gật, thứ duy nhất lọt tai cô là tên của gã trai đẹp trên bục giảng – Khoa. Xong phần điểm danh cuối giờ, Uyên mừng rỡ đeo cặp lên vai chuẩn bị ra về thì Khoa cầm mic bước xuống chỗ cô đang ngồi:

- Xin bạn giới thiệu một chút về mình với lớp.

Uyên mở to đôi mắt nhìn khoe miệng đắc ý của Khoa, cô phớt lờ cái mic đang đưa ra rồi hỏi:

- Thưa thầy, em có cần lên bục giới thiệu không ạ?

- Được thế thì tốt quá.

Uyên híp mắt cười, cô đứng tại chỗ rồi quay đầu lại nhìn toàn bộ lớp học khoảng tám mươi con người trước mặt, cô nói mà không cần mic bằng chất giọng rõ ràng, trong veo:

- Chào mọi người, mình tên là Đỗ Hạ Uyên, chúng ta đều là người mới, hi vọng sẽ được mọi người giúp đỡ.

Nói xong, Uyên còn cúi đầu “nồng nhiệt” chào tứ phía rồi mới ngồi xuống.

Bàn tay cầm mic của Khoa cứng lại, anh nhếch môi cười, đã lâu rồi mới gặp một cô sinh viên thú vị như vậy, xem thường thầy giáo ra mặt, lại là thầy giáo của môn học khó nhất trong năm.

- Từ nay Hạ Uyên sẽ là lớp trưởng lớp chúng ta, thầy hi vọng dưới sự “dù dắt” của bạn lớp chúng ta sẽ vượt qua môn học gian khó này một cách ít người rớt nhất.

Một lần nữa Uyên giương đôi mắt của mình nhìn Khoa, ánh nhìn ngạc nhiên và đầy ngây thơ, cô cắn răng đứng lên một lần nữa:

- Mình sẽ cố gắng hết sức, hi vọng được mọi người giúp đỡ.

Giọng của Uyên thản nhiên và vui vẻ, thế nhưng chỉ Khoa mới biết lúc cô nhìn anh có bao nhiêu phần nộ cùng ghét bỏ và xem thường. Anh nhếch môi cười thích thú, thích thú vì gặp lại “tên cướp” thật sớm, thích thú vì sắp tính toán được với cô chuyện trộm xe cùng hai cú đấm.

Xong mọi thủ tục, Uyên ra về với tâm trạng không hề vui vẻ, cô thơ thẩn nhích từng bước theo dòng người đông đúc xuống cầu thang và mỉm cười vui vẻ khi nhìn thấy Khoa đang ôm cặp đi trước mặt. Bất chấp dòng người đông đúc, Uyên lợi dụng thân hình gầy gò cùng đôi chân dài chen lên phía trước, cô âm thầm đến gần anh rồi làm như bị xô đẩy, cô phũ phàng hất đổ cái cặp Khoa đang ôm trên người. Xong chuyện Uyên lách người rồi bình thản đi thẳng xuống, lúc ngang qua cô còn quay đầu nhìn anh bằng ánh nhìn ngây thơ nhất có thể.

Nhìn mớ giấy tờ bay tán loạn từ chiếc cặp vốn bị đứt khóa khi đầu giờ vì bị Uyên va phải Khoa chưa bao giờ phần nộ như lúc này. Anh bực tức quay đầu nhằm bắt quả tang thủ phạm thế nhưng vừa bắt gặp ánh nhìn ngây thơ của cô lớp trưởng láu cá, nổi bực tức trong anh tắt ngấm thay vào đó bằng sự thú vị. Anh cúi đầu nhặt chiếc cặp che đi nụ cười xảo quyệt, cảm ơn sinh viên đã nhặt giấy tờ giúp rồi đi thẳng.

Chương 3. Gặp lại - ăn đòn.

Uyên nhìn bóng lưng cao ngạo thẳng tắp của Khoa đầy ghét bỏ, cô lững thững kéo những bước chân mệt mỏi xuống bốn tầng cầu thang rồi dừng lại, bàn tay Uyên mân mê chìa khóa và thẻ giữ xe, chân mày nhíu chặt, đôi mắt quan sát khắp nơi.

- Lớp trưởng, bạn đứng đây làm gì?

Giọng nam trầm dễ chịu vang lên ngay bên cạnh làm Uyên giật mình, cô nhìn cậu bạn bên cạnh bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Bạn là ai? Có quen sao?

- Mình ngồi cạnh Uyên trong lớp Luật vừa rồi đó.

Uyên gật đầu rồi tiếp tục quan sát xung quanh.

- Lớp trưởng, bạn không về sao?

Uyên ghét “danh hiệu” lớp trưởng, làm lớp trưởng của một lớp đại học đồng nghĩa với việc phải đi học đầy đủ, đúng giờ, phải gặp thầy giáo thường xuyên và quan trọng hơn lớp trưởng chỉ là danh xưng của một Culi có tai mà thôi.

- Về hay không thì liên quan gì đến cậu? Mà thôi, cậu biết nhà xe này ở chỗ nào không? – Uyên vừa hỏi vừa đưa thẻ xe ra.

Tùng sững sốt, cậu gặp Uyên khá nhiều trong những lớp học, luôn cho rằng cô bạn có đôi mắt mí lót và hay cười với bạn bè là một cô gái hiền lành, càng ngạc nhiên hơn khi một sinh viên năm 3 lại không rõ những địa chỉ xung quanh trường.

- Giờ cậu ra khỏi cổng trường, rẽ trái mười mét, đối diện tiệm photo là nhà giữ xe.

Uyên cười rõ tươi, cảm ơn Tùng rồi đi thẳng. Tùng lại sững sốt, hóa ra Uyên vẫn hiền lành như cậu nghĩ và hơn thế nữa cô bạn có một nụ cười rất ngây thơ.

Vừa tránh khỏi cái nhìn của Tùng là Uyên thu lại nụ cười, cô sai những bước chân dài ra thẳng nhà xe, lấy xe xong thì chạy thẳng đến chỗ làm – một quán Bar ồn ào và công việc của Uyên là làm một nữ DJ kiêu ngạo.

Hơn mười giờ tối, Khoa lang thang trong con hẻm dẫn vào nhà mình sau khi kết thúc bữa tiệc chia tay độc thân của thằng bạn nổi khố, đang suy ngẫm về cuộc đời độc thân hai mươi bảy năm qua thì một cái bóng xinh xinh với tóc búi củ tỏi ngang qua, là một cô gái mang ba lô gấu Pooh, bước chân nhanh nhẹn cầm một cái dù bạc trên tay. Nhận ra đó là ai gần như ngay lập tức, Khoa mỉm cười theo sau, Uyên đi chậm Khoa cũng đi chậm, Uyên đi nhanh Khoa cũng đi nhanh, Uyên cuống lên bỏ chạy Khoa cũng chạy theo.

Trong con hẻm đầy ánh sáng của bóng đèn tiết kiệm điện bỗng vang lên những tiếng bước chân quái gở, hai bóng người dài ngoằn đổ hắt lên tường khiến Uyên rùng mình ớn lạnh, cô cảm thấy may mắn vì tối nay mình mặc quần Jeans và mang giày thể thao. Thế nhưng Khoa đùa dai, biết Uyên sợ hãi anh còn chạy nhanh hơn để đuổi kịp Uyên, bàn tay vươn ra nắm lấy ba lô của cô, giọng nói ép cho trầm:

- Con gái nửa đêm còn đi ngoài đường, đã thế còn mang dao, muốn chết sao?

Uyên đưa mắt nhìn chiếc dù bạc trên tay mình, dưới ánh sáng đèn mờ ảo trông nó chẳng khác một con dao sắc bén là bao. Dù là đai đen ba đẳng Karatedo, võ nghệ đầy mình, dù biết khu phố rất an ninh nhưng là con gái, lại một mình, sự sợ hãi bao trùm lấy Uyên. Cô liếc mình phản xạ, vung tay trái đang cầm dù, lực tay đủ mạnh đập thẳng vào giữa mặt khiến Khoa choáng váng buông tay gần như lập tức.

Khoa ôm mũi đứng dựa vào tường, ầm ừ vài tiếng đủ để Uyên quay đầu, khuôn mặt cô trắng nõn đầy vẻ sợ sệt còn đôi mắt thì sáng rực giữa đêm. Một cái quay đầu chưa kịp rõ ràng, Uyên đã vội vàng chạy mất để lại Khoa che mặt đứng như trời trồng giữa con hẻm vắng tanh.

Anh xoa sống mũi, lắng tai nghe tiếng bước chân dần đi xa của Uyên, gió cuối ngày lướt qua khuôn mặt lạnh buốt làm Khoa nhúm mày, sự khó chịu dần lan tỏa vào tim, anh cảm thấy bất đầu từ lúc biết đến Uyên, anh luôn gặp xui xẻo, nói đúng hơn, mỗi lần nhìn thấy cô là mỗi lần anh “đầu rơi máu chảy”. Sự đau đớn buốt lên tận óc, Khoa nắm chặt bàn tay mình, món nợ này anh nhất định sẽ đòi từ Uyên.

2. Chương 04 - 05

Chương 4. “Chúc thầy ngủ ngon”.

Buổi sáng ba ngày sau, giờ Luật quốc tế.

Vốn được sinh viên khá hoan nghênh trong giờ giảng vì khiếu hài hước và không điểm danh thế nhưng lần này Khoa phải đứng chờ gần một phút để cô lớp trưởng ngồi bàn áp chót tỉnh dậy đứng lên chào mình. Phút giây ấy, Khoa sờ vào cái mũi vẫn còn đau đớn và nhếch miệng cười như một con sói. Anh cầm lấy mic:

- Lớp trưởng lên lau bảng và bật máy chiếu cho thầy.

Uyên rời chỗ ngồi sau vài giây trờ mắt với Khoa, cô ngoan ngoãn lau bảng rồi bật máy chiếu, thế nhưng trước khi về chỗ Uyên đứng giữa lớp hỏi Khoa, cặp mắt cô đen láy nhìn thẳng vào mắt anh không chút e dè:

- Thưa thầy, cho em hỏi làm lớp trưởng em có thêm quyền lợi gì từ thầy không ạ?

Khoa sững sốt, đối với lớp anh dạy, là nhóm trưởng hoặc lớp trưởng bao giờ cũng có quyền lợi là cộng thêm điểm vào bài tiểu luận hoặc bài kiểm tra mười lăm phút, nhưng chỉ được cộng vào bữa cuối của môn học tức là hôm tổng kết và luôn là anh quyết định rồi thông báo, sinh viên không có ý kiến. Anh không hiểu, cô lớp trưởng đứng trước mặt anh, đang nhìn anh bằng đôi mắt ngây thơ là thẳng thắn hay muốn làm khó anh. Khoa hỏi ngược:

- Vậy em muốn có thêm quyền lợi hay không?

Uyên chớp mắt che giấu tia ngạc nhiên, cô không nghĩ Khoa là một thầy giáo dễ nói chuyện:

- Dạ có, tốt nhất là cộng điểm vào bài kiểm tra mười lăm phút.

Khoa giật mình, suýt nữa thì anh thả rớt cái mic đang cầm trên tay của mình, cô lớp trưởng này cũng thật quá thẳng thắn, anh đưa mic lên nói với cả lớp:

- Bạn nào từng học tôi chắc cũng biết, lớp tôi dạy bao giờ cũng có lớp trưởng và chia nhóm, vậy nên bây giờ tôi nói luôn, tôi sẽ cộng cho lớp trưởng hai điểm, nhóm trưởng một điểm vào cột hệ số một, bạn nào tham gia phát biểu mà đúng cũng sẽ được cộng một điểm. Số điểm quyền lợi sẽ được cộng vào cột điểm thấp nhất trong hệ số một, vào hôm cuối cùng của môn học sẽ được tổng kết một lần, qua hôm đó, không ai được phép thắc mắc về chuyện điểm số.

Uyên cúi đầu che đi nụ cười tính toán, rất nhanh cô ngẩng lên nhìn Khoa rồi nói:

- Dạ thưa thầy cho em hỏi một vấn đề nữa.

- Em hỏi đi.

- Vậy làm lớp trưởng tức là trong lớp học này em có quyền lực sau thầy đúng không ạ?

Khoa híp mắt nhìn Uyên, anh ngửi thấy mùi âm mưu khá đậm.

- Đúng vậy, em được quyền điều khiển lớp khi tôi đến muộn hoặc tôi nhờ em giúp.

Uyên nhe răng cười với Khoa thật tươi làm anh ngạc nhiên, nhưng Khoa không ngờ điều ngạc nhiên hơn nữa lại bật ra miệng Uyên chỉ sau đó vài giây:

- Thầy đã nói mình – lớp trưởng có toàn quyền điều khiển lớp, vì vậy từ giờ mình phân công thế này, lớp ta có mười nhóm, hai mươi buổi học, việc lau bảng và bật máy chiếu trước khi thầy vào lớp sẽ được chia đều ười nhóm. Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ.

Uyên nói xong thì đi thẳng về chỗ ngồi, trên môi cô vẫn còn nụ cười tươi rói và đáy mắt vẫn còn phảng phất cái nhìn khó tin của Khoa, Khoa không thể tin mình lại bị một cô sinh viên cho vào bẫy một cách gọn gàng như vậy, Uyên chẳng những có được quyền lợi của lớp trưởng mà còn dùng quyền lực của chính mình để tống khứ những việc anh “nhờ vả” cho cả lớp một cách ngon lành.

Khoa nuốt sự ghen ngào của mình vào tận đáy lòng, cái mũi lại buốt lên đau đớn như nhắc nhở anh cô sinh viên vừa về chỗ chính là khắc tinh của anh – một cô sinh viên dùng sự ngây thơ của chính mình để cho anh và cả lớp học vào tròng.

Cuối giờ, Khoa giữ Uyên lại vài phút vì không ngăn nổi tính háo thắng sôi trào trong lồng ngực, đã lâu rồi anh mới cảm thấy mình nhiều “nhiệt huyết” như vậy.

B.à.n..Đ.a.n.g..Đ.ọ.c..T.r.u.y.ệ.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Anh chỉ hỏi Uyên một câu:

- Em có mang theo cái dù không? Cho thầy mượn một buổi.

Uyên đang lơ đãng ngắm những giọt mưa đậu nhẹ lên ô cửa kính rồi chảy dài với mọi hình thù thì giật nảy người khi nghe câu hỏi của Khoa, cô chớp chớp mắt quay đầu nhìn anh:

- Dù nào ạ?

Khoa nhếch môi cười nhìn đôi mắt tròn xoe của Uyên, giờ anh mới nhìn kĩ, Uyên có đôi mắt khá đẹp, đen trắng rõ ràng và hàng lông mi cong vút trong khi cả đôi mắt chỉ là mí lót, không phải hai mí rõ ràng.

- Là cây dù màu bạc được xếp gọn chỉ hơn một gang tay.

Uyên tháo ba lô sau lưng mình đặt lên bàn Khoa rồi lôi chiếc dù bạc ra, cô nhìn anh cười tủm tỉm:

- Có phải cái này không ạ? Đi thôi, em cho thầy che chung để ra nhà xe.

Khoa nheo mắt, anh cất mọi đồ dùng vào cặp rồi đi theo Uyên, cô gái trước mặt vô tình đã gợi lên bản tính tò mò trong Khoa, anh vốn nghĩ sẽ dùng chút quyền lực thầy giáo để làm Uyên lúng túng, ít nhất là như vậy, chỉ là không ngờ cô thản nhiên như thể mọi chuyện đã từng xảy ra vào tối ba hôm trước không một chút liên quan đến mình.

Cả một quãng đường dài đi bên cạnh nhau, Khoa lâm vào suy nghĩ của bản thân mà không hay biết rằng việc anh đi riêng với một cô sinh viên vô tình gợi lên những lời đồn không hay ho của đám sinh viên trong trường.

Ra đến nhà xe, Uyên cất dù rồi bỗng dưng nói:

- Thầy cho em số điện thoại để em tiện liên lạc với thầy đi ạ, chỉ là học tập thôi – Uyên nhún vai cười nhạt.

- 090...

Khoa đọc xong rồi đi thẳng, chỉ là anh không ngờ ngay giữa đêm hôm ấy, số điện thoại vốn dùng để gọi của anh vang lên những tiếng tít tít báo hiệu tin nhắn, anh mở tin nhắn đọc rồi sững sốt một hồi lâu:

“Thầy hay sờ mũi trong lúc dạy, chắc mũi thầy còn đau lắm nhỉ. Chúc thầy ngủ ngon. ”

Chương 5. “Không lẽ thầy bị bóng?”

Hơn bảy giờ tối, mưa rả rích từ chiều không ngớt. Uyên chống tay, dựa đầu vào cửa kính xe buýt nhìn dòng xe tấp nập, nhìn đường xá ướt nhẹp, nhìn sự khó chịu của con người trong sự bon chen cuối ngày ở một thành phố nhộn nhịp. Đông đúc. Bực bội. Mệt mỏi.

Điện thoại phát nhạc chuyển qua bài “Khi người lớn cô đơn”, tiếng ca ảm áp chậm rãi trôi qua tai làm lòng Uyên khô khốc, cô bỗng nở nụ cười, nụ cười héo hắt của một cô gái vừa qua hai mươi và nhiều suy nghĩ.

Xe buýt chạy về khu phố “đại gia” nhất thành phố nên vắng người đến buồn thiu. Uyên đứng dậy kéo thẳng gấu váy, di chuyển từ hàng ghế cuối lên đầu rồi ngồi xuống bên cạnh một gã đàn ông.

- Thầy đang đọc sách gì vậy?

Khoa đang chăm chú xem phần giới thiệu của cuốn sách trong tay thì giật thót người khi giọng nữ trong vắt lọt vào tai, anh nhanh tay di chuyển sách vào trong, khuất đi tầm nhìn của Uyên rồi mới ngẩng đầu.

- Ngón tình.

Uyên nhìn Khoa khỏe khoắn với quần jeans áo thun, cái nhìn chăm chú như muốn ghi nhớ toàn bộ vẻ đẹp của anh mà thực ra cô đang ngẫm đo giá trị không dưới hai triệu của bộ quần áo. Uyên tủm tỉm cười, đôi mắt lấp lánh ánh sáng tinh quái:

- Là truyện gì vậy thầy? Em cũng đọc nhiều tình lắm.
- Không biết.

Phớt lờ giọng nói lạnh lùng đến khó chịu của Khoa, cô lia mắt ngắm nghía cái gáy sách màu hồng có in ba chữ “Điệp Chí Linh” khá rõ mà bật cười khúc khích:

- Thôi em biết rồi, thầy đang đọc đam mỹ. Là Tình yêu đau dạ dày của Điệp Chí Linh, truyện đó hay lắm đó thầy, cái anh Tiêu Phàm trong đó cũng khá giống thầy nữa.

Khoa nhìn cô sinh viên ngồi cạnh mình, nhìn cô toát lên vẻ thanh xuân lồi cuồn, đôi mắt sáng rõ cùng khoe miệng thật tươi, một cảm xúc không rõ tên gọi bỗng len lén chìm sâu vào đáy lòng.

Chiều nay, không có tiết dạy nên Khoa theo chân cô bạn thân là một hủ nữ đi dạo nhà sách, nào ngờ mua xong sách thì cô bạn bỏ anh lại để đi với người yêu. Sự khó chịu lên đến đỉnh điểm, anh chỉ vừa mới biết đam mỹ có nghĩa là gì thì Uyên đã dùng nó để trêu chọc anh. Anh làm sao lại không biết chữ “giống” trong miệng của cô ám chỉ điều gì. Khoa cười, hàm răng anh trắng tinh:

- Ủ, giống thật, nhưng tính cách tôi rõ ràng hơn anh ta.

Uyên cứ nghĩ Khoa sẽ không hiểu nghĩa của đam mỹ và không thấu hết ý tứ trong lời của cô, hóa ra anh còn sâu hơn những gì cô đã nghĩ, cô ngạc nhiên:

- Thầy biết đam mỹ luôn sao?

Khoa nhướn mày đẩy thẳng gọng kính trên sống mũi, một lọn tóc mái rủ xuống thái dương che bóng đôi mắt đang sáng rực như nhìn thấy miếng mồi ngon, giọng anh nửa đùa nửa thật:

- Tất nhiên rồi, đam mỹ hay thế còn gì.

Uyên che miệng mình, đôi mắt mở to hết cỡ:

- Không lẽ thầy bị bóng?

Khoa sầm mặt, đầu óc linh hoạt của một thực sĩ luật chạy một vòng thật nhanh, anh mỉm cười ảm áp, giọng nói pha chút bất đắc dĩ cùng đau lòng:

- Em đoán được rồi sao?

Nếu nửa phút trước Uyên giả vờ bất ngờ để dùng câu hỏi “Không lẽ thầy bị bóng?” châm chọc anh thì lần này sự bất ngờ của cô không hề giả dối, cô dùng đôi mắt giản đơn nhìn Khoa vừa thích thú vừa thông cảm:

- Thì ra là vậy, thầy yên tâm, em nhất định sẽ giữ kín chuyện này...

Ánh mắt của Uyên đầy kiên định nhưng chỉ cô mới biết mình đã giữ lại nửa câu sau: “... nếu thầy không làm khó em”.

Khoa mím môi quay đầu ra cửa sổ, mưa vẫn rả rích đậu dệu dàng lên ô cửa kính, dòng xe thưa dần hòa lẫn trong ánh đèn đường, anh nhìn chính mình qua ô cửa kính xe, mỉm cười bằng nụ cười của một người hiền lành nhưng đôi mắt giấu sau cặp kính lại trở nên sáng rực đến khó hiểu.

Mưa vẫn rả rích rơi, Uyên và Khoa xuống cùng một trạm, Khoa không ngờ, chỉ bằng câu nói nửa thật nửa đùa của mình, Uyên đã xem anh như một nửa bạn bè, cô cười cười:

- Thầy có che chung dù với em không ạ?

Khoa rất tự nhiên cúi đầu đi chung dù với Uyên, tiếng mưa nhịp thật đều trên đỉnh đầu, bước chân anh trầm ổn, hương thơm thanh thuần của cô gái đi cạnh thoảng qua bên mũi làm anh thấy bình yên đến lạ.

Đi bộ hơn trăm mét thì đến nhà Khoa, Uyên đưa anh đến cổng rồi trở ra về. Vừa về đến cổng nhà thì điện thoại trong cặp bỗng rung lên báo hiệu tin nhắn đến, Uyên cất dù rồi lấy điện thoại ra, là tin nhắn đến từ số điện thoại mà cô lưu bằng cái tên “GOGHI” có nghĩa là “gồm ghiếc”.

“Chiếc váy em mặc đẹp lắm nhưng nó hơi ngắn và cổ áo hơi sâu, lần sau em nhớ kéo khóa áo khoác cao thêm chút nhé. :v”

3. Chương 06 - 07

Chương 6. “Tôi không giống bình thường.”

Đọc xong tin nhắn, Uyên đưa mắt nhìn xuống cổ áo mình, những thứ xinh đẹp như ẩn như mơ hiện ra trước mắt cô. Uyên trừng mắt với chính mình qua cửa kính, kéo cao khóa áo khoác rồi đi thẳng lên gác vào phòng bỏ qua tiếng gọi í ới của chị Quỳnh bảo cô cùng ăn tối.

Uyên mở máy tính rồi dùng sự ghét bỏ của mình trả lời tin nhắn cho Khoa:

“Đẹp đúng không thầy?”

Khoa đang đăng nhập vào diễn đàn trường, vừa suy nghĩ về cô sinh viên đưa mình về tận cửa, thắc mắc tại sao Uyên không phát hiện ra anh là người bị cô “cướp” xe hôm trước thì điện thoại báo có tin nhắn. Khoa đọc xong thì bật cười ra tiếng, anh trả lời rất lạnh:

“Cũng được”

Thật ra thì anh không thấy được gì...

Uyên bắt đầu cảm thấy phần nộ, cô vẫn luôn tự hào về vóc dáng của mình:

“Cũng được là sao? Rõ ràng là đẹp!”

Con gái ấy mà, ghét nhất việc đàn ông sẫm soi cơ thể mình rồi chê nó, dù hẳn là gay.

Khoa nhếch miệng cười rồi nhắn lại, rất tỉnh:

“Cũng được”.

Vốn nóng tính, cơn tức tối xông thẳng tận óc Uyên, cô gọi điện cho Khoa ngay lập tức. Khoa vừa nghe máy thì chất giọng cao vút của Uyên đã tràn đầy tai, chạy thẳng lên tận não, anh vô cùng sửng sốt.

- Thầy nói đi, rõ ràng là nó đẹp nhé, ít nhất số đo cũng là 85, còn nữa, vòng ba của em cũng được 88 nhé, cũng được là cũng được thế nào, có phải thầy không có mắt nhìn không hả? Hay thầy không biết chiêm ngưỡng cái đẹp mà đánh giá như vậy?...

Khoa đưa điện thoại ra xa, anh cười ghen ngào, cô nàng Uyên chẳng những tinh quái mà còn nóng như lửa.

Khoảng gần phút sau, Khoa mới nói, bằng giọng điệu không thể nhẫn nại hơn:

- Tôi không giống bình thường.

Đổi lại lần này là Uyên sửng sốt, chất giọng lạnh lùng của Khoa đã làm tỉnh ý thức trong cô, cô xấu hổ che mặt mình lại, thậm chí mình nóng tính rồi chợt nhận ra ý tứ trong lời nói của Khoa, cô bật cười:

- Chết, em xin lỗi, em quên mất thầy là gay ạ.

Uyên cúp điện thoại mà miệng vẫn cười, cô thay đồ rồi xuống nhà ăn cơm sau khi “sẫm soi” lại cơ thể mình trước gương không dưới năm lần.

Miếng cơm trong miệng còn chưa nuốt hẳn thì Uyên nghe chị Quỳnh la toáng lên gọi mình, cô hốt hoảng, chị Quỳnh luôn là người dịu dàng, ở chung với chị ba năm cô chưa bao giờ nghe chị lớn tiếng. Uyên vứt chén cơm chạy vội vào phòng chị:

- Có chuyện gì vậy chị?

Chị Quỳnh đang ngồi trước máy tính, khuôn mặt chị ngạc nhiên cực độ:

- Đây có phải là em không Uyên?

Uyên dán mắt vào màn hình, ý nghĩ đầu tiên toát ra trong đầu cô là “bức hình đẹp quá!”.

Trong bức hình, một chàng trai đang bước xuống cầu thang, anh đẹp trai, nghiêm túc với bộ đồ tây, đôi mắt nhìn thẳng đầy đặn chiều trong khi khóe miệng ẩn hiện nụ cười hiền hòa. Sau anh nửa bước chân là một cô gái, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chàng trai và nụ cười đầy ý vị - có chế giễu, có thích thú, có lo lắng. Không khí xung quanh họ vô cùng kì lạ...

Uyên há miệng thở, đây chẳng phải là cô và tên thầy gớm ghiếc vào vài ngày trước sao. Chẳng xa lạ.

- Sao em lại quen biết và đi chung với thầy Khoa?

- Chị biết ổng luôn hả?

- Ủ, về trường năm em vào, đây không phải lần đầu tiên ổng có hình trong Fanpage của trường, cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện với gái, càng không phải lần đầu tiên xuất hiện vì có nghi án tình cảm với sinh viên nữ.

- Hả? Chẳng lẽ nổi tiếng đến vậy?

- Đáng buồn là thế đấy, người ta vừa giỏi vừa có bề ngoài của một hotboy mà – Quỳnh vừa nói vừa nhún vai – Mà sao em quen?

- Em có quen đâu, ổng dạy em môn Luật quốc tế, hôm bữa đi chung để che dù cho ổng ra nhà xe thôi.

Bạ.n .Đạ.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Mà kệ đi chị ơi, trường mình đông đúc thế không ai biết em là ai đâu.

Uyên nói xong thì đi thẳng, tính cô vốn vậy, vốn vô tư với những chuyện người ta dựng lên bên mình. Uyên nhắn tin cho Khoa:

“Ui chao, không biết đám sinh viên nữ trong trường nếu biết người mà chúng nó ngưỡng mộ là một tên gay không hơn thì không biết sẽ ra sao nữa... Tự dung em muốn biết quá thầy”.

Khoa nhận được tin nhắn khi đang lướt diễn đàn trường và đang đắm chiều với ánh nhìn sáng rõ của Uyên trong bức hình, anh phát hiện ra Uyên rất biết mang đến bất ngờ. Anh nhếch môi cười, mặc kệ lời lẽ ra chiều hăm dọa sẽ bật mí “bí mật” vốn không phải “bí mật” của anh. Anh trả lời:

“Tôi không giống bình thường”.

Thế là xong.

Chương 7. “Đứng yên đấy nếu chưa chán sống”.

Khoa nhấp một ngụm Whisky, thứ chất lỏng cay xè trôi qua cổ làm anh nhăn mày khó chịu.

- DJ ở đây nhìn ngon quá mày.

Khoa thu lại ánh mắt như lửa rồi nhìn đám bạn xung quanh mình bằng ánh mắt thản nhiên, anh nhếch môi cười từ chối cho ý kiến. Đúng vậy, rất ngon. Hôm nay, Uyên mặc một chiếc crop top đỏ ôm sát người cùng quần short khoe toàn bộ đường cong cơ thể cùng đôi chân dài. Khoa nhớ lại số đo 85-88 mà anh được nghe từ chính miệng cô tối qua thì nụ cười trên khóe miệng lại càng sâu thêm.

Mặc kệ sự bàn tán của đám bạn về cô DJ, Khoa đứng dậy đi ra ngoài để gọi điện thoại, nụ cười trên khóe miệng không hề tắt.

Tiếng la hét hoảng hốt làm Uyên giật mình chạy sai nhịp, cô ngẩng đầu nhìn xuống dưới, làm ở Bar gần một tháng, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến một vụ đòi bảo kê hùng hổ như thế. Cô dừng nhạc, cầm lấy ba lô rồi lui vào góc tường với ý đồ xem cuộc vui.

- Mẹ kiếp, kêu thằng chủ ra đây.

Giọng nói của tên cầm đầu vang lên rõ ràng trong thứ ánh sáng mờ ảo không rõ mặt người khiến tim Uyên nhảy dựng, sự sợ hãi lần đầu xâm chiếm lí trí Uyên. Nếu cô nhớ không lầm, đây chính là tên cầm đầu đám trộm đã từng đuổi cô chạy té khói chỉ mới tuần trước. Để hắn chớp được, cô chẳng khác nào đi chết, lần đó cô lái chiếc mô tô “cướp” được, vì một phút “lỡ tay” cô đã “mượn” của hắn hai chiếc răng cửa.

Uyên mặc áo khoác vào người, đội mũ áo lên rồi cúi đầu rồi nhích dần từng bước về phía sau hi vọng có thể lên trốn.

- Đứng lại!

Tim Uyên thót lên, cô khựng lại giây lát rồi tiếp tục đi.

- Con mẹ nó, tao bảo mày đứng lại, bắt nó lại đây cho tao.

Một tên côn đồ đi về phía Uyên, cô trừng mắt rồi kéo cửa chạy thật nhanh ra khỏi phòng Bar ồn ào, tiếng la hoảng sợ vẫn vọng vào tai, quan trọng hơn cả cô còn nghe được tiếng la lớn của tên cầm đầu:

- Đồ ngu, mày bắt nó về cho tao, đó là con nhỏ hôm trước lái mô tô suýt nữa thì lượm xác cả đám.

Rút kinh nghiệm từ lần chạy trước, lần này Uyên tháo giày cao gót cầm trên tay rồi nhắm mắt nhắm mũi xông thẳng về phía có đường. Thế nhưng, ra khỏi bar từ cửa sau, bệnh lạc đường có dịp tái phát, Uyên ngơ ngác chạy thẳng chứ không dám rẽ hẻm lung tung.

Sức lực dần cạn kiệt, tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng gần, bóng tối dần nuốt trọn lấy thân hình nhỏ bé của Uyên.

Một cánh tay rắn chắc kéo Uyên về phía bóng tối một cách mạnh mẽ, cô nín thở lắng nghe tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Bằng chút ánh sáng le lói hắt ra từ những căn biệt thự kín cổng cao tường, Uyên cố ngẩng đầu để xác định người vừa kéo mình là ai nhưng vô ích.

Khoa đảo mắt nhìn hai người đuổi theo Uyên, anh xoay tay ép cô dựa lưng vào tường, cánh tay cứng cáp siết cô trong lòng mình, tiếng tim đập hoảng hốt cùng tiếng thở dốc mệt mỏi của Uyên ở sát bên tai làm tim anh run lên hồi hộp. Anh nhếch môi cười rồi cúi sát đầu nhìn vào mắt Uyên, cùng lúc bên cạnh vang lên giọng nói khó nghe:

- Mẹ, nó lại biến đâu rồi?

- Tao thấy nó chạy vào góc này.

- Shit, tìm đi, không ra thì tao với mày bị đại ca lột da.

- Ê, đằng kia có người kia mày.

Uyên run lên, sự sợ hãi bén nhọn bao phủ toàn bộ con người, hơi thở ảm áp của gã đàn ông trước mặt không đủ để cô yên tâm. Uyên giãy dụa muốn thoát khỏi tay anh ta để tiếp tục chạy trốn, tiếng bước chân của hai gã đàn ông đuổi theo càng lúc càng gần.

Khoa dùng tay tháo tung búi tóc sau ót của Uyên, mặt anh cúi xuống càng gần, mùi thơm con gái xộc thẳng vào mũi làm anh căng thẳng. Anh gần giọng:

- Đứng yên đây nếu chưa chán sống.

Uyên há hốc miệng, cô đã biết tên đàn ông đang ôm mình là thần thánh phương nào.

- Mẹ, không có, chỉ là một đôi đang yêu nhau thôi. Đi mày.

Tiếng bước chân một xa dần, thần kinh Uyên thả lỏng, cô thở phào nhẹ nhõm:

- Được rồi, thầy có thể buông em ra.

Khoa cười, vòng tay chần chừ vài giây rồi thả cô ra, quả nhiên, con gái là loài động vật mềm mại.

Uyên thở phò phò rồi trượt chân thả mình ngồi bệt dưới đất, cô lôi điện thoại từ ba lô rồi chiếu vào mặt Khoa, cô bật cười:

- Tự dưng thấy thầy đẹp trai thật đấy, có điều – Uyên lắc đầu tiếc nuối – sao thầy lại là gay cơ chứ?

Khoa lại cười, đôi mắt trong đêm của anh rực lên thứ ánh sáng của một con sói. Anh ngồi xuống bên cạnh Uyên, giọng nói vang lên thản nhiên:

- Tôi luôn biết mình đẹp trai.

- Ủ, thầy đẹp trai thật, nhưng sao thầy lại có mặt ở cái hốc tối và biết là em mà cứu?

Tất nhiên là anh biết rồi, đám giang hồ kia là anh gọi đến để hỏi thăm chuyện cô “cướp” xe của anh hôm trước. Và quan trọng hơn, anh không muốn nhìn thấy “con mồi” của mình trở thành mục tiêu của kẻ khác.

- Vô tình thôi, nhưng em nên nghỉ làm ở chỗ này đi.

- Thầy không nói em cũng định nghỉ, hết vui rồi.

- Em đi làm vì vui thôi sao?

- Tất nhiên, nếu không em cần gì phải mang giày cao gót chui vào một nơi ồn ào như thế. Mà thôi, mình về đi thầy.

Uyên đứng dậy phúi quần rồi chân không đi trước, bước chân cô vui vẻ, miệng còn lẩm nhẩm một điệu nhạc giống như những chuyện vừa xảy ra không hề tồn tại. Uyên luôn vậy, luôn lạc quan với những thứ xung quanh mình.

Rồi giống như nhớ tới điều gì, cô quay đầu nhìn Khoa, đôi mắt sáng hẳn lên:

- Câu nói lúc nãy của thầy nghe quen quá. Đừng có nói với em, người bị em cướp xe hôm trước là thầy nhé.

Khoa rảo bước lại gần Uyên, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô:

- Đã nhớ rồi sao?

4. Chương 08 - 09

Chương 8. “Thầy ơi, em yêu anh”.

Uyên luồn tay vào mái tóc dài của mình, cô cảm thấy hoảng hốt trước ánh mắt lạnh lùng đến hà khắc của Khoa. Nghĩ đến việc anh vừa cứu cô vài phút trước, lương tâm trơn nhẵn của Uyên bỗng chốc mọc lên vài cái răng, chúng nó thì nhau cắn xé.

Uyên phá ra cười:

- Ha ha ha, thì ra là thầy, ra là thầy thật, thảo nào nhìn thầy quen quen lại chả nhớ gặp ở đâu.

Khoa cho tay vào túi quần, anh tiến từng bước về gần cô. Uyên vẫn cười. Cô lùi về sau theo từng bước chân Khoa, áp lực nam tính ập mạnh tới làm cô nhúm mày thu lại nụ cười trên khuôn mặt. Giọng anh lạnh lùng:

- Đúng, tôi là cái tên xui xẻo đó. Thế nào, em vui không?

Uyên đứng thẳng người, cô đập tay vào trán Khoa:

- Không vui, em làm sao mà vui được khi ra tay đánh người thầy mà em yêu quý nhất.

- Đôi mắt em không biết nói dối, nó đang cười.

Một cơn gió nhẹ thổi qua mang theo hương xà phòng nam tính cuốn vào mũi Uyên, cô chớp mắt, đi vòng quanh người Khoa “nghiên cứu”:

- Thầy không hề giống một tên gay, thầy quá nam tính. – Uyên tiến sát gần Khoa rồi hạ giọng – Không lẽ thầy là “chuẩn man” trong cái quan hệ yêu đương nam – nam đó?

Khoa nhếch môi cười:

- Tôi không giống bình thường.

- À, em hiểu rồi...

- Giờ em có về không hay chờ người ta tới bắt? – Khoa cắt ngang lời Uyên.

Anh quay lưng đi trước bởi vì không muốn nghe thêm bất kì điều quái gở nào phát ra từ miệng cô gái này. Nhiều khi cô thật thông minh nhưng đôi lúc trông cô thật ngớ ngẩn với những gì mình nói.

- A, thầy chờ em với, không lẽ là gay đều nhỏ mọn hơn con gái bọn em sao?

Bước chân Khoa khựng lại rồi đi nhanh hơn, anh sẽ xem những gì cô nói như tiếng gió thoảng qua...

Uyên lèo đèo theo chân Khoa, cô không dám lơ đãng, không dám nói hay làm gì quá đáng, cuộc chạy bộ vừa rồi đã vắt kiệt sức cô, hơn nữa Uyên còn “mù” đường. Khoa mà bỏ cô lại, chắc chắn đêm nay Uyên sẽ ngủ vệ đường bởi vì đến cả chỉ đường cô cũng không biết.

Ánh đèn đường chiếu sáng dịu dàng hắt xuống hai bóng người đi song song với nhau trên vỉa hè, thỉnh thoảng có vài chiếc xe máy chạy qua đều nghiêng đầu nhìn lại. Phố về khuya. Gió buông lơi thổi tung những chiếc lá, cuộn tròn rớt xuống đầu Khoa, cơn gió ẩm ướt báo hiệu Sài Gòn sắp có mưa đêm trong mùa.

Uyên mím môi cười nhìn chiếc lá trên đầu Khoa, cô vui vẻ hát:

- Đầu kẻ nào có lông có lá, kêu ta bằng bác ta lấy dùm cho...

Khoa im lặng đưa tay lên đầu mình, anh lấy chiếc lá xuống, vo tròn cho nó vỡ vụn rồi tung lên mặt Uyên:

- Mặt đứa nào đầy lông đầy lá, kêu ta bằng bác ta cắt miệng luôn.

Uyên phủi những chiếc lá trên mặt mình xuống, cô bực bội trừng mắt với Khoa nhưng nghe xong lời anh vừa hát thì ngậm miệng. Một thứ gì đó vừa len lén chuồn vào tim Uyên, cô bật cười:

- Thầy ơi, thầy dễ thương quá ạ.

- Tôi biết.

- Xì.

Đoạn đường từ bar về nhà Uyên vốn rất ngắn thế nhưng lần này cô và Khoa phải đi tận hai mươi phút. Khoa tiễn Uyên về đến nhà, đơn giản là anh muốn biết nhà cô mà thôi.

Vừa đến cổng nhà thì Uyên nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang tựa lưng vào cột điện, điều thuốc trên tay cháy dở như đốt tàn bóng đêm, thả vào đó những hiu quạnh và cô độc đến đau buồn. Tim Uyên nhói lên, ngón tay cô bấm chặt vào nhau để ngăn vị đau thương tràn lên khóe mắt.

Uyên dừng chân nhìn Duy, bóng anh trải dài trên mặt đất đầy tàn thuốc, có lẽ anh đứng đấy đã lâu. Cô thở dài, những chuyện đáng buồn vẫn luôn xảy ra cho dù muốn hay không. Chị Quỳnh yêu Duy, còn Duy thì yêu cô. Như một cuộc đuổi bắt, tình yêu không có điểm dừng.

Tiếng ho khan của Khoa cắt ngang dòng suy nghĩ của Uyên đồng thời cũng khiến Duy quay đầu. Anh nhìn về phía Uyên, đôi mắt lấp lánh vui mừng phảng phất đau buồn, anh di chân nhưng lại không dám tiến về phía Uyên, anh sợ, sợ cô lại buông anh mà chạy trốn.

- Thầy ồn ào quá đi.

Uyên gắt lên khe khẽ với Khoa, đôi mắt mí lót của cô trừng anh không hề e sợ.

B.à.n.Đ.a.n.g..Đ.ọ.c..T.r.u.y.ê.n..T.à.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Khoa nhún vai hất cằm về phía Duy.

- Ai đó? Người yêu?

- Dạ, người yêu, nhưng em không yêu.

- Vậy sao bắt người ta chờ?

- Thầy hay nhỉ, nếu em bắt được anh ta đi em đã bắt lâu rồi.
- Anh ta tới kìa.
- Hả?

Uyên hoảng sợ quay đầu nhìn về phía Duy, anh quả thật đang bước lại gần, có vẻ sự thân mật khó hiểu của Uyên và Khoa đã làm anh tò mò.

Bỗng dưng, Uyên thì thầm với Khoa, giọng cô giữa đêm tĩnh lặng vang lên rõ ràng, rung lên những hồi chuông nhức nhối trong tai của cả hai người đàn ông:

- Thầy ơi, em yêu anh.

Khoa đứng sững người nhìn cô sinh viên tinh quái, đầu óc anh gần như ngưng hoạt động, và đành trệ hẳn khi Uyên choàng tay ôm anh, một cái ôm dịu dàng như yêu thương thật sự.

Bước chân Duy dừng hẳn, anh nhìn hình ảnh tốt đẹp trước mặt mà tim đau nhói, lần này anh sai rồi. Uyên không hề chạy, cô đã đứng lại cùng với người mình yêu.

- Xin lỗi thầy.

Uyên buông Khoa ra, cô cúi đầu giấu đi nỗi buồn nhưng giọng nói không thể che đi sự thất vọng.

- Ra tôi vừa được tỏ tình cơ đấy.
- Tỏ tình con mắt thầy í, rõ ràng là em đang lợi dụng thầy, là lợi dụng thầy đó thầy biết không?
- Biết. Tôi vừa được tỏ tình.

Uyên trừng mắt với Khoa, cô dùng chân đá anh một cái thật đau vào ống quyển rồi co giò chạy thẳng vào nhà, cánh cổng nhà đóng lại không hề ngăn hết chất giọng lạnh lạnh của Uyên:

- Em có điên đầu mà tỏ tình với kẻ gay như thầy. Thầy ngủ ngon ă.

Khoa mỉm cười, anh lắc đầu khe khẽ rồi xoay người rời đi. Bóng tối dần ôm trọn lấy thân hình cao lớn của Khoa, bước chân anh bình thản giấu đi rất khéo những vui mừng.

Chương 9. Trả đũa.

Đến góc khuất của con hẻm dẫn vào nhà Uyên, Khoa dừng chân, anh đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình không chút ngạc nhiên.

- Anh là bạn trai của Uyên? – Duy hỏi.
- Anh nghĩ sao?
- Anh là gay!

Khoa bật cười khe khẽ:

- Tôi là gay? Đúng là chỉ có anh mới dễ tin những gì Uyên nói.
- Tôi yêu cô ấy.
- Ủ, vì yêu nên anh không phân biệt được đâu là lời thật, đâu là nói đùa.
- Ý anh là? – Giọng Duy phảng phất vui mừng, đôi mắt anh tràn đầy hi vọng.
- Ý tôi là... – Khoa dừng lại nhìn vào mắt Duy, thật đáng buồn cho anh ta, chỉ tiếc anh không thể giao “con mồi” của mình cho tên đàn ông khác, phải chính tay anh bắt nó - tôi không phải gay.

Khoa bỏ qua ánh nhìn khó tin của Duy, anh đi thẳng, miệng lẩm nhẩm điệu “Let it go” đầy vui sướng.

Chiều hôm sau.

Uyên vừa vào đến cửa lớp thì nhận được hàng loạt ánh nhìn soi mói tập thể cùng lời bàn tán xì xào vang lên khắp lớp. Cô khó chịu ngồi xuống bàn đầu đối diện với bàn giáo viên. Tùng ngồi bên chạm vào tay Uyên, cô quay đầu, mày nhíu chặt:

- Gì?

- Uyên đừng nghĩ nhiều, nếu mình không có chuyện gì thì đừng quan tâm đến lời bàn tán của người khác.

- Chuyện gì là chuyện gì? Nói gì vậy?

Tùng đưa Ipad qua cho Uyên, cô nhìn bức hình quen thuộc chụp cô và Khoa thì che miệng cười:

- Ui chao, ra là chuyện này đó hả?

- Ủ, là nó đấy, với lại từ chuyện này mọi người trong lớp đều cho rằng Uyên được thầy thiên vị mới cho làm lớp trưởng.

Uyên nhe răng cười, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, dường như cô đã biết chuyện gì đang xảy ra rồi. Lúc làm lớp trưởng, cô chỉ nghĩ đơn giản Khoa đang làm khó, giờ thì cô biết thêm, anh còn cố tình đẩy cô lên làm cây to đón gió.

Miệng lưỡi thiên hạ không bao giờ đụng đến một thầy giáo đạo mạo, nhưng họ sẽ xé nát một cô sinh viên nhỏ bé như Uyên.

- Ông tên gì?

Tùng mở to mắt nhìn Uyên, không phải chứ, cô bạn này vốn rất thông minh mà.

- Tên Tùng.

- À, Tùng, ông đem tai lại đây tui nói cho nghe một chuyện bí mật.

Thế nhưng, ngay khi đầu Tùng vừa đưa qua thì một tiếng ho khan vang lên qua micro khá lớn:

- Lớp trưởng bật máy chiếu cho thầy.

Uyên quay đầu nhếch môi cười với Khoa thật đều, đôi mắt tràn ngập ý hăm dọa và ghét bỏ. Uyên cười với Tùng, phớt lờ cái mím môi và ánh mắt đầy ý hỏi của Khoa:

- Ông bật đèn, tui không bật tới.

Tùng đảo mắt nhìn Uyên và thầy giáo đứng trên bục giảng, cậu biết, giữa họ không chỉ đơn giản là quan hệ thầy trò.

Học được hai tiết thì Khoa có điện thoại, anh liếc mắt nhìn cô lớp trưởng đang gà gật ở đầu bàn rồi đi ra ngoài. Lúc Khoa trở vào thì Uyên vừa tỉnh ngủ, cô chăm chú nhìn anh, cái nhìn sấm soi như muốn lột anh sạch sẽ.

- Xin lỗi cả lớp, hiện giờ thầy có việc bận phải đi công tác vài ngày, buổi học hôm nay chúng ta sẽ nghỉ sớm ba tiết. Có điều, thầy có chuyện nhờ cả lớp và lớp trưởng, thầy cho lớp chúng ta nghỉ sớm nên để không học bù và bị thanh tra phạt, mọi người ngồi lại trong lớp thêm hai tiết nữa rồi mới đi về. Có được không?

- Dạ được ạ – Cả lớp đồng thanh.

Khoa cười hài lòng, anh nói riêng với Uyên:

- Lớp trưởng giữ trật tự lớp giúp thầy, chỉ cần thêm một tiết nữa thôi, để thanh tra hỏi thăm thì phiền.

Uyên gật đầu, cô cười đầy ý vị.

Khoa chào cả lớp rồi ra về. Uyên canh đồng hồ 10 phút rồi nhảy phắt lên bục giảng, cô đứng giữa lớp cất giọng “oanh vàng”:

- Mọi người, mọi người...

Tiếng ồn ào biến mất trong vài giây rồi lại tiếp tục.

Uyên thiếu kiên nhẫn, cô vỗ tay bôm bốp, gào lên:

- Mọi người im lặng chút coi.

Nhận được sự im lặng, Uyên hài lòng tiếp tục:

- Thầy vừa nhận tin lành bảo mọi người có thể ra về, hôm nay thanh tra không kiểm tra khoa của bọn mình. Thầy dặn thứ sáu mọi người đi học đầy đủ, hôm đó thầy đã về.

Tiếng la hét vui mừng đồng loạt vang lên, Uyên nhếch môi đi xuống bàn lấy cặp rồi theo chân mọi người ra về. Cả quãng đường, đôi mắt Uyên nhấp nháy đầy gian xảo, Khoa đã bắt nhân thì đừng trách cô bất nghĩa.

Uyên về đến nhà thì lấy điện thoại nhắn tin cho Khoa:

“Thầy, em từ chức lớp trưởng”.

Lúc nhận được tin nhắn của Uyên, Khoa đang ở sân bay chờ mua vé để đi Hà Nội, công ty anh tư vấn luật đang vướng kiện tụng của công ty đối tác, trách nhiệm của một Luật sư và của một người bạn khiến anh không thể mặc kệ mọi chuyện. Khoa lên đường gấp rút với hi vọng mọi chuyện không quá muộn.

Hà Nội đón Khoa bằng cơn gió lạnh chuyển mùa, gió hanh heo khô khốc đủ làm rối bù đầu tóc ngắn của anh, chiếc áo sơ mi trên người không đủ ấm làm anh bỗng dưng nhớ tới vòng ôm dịu dàng của Uyên đêm qua.

Điện thoại đổ chuông, Khoa mở điện thoại, anh ngạc nhiên khi trông thấy dãy số từ phòng thanh tra của trường:

- A lô?

- Thầy Khoa à? Lớp luật chiều nay của thầy không đi học sao?

- Dạ có, vẫn đi bình thường mà chú. – Bỗng dưng Khoa cảm thấy có chuyện gì đó vô cùng không ổn đang đuổi theo anh.

- Có sao? Lúc tiết ba tôi lên kiểm tra có thấy sinh viên nào đâu?

....

Khoa cúp điện thoại mà lòng còn ngơ ngác, anh lắc đầu thất vọng, sinh viên quả nhiên là giống người dễ thay đổi nhất quả đất, chúng “dạ” trước mặt thầy giáo nhưng sẵn sàng phủi bay mọi chuyện khi anh vừa quay lưng.

Qua mười giờ tối Khoa mới có thời gian rảnh, anh về khách sạn rồi trả lời tin nhắn cho Uyên:

“Sao phải từ chức?”

Uyên nhắn lại gần như ngay lập tức:

“=)) Không thích làm nữa. Mà thầy đẹp trai ơi, thanh tra trường gọi điện cho thầy chưa ạ?”

Khoa đọc tin nhắn, anh sững lại vài giây rồi hiểu ra cô đang nói gì:

“Tại sao em lại làm như thế?”

“Trả đũa đấy ạ”.

“Tại sao?”

“Thầy họ Tại đấy à? Tại vì em ghét thầy đấy, thầy đừng tưởng em không biết thầy đưa cho em chức lớp trưởng để làm gì, không phải cây to nào cũng đón gió được đâu. À mà chắc thầy cũng bị cảnh cáo chứ chẳng sao đâu nhỉ. Thầy ngủ ngon”.

Ừ, anh chỉ bị cảnh cáo thôi, chỉ là trừ điểm rèn luyện của giáo viên trong học kì này từ Khá xuống trung bình, chỉ là trừ của anh lương năm tiết dạy mà thôi. Không nhiều.

5. Chương 10 - 11

Chương 10. Công việc “thú vị”.

“TUYỂN NHÂN VIÊN TRÔNG TIỆM INTERNET

Yêu cầu: Nữ từ 20 đến 25 tuổi, có hiểu biết cơ bản về máy tính và mạng Internet.

Giờ làm việc: 19 đến 23 giờ hằng ngày.

Lương: Thỏa thuận.

Địa chỉ: Số 11, đường X, phường Y, quận 7.

Liên hệ: 012.... Gặp chị Tâm”.

Uyên giật phăng tờ quảng cáo dán trên cột điện trước nhà mình, nhe răng cười với hình đầu lâu màu trắng rồi nhảy chân sáo vào nhà.

Sau khi sẫm soi kỹ lưỡng nội dung trên tờ quảng cáo, cô lấy điện thoại gọi cho chị Tâm để xin đi làm và rất nhanh Uyên đã được nhận. Công việc bắt đầu ngay tối hôm nay.

Tối thứ sáu, Sài Gòn hanh hao gió nhẹ, có lẽ cơn mưa buổi chiều đã gột rửa những oi bức, cuốn đi những khó chịu bon chen suốt tuần qua. Uyên mặc một chiếc áo thun đơn giản cùng quần jeans rồi đeo ba lô gấu pooh để đi làm, thật may là chỗ làm gần nhà và đường đến không hề có nhiều lối rẽ.

Uyên đến sớm mười lăm phút, cô ngạc nhiên khi biết chị Tâm chủ tiệm net là một phụ nữ khá trẻ, chị ngoài ba mươi tuổi và xinh đẹp đến không thể cưỡng.

- Chào chị, em là Uyên.

Tâm đang chăm chú vào cảnh phim nóng bỏng trên mạng thì giọng nói nhẹ bẫng vang lên bên tai, cô giật mình ngẩng đầu, thứ đầu tiên nhìn thấy là đôi mắt mí lót cùng khuôn mặt khá xinh, sau đó Tâm mới nhớ ra đây là cô bé mình vừa nhận vào làm lúc chiều:

- Cho chị xem chứng minh nhân dân.

- Dạ? – Uyên ngạc nhiên đến ngây người nhìn Tâm.

- Để chị xem em đã đủ hai mươi tuổi chưa. Được không? – Tâm cười rõ tươi.

Uyên mở ba lô lấy chứng minh đưa cho Tâm, cô cũng cười:

- Hóa ra chị đang khen em trẻ hơn tuổi thật.

- Ủ, tên hay, người cũng dễ thương như tên.

- Chị cũng đẹp lắm ạ.

- Ủ, chị biết.

Uyên ngẩn ra, hai chữ “chị biết” được nói bằng giọng điệu tự tin đến thản nhiên và quen thuộc đến lạ kì.

- Dạ, vậy công việc của em là gì vậy chị?

Tâm trả chứng minh cho Uyên, đôi mắt cô sâu thẳm:

- Rất đơn giản, dẫn khách đến phòng trống, thu tiền, kiểm tiền và khóa cửa tiệm khi hết giờ làm. Em làm được chứ?

Uyên thôi nhìn Tâm, cô đưa mắt quan sát tiệm net, thu tất cả những gì hiển hiện, cô mới hỏi:

- Chị ơi, sao tiệm net nhà mình không có máy tính mà toàn phòng thể kia?

- Em yên tâm, chị không làm gì vi phạm pháp luật đâu. – Tâm bật cười khi thấy ánh nhìn lo sợ toát ra từ mắt Uyên, cô gái trước mặt cô có khuôn mặt với những biểu cảm bình tĩnh nhưng đôi mắt lại không hề biết nói dối – Chỉ là tiệm net của mình hơi không bình thường chút thôi.

- Dạ? – Giọng Uyên cao lên, những ý nghĩ đen tối bắt đầu xuất hiện trong đầu cô.

- Em lại gần đây – Tâm hạ giọng nói nhỏ vào tai Uyên – thực ra tiệm net của nhà mình là tiệm net dành cho người đồng tính và chủ yếu là dành cho gay.

Uyên mở to mắt nhìn Tâm, cô lấy tay che miệng để ngăn tiếng la phẫn khích tràn ra. Ở đất Sài Gòn thì ra còn có một nơi thú vị như vậy. Uyên toét miệng cười:

- Em làm được ạ, vậy lương thì sao hả chị?

- Chị sẽ trả em mười lăm nghìn một giờ, em có quyền xin nghỉ nếu tối hôm ấy có việc bận, nhưng một tháng không được nghỉ quá năm ngày. Ok chứ?

Uyên đảo mắt nhắm tính, mười lăm nghìn một giờ, vậy một tháng sẽ có hơn một triệu rưỡi, lại còn là việc nhẹ, ngồi không một chỗ, hơn nữa bọn gay thường là trai đẹp...

- Được chị ơi, em nhận việc ngay đây ạ. À, còn khóa cửa thì sao chị? Em cầm chìa về luôn hả? Còn tiền nữa?

- Ừm em, em cầm chìa khóa về, còn tiền em nhớ kiểm, ghi đầy đủ vào sổ rồi bỏ két sắt dưới chân bàn này khóa lại cho chị, vậy thôi. Mật mã két sắt là 159...

Tiếng xe máy vang lên ngay sau lưng làm Uyên quay đầu nhìn, là một người đàn ông khá đẹp trai, mắt cô sáng lên, chưa chi cô đã nhìn thấy gay rồi.

- Chị về đây, chồng chị đến đón rồi, em nhớ làm theo những gì chị dặn, có gì thì a lô cho chị nhé.

Uyên tròn mắt thất vọng, hóa ra là chồng của người đẹp.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Nhìn Tâm ra khỏi cửa, như nhớ ra điều gì, Uyên gọi với theo:

- Chị không sợ em ôm tiền chạy mất sao?

- Ha ha – Tâm phá ra cười, cô nói với chồng – anh nghe con bé nói gì không? Nó đòi ôm tiền của em chạy mất kìa.

- Ừ, từ xưa đến giờ, kẻ lấy được đồ của em chỉ mới có mỗi anh.

Uyên ngẩn ra, cô chẳng hiểu vợ chồng chị Tâm đang nói gì, nhưng cô biết chị đang muốn nói với cô là cô không có cơ hội “bỏ trốn”...

Tiến vợ chồng Tâm xong, Uyên ngồi vào bàn máy và bắt đầu công cuộc “đi bộ” trên “mương 14”, đã hơn một tuần, cô không ghé trang để đọc những thứ tưởng tượng đầy cao siêu của đám phóng viên trong ấy.

Ánh đèn xe máy chiếu thẳng vào mặt làm Uyên nhúm mày, cô ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông vừa bước vào tiệm. Một béo lùn, râu ria rậm rạp, mặc đồ rất men. Một cao gầy, da trắng mịn, áo thun hồng và quần skinny xanh nồn chuối ôm sát người. Họ dắt tay nhau vui vẻ đến trước mặt Uyên, tên béo mở miệng:

- Ủa chị xinh đẹp mọi hôm đâu rồi?

Uyên chớp mắt, cô mím môi nhịn cười, hóa ra đằng sau cái sự “men” rất chất của gã gay là một giọng nói “mềm mại” đến lạnh người.

- Chị ấy về nhà rồi.

- Ồ, thế em mới được tuyển sao? – Là tên gay “lộ” mở miệng, giọng hần trầm và ấm, tương phản hẳn với bộ đồ đang mặc trên người.

- Dạ vâng, hai anh cứ đi thẳng vào đi, hôm nay không phải cuối tuần nên phòng trống khá nhiều.

Uyên cười rõ tươi chào đón hai vị khách “bóng lộn” vào tiệm, cô ngồi xuống bàn mở máy tính cho khách, đầu óc bay tạt lên mây khi vào Hải và trông thấy câu: “Neptune hân hạnh tài trợ chương trình này”.

- Chị Tâm đâu rồi?

Nụ cười bay bổng của Uyên tắt lịm, tâm hồn trên cây của cô bị phủ phàng đẩy mạnh xuống đất, lưng cô cứng đờ, đến cả đầu cũng chẳng dám ngẩng lên.

- Anh hỏi là chị Tâm đâu? Sao lại có người mới thế này?

Đầu Uyên từ từ ngẩng lên, khóe miệng xinh đẹp dần vẽ nên những đường cong hoàn mỹ, đôi mắt Uyên lúng liếng nhìn Khoa:

- Em chào thầy ạ.

Chương 11. Người yêu.

Khoa sững sốt nhìn nụ cười xinh đẹp trên mặt Uyên, nỗi phẫn nộ dần dâng lên trong lòng, anh thật không ngờ lời cô ra khỏi quán bar lại tạo cơ hội cho cô tiếp xúc với những thứ “ít lành mạnh”.

- Em đi làm khi nào?

- Dạ mới tối nay thôi ạ.

Uyên trả lời xong thì đứng dậy, cô rướn người nhìn qua vai Khoa để thấy rõ người đàn ông đang đứng quay lưng ở phía cửa.

- Người yêu của thầy hả?

Giọng Uyên khá nhỏ nhưng có vẻ như mọi thứ xung quanh quá im lặng, sự im lặng đủ để người đàn ông quay đầu, anh ta nhìn thẳng vào mặt Uyên, miệng không cười nhưng đôi mắt lại tràn đầy hứng thú. Người đàn ông thôi đứng ngoài cửa, anh đi thẳng vào trong rồi tự nhiên choàng tay lên vai Khoa, giọng điệu không nghe ra chút cảm xúc:

- Em nào đây Khoa? Khá thật đó! – Không chờ Khoa trả lời, anh đã nhìn Uyên – Sao em biết anh là người yêu của hần?

Uyên vuốt vài sợi tóc trên trán mình, cô cười khe khẽ:

- Anh vừa mới nói đấy thôi.

- Ha ha ha, thú vị thật đấy. Rất vui được làm quen với em, anh tên Nghĩa.

- Hì hì, rất vui được làm quen với anh – Uyên cười theo rồi nhìn Khoa nói – còn nhiều phòng lắm đó thầy, hai người muốn chọn phòng nào cũng được.

Khoa híp mắt lườm Uyên rồi đi thẳng vào trong, Nghĩa theo sát Khoa, trước khi đi còn không quên “liếc mắt đưa tình” với Uyên, trên môi anh vẫn còn nụ cười đầy hứng thú.

Khoa sầm mặt đóng mạnh cánh cửa, anh kéo ghế ngồi xuống trước màn hình máy tính đen ngòm và không hề có ý định mở nó lên.

Nghĩa sờ cằm nhìn Khoa vui vẻ, một thứ gì đó chạy thật nhanh qua đầu làm anh không kịp nắm bắt. Anh ngồi xuống đối diện Khoa:

- Sinh viên của mày đúng không? Và thân quen hơn bình thường?

Khoa nhú mày rồi nhếch môi cười, nụ cười hiền hòa gần như vô hại, có điều trên đôi mắt cáo hiện lên những tia tính toán rất rõ ràng.

- Vợ mày có thai ba tháng rồi nhỉ, nếu em ấy biết người chồng mà em ấy nhất mực yêu là gay thì sao nhỉ?

Nghĩa giơ thẳng chân đạp Khoa:

- Shit, tao là gay hồi nào? Mày mới là gay, còn là gay lộ nữa, nếu không mày đã có vợ chứ đâu còn lông bông như bây giờ.

- Ủ, tao không giống bình thường chút thôi.

- Ê mà mày, cô bé đó lọt mắt mày rồi phải không?

- Tên cướp xe mô tô tao đấy, DJ mà chúng mày khen ngon vài ngày trước đấy.

- Cái... cái gì?

Khoa nhìn về mặt sưng sốt cực độ của Nghĩa thì nhếch môi cười đều:

- Đừng có nhìn về ngoài mà đánh giá nhé con. Mà rốt cuộc mày hẹn tao đến chỗ quái quỷ này để làm gì?

- Quái quỷ gì, tiệm của bà Tâm mở đây, chị đại nhà mày đây, coi chừng bà nghe được thì lột da.

Mặt Khoa sầm xuống, trong nhà, người anh sợ nhất luôn là chị Tâm, chị chưa bao giờ la lớn tiếng hay đánh Khoa nhưng từng lời chị nói thậm chí một cái trừng mắt của chị cũng khiến Khoa nể phục. Đơn giản chỉ vì chị một mình nuôi Khoa khôn lớn...

- Mày im đi, bàn chuyện gì thì nói.

Biết là mình đụng đến “giới hạn” của bạn, Nghĩa cười cười:

- Thực ra tao tính mở công ty nhưng hẹn mày ra cà phê thì vợ tao nó sẽ theo, tới đây thì kín cổng cao tường, ẻm thấy cũng chẳng dám vào.

Khoa bĩu môi:

- Nói thẳng vấn đề.

- Tóm lại là mời mày tư vấn cho tao mở công ty, mời mày về công ty tao làm.

...

Bàn xong mọi chuyện với Nghĩa cũng qua 10 giờ. Anh để Nghĩa về trước còn mình thì ở lại tiệm net.

Uyên trừng mắt nhìn ông thầy diễn trai ngồi bên cạnh mình, cổ phớt lờ nhưng không thể:

- Thầy không tiễn người yêu về nhà sao ạ?

- Đàn ông thì nên độc lập.

- Hả? Ủa vậy thầy là “đàn bà” trong mối quan hệ yêu đương sao?

Khoa nhếch môi cười.

- Chiều nay em có đi học không?

- He he, em rảnh quá mới đi học đấy. À, mà thầy có bị sinh viên chửi hay bị trừ lương không?

- Không.

Là không nhiều lắm chứ làm gì có chuyện không. Cô gái nhỏ này quả nhiên đáo để.

Uyên nghe chữ “không” chắc nịch của Khoa thì cười thất vọng, cô thu tiền cho vài người khách rồi tiệm rồi chăm chú lướt facebook, bỏ qua sự tồn tại của Khoa. Được một lát thì tính nhiều chuyện cũng nổi lên, cô lại nhìn Khoa, hôm nay anh mặc sơ mi và quần tây đơn giản, nét nam tính hiện rõ qua mái tóc rối cùng đôi mày cương nghị. Uyên thật không hiểu nổi, một người đẹp trai đầy nam tính như Khoa tại sao lại là gay. Phí hết của trời.

- Thầy có người yêu khi nào đấy ạ? Mà hai người quen nhau như thế nào vậy?

Khoa trừng mắt:

- Em tò mò quá đấy.

- Không nói thì thôi, mà sao thầy không về?

- Chờ em về cùng.

Giọng Khoa rất nhẹ, giữa không gian tĩnh lặng đánh thẳng vào tim Uyên, một thứ gì đó ẩn nấp thật sâu bỗng nhẹ nhàng trườn ra, dịu dàng vỗ về tim Uyên làm cô sợ hãi. Cô bỗng sợ cảm giác mờ ám đến khó hiểu này. Uyên im lặng đọc truyện trên mạng, thế nhưng một dòng cũng không lọt nổi vào mắt.

Hết giờ, Uyên tắt máy, kiểm tiền, cất tiền rồi đóng cửa ra về. Cô cất chìa khóa vào ba lô rồi lặng lẽ đi sau lưng Khoa, đếm từng bước chân và hoàn toàn im lặng.

Mưa, Sài Gòn đổ mưa không hề báo trước. Từng giọt tí tách vang lên rồi trải đều lên tóc làm Uyên nhăn mặt, vốn định tắm mưa trở về nhưng Khoa bỗng kéo tay Uyên vào một mái hiên bên đường.

Mái hiên rất nhỏ, mưa thì lớn dần lên.

Những cơn mưa đêm bao giờ cũng khiến lòng người cô đơn đến lạ.

Uyên đứng nép vào góc hiên, cô nhìn màn mưa trắng xóa ngoài trượt dài trên đường mà lòng khe khẽ thở, nỗi buồn không tên trào lên tận mắt. Cô nhìn bóng mình và Khoa đổ dài trên mặt đất, nhìn anh dùng thân hình cao lớn của mình để che bớt mưa thì bật thốt lên:

- Thầy mà là người yêu em thì tốt rồi...

6. Chương 12 - 13

Chương 12. Em không biết.

- Hả? Em nói cái gì?

Uyên gạt nỗi buồn vô cớ sang một bên, cô tủm tủm cười bởi vì phát hiện ra trên một gã gay như Khoa là một thú vui.

- Em nói thầy là người yêu của em thì tốt.

- Sao lại tốt?

- Tốt nhiều là đằng khác. Thứ nhất, thầy dạy môn học khó nhất, em sẽ được dịp trồn học, và học ít mà vẫn điểm cao. Thứ hai, thầy có rất nhiều tiền, em sẽ không cần phải đi làm mà thầy sẽ nuôi em. Thứ ba, thầy khá đẹp trai, hằng ngày em sẽ được ngắm và bắt nạt thầy. Nghĩ thôi cũng thấy vui rồi.

Mưa không hề có dấu hiệu dừng lại, một bên vai áo sơ mi của Khoa đã ướt đẫm, nước mưa thấm vào người lạnh dần và khó chịu. Những câu những chữ của Uyên là mặt anh sầm xuống, đôi mày nhíu chặt rồi bất chợt anh cười rộ lên:

- Ô, hóa ra em là heo cơ đấy, đã lười còn tham ăn rồi thèm sung sướng nữa.

Uyên liếc Khoa một cái thật sắc, cô ghét nhất là bị người khác gọi là heo, đó là con vật chỉ biết ăn, ngủ và đi wc cùng một chỗ, cô không bao giờ như thế. Uyên là người theo chủ nghĩa xê dịch, cô ghét sự lười biếng, ghét sự chậm chạp cho nên mọi quyết định và việc làm của cô đều nhanh, gọn, lẹ.

Uyên kéo ba lô ra phía trước rồi lấy từ đó ra cây dù màu bạc quen thuộc. Cô nhích thêm vài bước chân để bung dù rồi che nó lên người mình, cô bước ra khỏi mái hiên, đứng đối diện Khoa. Nước mưa trượt dài rồi rơi xuống đất tạo thành một vòng thật tròn, cô toét miệng cười, nụ cười rục lên giữa cơn mưa đêm in sâu vào óc Khoa tạo thành những gợn sóng lăn tăn thật chậm:

- Em về trước đây, thầy ở lại trú mưa vui vẻ nhé.

Uyên nói xong thì vẫy vẫy tay rồi đi thẳng, nước mưa chảy thẳng vào đôi giày búp bê làm nó ướt sũng, chiếc quần jeans dài cũng thấm nước mưa đến ống quyển nhưng không hề làm cô khó chịu, ngược lại Uyên còn cao giọng chế bài “Chờ người nơi ấy” để châm chọc Khoa:

“Thầy hãy đứng đó đi

Có mưa hoài cũng đứng đó nha

Trời lạnh buổi đêm khuya

Ước cho thầy đứng hoài đó luôn...”

Tiếng ca trong trẻo của Uyên theo mưa trôi dần vào tai làm tim Khoa co rút, hai bàn tay anh nắm chặt vào nhau để ngăn mình xông ra khỏi mái hiên đuổi theo Uyên và làm việc gì đó điên rồ. Khoa đưa tay đón lấy những giọt mưa tinh khiết rồi đổ chúng lên cái đầu đang bốc hỏa của mình.

Sống trên đời hai mươi bảy năm nhưng chưa khi nào anh gặp nhiều chuyện “đầu tiên” đến thế, kể từ lúc quen biết Uyên.

Lần đầu bị cướp, lần đầu bị đánh, lần đầu chơi trò xấu với con gái, lần đầu bị xem là gay, lần đầu bị sinh viên qua mặt, lần đầu bị trừ lương và giờ là lần đầu bị bỏ rơi.

Uyên trở về nhà mình, lần đầu tiên cô nghiêm túc biến ông thầy giáo đẹp trai tên Khoa thành một vấn đề để suy xét cận kề. Quyết định cuối cùng của Uyên là tránh xa Khoa, rắn đẹp bao giờ cũng là rắn độc.

Những ngày sau đó, Uyên vẫn đi làm đúng giờ, vẫn đi học đầy đủ, lời đi tin nhắn trên chộc của Khoa, giả mù khi vô tình trông thấy anh trên trường và ngoan ngoãn trong những giờ học Khoa dạy. Hành động và thái độ của cô làm Khoa kinh ngạc, anh có cảm giác xa lạ và không thể nắm bắt được Uyên.

Uyên không trốn chạy Khoa, thứ cô trốn chạy là những rắc rối có được do anh mang lại.

Bởi vì quá bận rộn với công việc tư vấn luật và ra đề thi, Khoa mặc cho con mồi của mình chạy trốn. Trốn cho đến tận hai tuần sau.

...

- Uyên!

Uyên vừa ra khỏi nhà xe thì nghe được tiếng gọi, cô quay đầu tìm kiếm thì bắt gặp Khoa đang đứng đối diện nhìn mình. Cô gật đầu xem như lễ phép rồi quay người rời đi, nhưng Khoa nhanh chân hơn, anh đã bắt kịp bước chân dài của cô sinh viên láu cá:

- Giờ thầy có chút việc bận trên văn phòng, em cầm đề thường kì lên lớp phát ọi người, thời gian làm bài là bốn mươi lăm phút và là đề mở. Tôi sẽ lên lớp trễ mười lăm phút. Lần này em phải giữ lớp cẩn thận, thầy không hi vọng kéo em xuống phòng thanh tra cùng mình đâu.

Uyên nhướn mày nhìn Khoa rồi đưa tay ôm lấy tập hồ sơ anh chuyển qua, trong con người sâu thẳm của cô xẹt qua những tia tính toán khó nhận biết.

- Em lên lớp đây.

Uyên lạnh lùng nói rồi quay lưng đi, cô dừng chân trước thùng rác lớn của trường rồi quay người tìm kiếm Khoa.

Sau khi nhìn thấy bóng Khoa khuất dần sau cánh cửa văn phòng, Uyên “thuận tay” cho luôn tập hồ sơ vào thùng rác. Động tác của cô nhanh, gọn và đầy dứt khoát. Xong chuyện, Uyên đóng nắp thùng rác, phủi tay, nở nụ cười hài lòng rồi bước vào thang máy để lên lớp.

Khoa vừa đến cửa lớp đã nghe tiếng ồn ào đập thẳng vào màng nhĩ, anh khó chịu mở cửa lớp bước vào, thứ đầu tiên nhìn thấy là cô lớp trưởng đang gục đầu xuống bàn mơ giấc mơ đẹp.

Khoa lặng lẽ mở máy tính, cắm mic rồi ho khan qua mic. Thế nhưng tiếng ho của anh chỉ đủ làm cả lớp yên lặng còn Uyên thì vẫn ngủ say. Khoa đưa mắt nhìn Tùng – cậu bạn ngồi bên cạnh Uyên, Tùng chợt dạ lay Uyên thật mạnh:

- Dậy đi Uyên, thầy vào lớp rồi.

Uyên mở mắt, cô cười thật nhẹ rồi ngẩng đầu nhìn Khoa, đôi mắt anh đang dần sâu thẳm như báo hiệu một cơn giận sắp bùng nổ. Anh đưa mic lên miệng:

- Tại sao lớp không làm bài kiểm tra?

Uyên đứng thẳng lưng chớp mắt nhìn Khoa, giọng nói ngây thơ đến cực điểm:

- Kiểm tra gì ạ?

Khoa nheo mắt, anh nhìn Uyên bằng ánh mắt sắc lạnh của một người từng trải, khóe miệng dần nhếch lên tạo thành một nụ cười hiền hòa, xem ra anh đã quá xem thường cô lớp trưởng đứng trước mặt mình.

- Vậy đề thi thầy gửi em mang lên lớp đâu?

- Em không biết.

- Em không biết vậy ai biết?

Uyên đảo mắt, mặt cô ngơ ngẩn ra điều suy nghĩ, hai phút sau thì hoảng hốt:

- Chết, không lẽ cái tập giấy đó là đề? Em cứ tưởng thầy nhờ em vứt rác dùm.

Tiếng Uyên vừa dứt thì cả lớp vang lên tiếng hít không khí, sau đó là sự im lặng kéo dài đến đáng sợ.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Khoa hạ mic, bàn tay anh giấu sau bàn co chặt lại để ngăn mình nổi giận, anh mỉm cười nhìn Uyên:

- Em đi theo thầy xuống dưới tìm đề.

Uyên theo Khoa, cô nhìn bóng lưng đầy giận dữ của anh đi trước mà lòng có chút nể phục, đây là lần đầu tiên Uyên nể phục một người đàn ông không phải ba mình.

Anh có thể kiềm chế cơn giận bằng nụ cười mỉm hiền hòa, với lớp anh là một người thầy tốt nhưng với Uyên, nụ cười của anh chứa đầy uy hiếp và nguy hiểm, nụ cười mỉm của một con cáo.

Chương 13. Gọt dứa.

- Mình đi đâu đây thầy?

Khoa quay đầu nhìn Uyên lạnh lùng rồi tiếp tục đi. Anh dừng chân bên cạnh thùng rác trước dãy nhà rồi khoanh tay nhìn Uyên, giọng âm u đến đáng sợ:

- Tìm đi.

Uyên mở to mắt nhìn Khoa, cô chỉ tay vào thùng rác, giọng điệu không thể tin được:

- Thầy bắt em lục thùng rác tìm đề sao?

- Tìm đi.

- Em không tìm.

- Đừng để tôi nói nhiều. Tìm đi.

Lưng Uyên vẫn thẳng nhưng vai thì co dãn lại. Áp lực từ Khoa làm lòng Uyên nặng trĩu. Anh đứng trước mặt cô, dáng vẻ thần nhiên, vững chắc hết như dòng người xung quanh đang bàn tán về hai người chẳng hề liên quan đến anh. Đôi mắt anh tĩnh lặng, âm u và sâu thẳm như muốn cuốn Uyên vào vòng xoáy của cơn giận dữ rồi nhấn chìm cô trong đó.

Uyên cụp mắt rồi bất chợt đưa tay ôm bụng, cô cong người về phía trước, đuôi tóc dài vất ngang qua trán che đi đôi mày nhíu chặt, giọng cô khe khẽ:

- Thầy ơi em đau bụng quá.

Khoa lùi chân, anh nheo mắt nhìn Uyên nghi ngờ:

- Đứng lên tìm đề đi, tôi không đùa với em.

Uyên cắn răng định đứng thẳng người nhưng một cơn quặn đau ở bụng dưới khiến cô ngồi hẫ xuống đất, cô ngẩng đầu nhìn Khoa, giọng yếu ớt:

- Bụng em đau quá.

Khoa hoảng hốt nhìn khuôn mặt tái xanh lấm tấm mồ hôi của Uyên, tim anh thắt lại, anh tiến lên trước dìu Uyên đứng dậy:

- Em đau như thế nào?

Uyên lắc đầu, cô nhìn Khoa bằng ánh mắt tội nghiệp:

- Thầy đưa em vào phòng y tế với.

Khoa đỡ Uyên đứng dậy, anh cẩn thận dìu cô đến phòng y tế. Dù đau đớn đến mờ cả mắt Uyên vẫn cố gắng dựa vào Khoa để đi, bước chân cô loạng choạng nhưng chắc chắn, cô không muốn Khoa biết mình không nhìn thấy đường càng không muốn anh bế cô đi.

Uyên biết, chỉ cần qua chiều nay cô sẽ nổi tiếng toàn trường bởi vì người bên cạnh cô không ai khác là thầy Khoa tài giỏi, đẹp trai...

Khoa nhếch môi cười khê, đôi mắt anh nhìn cô gái bên cạnh mình, chỉ nhìn cô và phớt lờ mọi ánh mắt xung quanh, tay anh giữ chặt lấy Uyên. Anh biết, thời gian tới nhất định cô sẽ hứng chịu rất nhiều “gạch đá” từ ngôi trường đại học không hề đông đúc nhưng luôn nhiều chuyện này. Hơn nữa, anh còn muốn biết cô sẽ đối mặt với những chuyện đó như thế nào...

Tới cửa phòng y tế thì tay Khoa nặng trĩu, anh giật mình khi toàn bộ sức nặng của Uyên đổ ập lên cánh tay mình, hơi thở cô nặng nề và mệt mỏi. Khoa cúi đầu nhìn Uyên, đôi mắt cô nhắm nghiền dưới đôi mày nhíu chặt, có vẻ đau đớn đã rút cạn sức Uyên. Khoa lo lắng bế thốc Uyên lên, anh sai những bước chân dài vào phòng khám rồi lớn tiếng gọi bác sĩ.

Bác sĩ của trường là một phụ nữ trung niên khá thân với Khoa, bà nhìn cô gái yếu ớt nằm trên giường, mỉm cười chào Khoa rồi ra hiệu cho anh ra ngoài. Khoa đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói:

- Là học trò của con, dì chăm sóc cô bé giúp con, có chuyện gì thì gọi, giờ con phải đi dạy đã, con cảm ơn dì.

Chưa kịp hiểu hết nụ cười cùng ánh mắt ẩn ý của dì bác sĩ, Khoa đã quay lưng đi mất.

Anh hủy bài kiểm tra thường kì, không nhờ sinh viên mà tự tay giữ cặp rồi đem xuống cho Uyên sau khi hết giờ.

Phòng y tế sau năm giờ chiều vắng tanh, dì bác sĩ đã về nhà và thay bằng một cô y tá trẻ. Uyên vẫn chưa tỉnh. Khoa lo lắng đặt tay lên trán Uyên, hơi thở cô đã đều đặn hơn trước. Anh hỏi y tá:

- Sao cô bé còn chưa tỉnh?

Y tá điều chỉnh mực nước chuyền rồi nói với Khoa:

- Có lẽ quá mệt nên đang ngủ.

- Rốt cuộc là bị bệnh gì?

- Anh không biết?

- Tôi biết thì hỏi làm gì.

- À, bệnh hàng tháng của con gái ấy mà, chuyển xong bình nước này là khỏe ngay thôi.

Khoa ngẩn ra. Anh gật đầu ra hiệu đã biết để cô y tá rời đi trong yên tĩnh.

Tiếng rót nước đánh thức Uyên trong giấc nồng, cô chợt quậy rồi mở choàng mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là bóng lưng cao lớn của một người đàn ông đang quay lưng về phía cô, Uyên khe khẽ gọi:

- Ba ơi...

Khoa giật mình làm nước tràn khỏi ly, anh bưng ly nước về giường rồi nhìn Uyên tằm tằm, đôi mắt anh thật hiền:

- Ủ, ba đây con.

Uyên hích mặt lên trời rồi hừ lạnh, cô tự nhiên giành lấy ly nước trong tay Khoa đưa lên miệng uống một hơi sạch sẽ.

Trời vừa chuyển tối, có cơn gió làm lay màn cửa để lộ thứ ánh sáng mặt trời yếu ớt cuối ngày, thứ ánh sáng đỏ rực như muốn bùng cháy trước khi lụi tàn.

Uyên thả chân xuống giường, cô mang giày vào rồi đứng lên, giọng vô cùng thản nhiên:

- Mình về thôi thầy, trời tối rồi.

Khoa cười cười rồi cầm cặp theo chân Uyên, bước chân cô chậm rãi, dáng đi trong chiều muộn đầy vẻ cô tịch làm lòng Khoa hoảng hốt. Rốt cuộc, anh vẫn không thể hiểu hết Uyên. Vừa đến nhà xe thì Uyên quay đầu cười với Khoa, nụ cười của cô trong veo:

- Thầy gửi xe lại trường đi ạ.

- Làm chi?

- Em chờ thầy về, sẵn mời thầy bữa cơm.

- Cũng được. Nhưng em không đi làm sao?

- Em sẽ xin nghỉ. Chìa khóa xe em, thầy đi lấy xe đi, hàng trong cùng á.

Khoa bình thản cầm lấy chìa rồi đi lấy xe, anh chạy xe ra khỏi cổng rồi đưa nón bảo hiểm cho Uyên. Uyên cầm nón đội lên đầu rồi ngồi sau Khoa:

- Mình đi ăn ốc đi thầy.

Mặt Khoa nhăn lại, ốc cũng có thể ăn thay bữa tối được sao, anh thỏa hiệp:

- Cũng được.

- Thầy thiệt dễ thương.

Khoa chỉ cười trừ, xem như vì cô đau mà cho qua một lần.

...

Ăn xong ốc thì Khoa chở Uyên về. Anh dừng xe cách nhà mình khá xa vì trông thấy một cô gái đứng ngay cổng, Khoa không muốn Uyên biết quá nhiều. Thế nhưng trời không chiều lòng người, ngay khi anh vừa dừng xe thì cô gái kia đã tiến về phía Khoa.

Uyên đảo mắt hít vào một hơi, cô nhìn người đẹp với mái tóc uốn lọn, bộ váy đen ôm sát cơ thể để lộ những đường cong quyến rũ, những bước chân uyển chuyển trên đôi giày cao gót mười phân tiến về phía Khoa thì nhếch môi cười, nụ cười đầy châm chọc:

- Thực ra thầy không phải là gay.

Bàn tay cầm lái của Khoa cứng lại, lưng anh cứng đờ, anh quay đầu nhìn Uyên, đôi môi tạo thành đường cong hoàn hảo:

- Hóa ra em cũng không ngốc như tôi đã tưởng.

- Thường thôi, chẳng có thằng gay nào lại đầy mùi nam tính như thầy cả.

- Mùi nam tính?

- À, ý em là mùi nước hoa dưới cánh tay thầy.

Khoa sầm mặt.

- Đó là mùi Acqua Di Gio mới nhất đấy cô.

- Em biết, rất hiện đại, rất tinh khiết, cũng rất nam tính.

Uyên vừa dứt lời thì một giọng nữ ngọt lịm vang lên:

- Em chờ anh đã lâu. Ô, đây là ai? – Ngón tay sơn đen của người đẹp dịu dàng chỉ về phía Uyên.

Uyên vượt ngực ngăn cảm giác muốn ói đang trào lên, cô gằn giọng với Khoa:

- Thầy xuống xe cho em đi về.

Tiếng nói của Uyên mắc kẹt khi Khoa choàng tay qua vai rồi cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn thật khẽ. Cô trừng mắt nhìn anh mặc kệ tiếng tim vang dội trong lồng ngực. Nhận ra sự phẫn nộ của cô gái trong lòng mình, Khoa đẩy cô ra rồi nhìn về phía người đẹp đang há hốc miệng kinh ngạc, giọng anh rất tỉnh:

- Đã bảo tôi không thích cô, giờ thì biến được rồi đấy.

Uyên nắm chặt hai tay để ngăn cơn giận bùng nổ, để ngăn mình đưa tay đập vỡ sống mũi Khoa. Cô nghiêng rằng nói bằng giọng mũi:

- Em muốn đi về.

- Ủ, anh đưa em về.

Khoa nói xong thì nổ máy xe chở Uyên về nhà. Anh nhếch môi cười thú vị, môi của cô quả nhiên có vị cam ngon lành.

Về đến nhà Uyên thì cô tổng anh xuống xe, không một lời từ biệt, Uyên chạy xe thẳng vào nhà rồi đóng cửa. Cô lao vào phòng tắm rồi vốc nước tưới thẳng lên mặt, đôi mắt Uyên nhìn đôi môi mình đầy lạnh lẽo. Nụ hôn đầu bị cướp đi dễ dàng khiến Uyên phẫn nộ, cô neho mắt nhìn chính mình qua gương, món nợ này Uyên nhất định sẽ đòi.

Khoa cho qua sự vô tình của Uyên, anh huyết sáo dạo bộ về nhà, bước chân như nhún nhảy. Bộ não tinh ranh của Khoa tạm thời quên mất cô gái vừa bị anh cưỡng hôn vô cùng tinh quái.

...

Ba ngày sau.

Lúc Khoa nghĩ cô sinh viên tên Uyên đã lờ hẩn mình thì điện thoại anh rung lên báo hiệu tin nhắn tới. Là của Uyên:

“Thầy ơi, hôm nay em tổ chức sinh nhật ở khách sạn T, toàn người nhà không à, thầy đến chơi cho vui”.

“Mấy giờ?”

“Dạ bây giờ nè thầy, mà ở phòng 203 lầu 2 nhé, em chơi với mọi người đây, thầy nhớ đến á”.

Khoa thay đồ rồi chạy xe đến khách sạn theo lời Uyên nói. Anh lên phòng theo sự chỉ dẫn của cô tiếp tân. Khoa vừa gõ thì cánh cửa đã mở ra, anh bước chân vào phòng, chưa kịp lên tiếng thì một bị chặn một cú thật mạnh vào gáy, thứ cuối cùng nhìn thấy lúc ngã xuống là một chiếc giường to còn căn phòng trống trơn. Không hề có bữa tiệc sinh nhật nào.

Uyên phui phui hai tay hài lòng nhìn Khoa nằm ngay đơ dưới đất. Cô khóa cửa phòng rồi kéo anh lên chiếc giường to duy nhất trong phòng. Cô lấy điện thoại chụp lại hình Khoa rồi lục ba lô lấy máy tông đơ ra, chiếc máy chạy bằng pin nhỏ gọn, cô gõ gõ nó vào lòng bàn tay, khoe miệng hiện lên nụ cười vô cùng gian xảo.

Uyên trèo lên giường, cô chăm chú ngắm nghía mặt Khoa rồi bật máy, chiếc máy mini phát ra những tiếng rì rì êm dịu bắt đầu sượt những đường rất mượt lên đầu Khoa.

Chỉ năm phút sau, không cần tốn tiền, Khoa đã có ngay một kiểu tóc mới.

Uyên hài lòng mỉm cười, cô cất máy, chụp lại hình cho Khoa rồi mang ba lô ra về.

Trong cơn mơ của mình, Khoa cảm thấy ai vuốt tóc anh, cái vuốt dịu dàng làm anh nhớ mẹ và an tâm say ngủ. Anh tỉnh lại khi trời sắp tối, căn phòng xa lạ cùng sự đau đớn nơi ót làm anh hoảng hốt. Anh bấm điện thoại gọi ngay cho Uyên, giọng cô vang lên đầy vui sướng:

- Thầy tỉnh rồi à?

- Sao tôi lại ngủ?

- Em tiêm cho thầy một mũi thuốc mê sau ót. He he.

Giọng Khoa trầm xuống:

- Em đã làm gì?

Giọng Uyên còn vui sướng hơn:

- Em chỉ gọt dưa thôi. À mà thầy dậy rồi thì về đi, căn phòng đó em thuê tới 19 giờ thôi, bây giờ đã là 18 giờ 55 phút.

Khoa cúp điện thoại, lắc nhẹ đầu cho vơi đi đau đớn rồi vào wc rửa mặt. Anh co tay dấm trắng vào gương đầy giận dữ, mặt gương nứt dần rồi vỡ nát che đi dòng chữ xinh đẹp được viết bằng son môi cam: “Kiểu trên đầu thầy là mô đen năm nay đây ạ, thầy đẹp trai lắm, ^^”.

Dòng chữ ngạo nghễ như dấm trắng vào mặt anh, mái tóc trên đầu được cạo bằng tông đơ loang lổ hết như một quả dưa, Khoa phẫn nộ. Anh đã hiểu vì sao cô gái tinh quái như Uyên lại chưa trả dưa chuyện anh cưỡng hôn cô, thì ra cô đang nghĩ cách để làm thế nào trả dưa một cách đau đớn nhất.

Bất kể là ai, răng tóc bao giờ cũng là gốc con người. Xem ra, lần này anh thua sạch túi.

7. Chương 14 - 15

Chương 14. Chuyện cũ – chuyện mới.

Sáng đầu tuần.

Khoa vừa mở cửa bước vào phòng họp thì mọi tiếng ồn đều im bật, những ánh mắt đồng loạt hướng về phía anh, có vui vẻ, có xem thường, có phẫn nộ, có ghét bỏ, có yêu thích.

Khoa đưa tay xoa lên đầu tóc đỉnh một phân của mình, đôi môi nhếch lên tạo thành nụ cười mỉm. Anh đóng cửa phòng rồi về chỗ ngồi, cả khuôn mặt toát lên vẻ thân thiện nhưng đáy mắt lạnh tanh không hề động lại một ai.

Hơn ba mươi phút họp đầu giờ, Khoa đan những ngón tay vào nhau, cúi đầu lắng nghe hiệu trưởng đọc kiểm điểm cho chính mình, và im lặng ngay cả khi bị phê bình đầu tóc mới “quá nổi loạn” để làm một thầy giáo mẫu mực.

- Sao đổi style nhanh vậy anh bạn?

Giọng nữ đá đều lọt vào tai làm Khoa buồn bực quay đầu nhìn, bước chân chậm hẳn lại rồi song song cùng Quyên – cô bạn thân trong trường. Anh nhún vai trước ánh mắt tò mò đầy hài hước của Quyên:

- Lần này là cô sinh viên nào biến bạn tui thành như vậy? Chắc, nếu tui nhớ không lầm thì đây là kiểu tóc của hơn hai năm trước, lúc ông mới về trường thì phải.

- Ừ.

Khoa “ừ” rồi im bật, những lời của Quyên đã đẩy anh về phía hồi ức. Chuyện cũ cứ lần lượt xoay vần trong đầu.

.....

- Tránh ra, làm ơn tránh ra...

Tiếng la hét từ sau lưng truyền đến làm Khoa giật mình, anh chần chừ quay đầu nhìn để xác định xem trong trường lại có sinh viên nào làm loạn đến như vậy.

Một cô gái mặc đồng phục thể dục của trường lao nhanh về phía Khoa, trên tay là một cái xô cũ kĩ như được lấy từ khu trộn hồ để sửa phòng học cách đó không xa. Anh sững sốt lùi chân để lách người vào cái cây bên đường nhưng quá muộn. Cô sinh viên mang giày thể thao dùng tốc độ nhanh nhất ập thẳng lên người Khoa, anh hất rơi cặp táp rồi bật ngựa về sau, một chất lỏng nặng trĩu theo mái tóc lãng tử chảy dài xuống mặt.

Khoa chống tay đứng lên khi biết tóc mình dính đầy xi măng đã được trộn và cô sinh viên vừa tông anh quay trở về. Anh cúi người nhặt cặp rồi lôi tay cô sinh viên đi theo mình, giọng đầy giận dữ:

- Em đang làm trò gì trong trường vậy hả?

Uyên cuống quýt theo từng bước chân dài của người trước mặt, giọng nói của anh uy nghiêm làm cô sợ hãi, cô không ngờ trò chơi chạy đua cầm vật nặng bằng thùng đựng xi măng lại gây ra họa lớn như vậy. Uyên nhìn đầu tóc dính đầy xi măng của Khoa, giọng lí nhí:

- Dạ, em ...em...

- Tên gì?

- Dạ?

- Tôi hỏi em tên gì?

- Dạ tên Uyên... mà anh ơi, mình đi đâu vậy ạ?

- Khoa nào?

- Dạ Luật.

- Khóa?

- Mười một. Mà anh ơi, chúng ta đang đi đâu đây ạ?

- Em nghĩ với tình trạng này thì tôi có thể đi đâu? Tất nhiên là đi cắt tóc và em trả tiền.

Khoa thật sự đã phần nộ đến cực điểm, hôm nay chỉ mới là ngày đầu tiên anh đến trường nhận công tác. Anh kéo tay Uyên rất mạnh, vì giận dữ mà không hề hay biết cổ tay Uyên dưới sức mạnh của anh đã đỏ lên một mảng và đang dần tím lại.

Uyên cắn răng chịu đựng đau đớn để bước nhanh theo Khoa, đôi mày nhíu chặt, với một cao thủ karate như Uyên, việc trốn khỏi Khoa là điều vô cùng đơn giản nhưng Uyên biết mình sai, và quan trọng là cô còn chưa xin lỗi anh.

Khoa nhún vai Uyên để cô ngồi xuống ghế trong tiệm cắt tóc, anh gần giọng:

- Ngồi yên đấy để trả tiền cho tôi.

Uyên co người gật đầu sợ hãi, thế nhưng bóng lưng Khoa vừa khuất sau phòng gội đầu thì cô quay sang mỉm cười với anh thợ chính đang ngồi bắt chéo chân nhìn cô đầy soi mói.

- Có phải em dễ thương đúng không ạ?

“Thợ cắt tóc” thả chân, để tờ báo xuống bàn rồi kéo ghế lại ngồi sát Uyên, giọng anh đầy tò mò:

- Sao em bị hấn kéo vào đây? Mà ai đổ xi măng lên đầu hấn vậy?

Uyên ngẩng ra rồi mới nhớ “hấn” trong miệng anh “thợ cắt tóc” là ai. Cô ngậm ngùi:

- Là em vô ý làm đổ xi măng lên đầu anh ấy, giờ đi theo để trả tiền bồi thường.

“Thợ cắt tóc” ngẩn ra rồi phá lên cười, cười chảy cả nước mắt. Uyên nhíu mày:

- Anh cười cái gì?

- Ha ha ha, em... em – “thợ cắt tóc” chỉ tay vào mặt Uyên, giọng cao lên – em nói thật đấy hả? Em làm đổ xi măng lên đầu hấn mà hấn chỉ kéo em đến đây?

- Ủa chứ không thì anh ta làm gì em?

“Thợ cắt tóc” vò mái đầu nhuộm vàng nâu uốn xù của mình, nhìn mái tóc đen dài của Uyên nhếch môi cười, giọng nói hạ thấp ra điều thần bí:

- Với những gì anh biết về hấn trong hai chục năm qua, sau khi xử xong mái tóc của mình, hấn sẽ xử nốt mái tóc của em, đòi cả gốc lẫn lõi...

Uyên cười trừ không cho là phải, cô quay đầu đánh giá tiệm cắt tóc nhưng rồi như nhớ ra điều gì, cô lại quay đầu nhìn “thợ cắt tóc”:

- Anh nhiều tuổi rồi?
- Hai mươi lăm.
- Vậy... vậy anh ta cũng hai mươi lăm hả?
- Chứ em nghĩ bao nhiêu? Giảng viên mới nhận chức của trường em đấy.

Ngẩn người đứng mười giây thì Uyên đứng bật dậy, giác quan của một cô gái vừa lớn nhắc nhở Uyên có nguy hiểm, đồng thời cũng thôi thúc Uyên bỏ chạy. Dù là vô trách nhiệm, dù là hèn nhát Uyên cũng muốn chạy bởi vì nếu đứng như những gì “thợ cắt tóc” nói...

Uyên luồn tay vào mái tóc của mình, cảm giác mát lạnh chạy dọc sống lưng, cô từ từ đi về phía cửa tiệm, chưa kịp mở cửa thì tiếng Khoa vang lên như “thần chết”:

- Em đi đâu?

Uyên giật bắn người, cô quay người nhìn Khoa, cúi đầu, giọng cao vút:

- Em xin lỗi thầy ạ.

Nói xong thì Uyên tông cửa chạy mất để Khoa đứng lại đầy giận dữ, vệt xi măng bám cứng trên tóc làm đầu anh nặng trĩu.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yê.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Anh thả người xuống ghế, những ngón tay co lại, anh hạ quyết tâm sẽ tìm bằng được cô sinh viên tai họa học năm nhất trong ngôi trường không hề đông đúc này.

Thế nhưng, theo một cách nào đó, mọi nỗ lực của Khoa đều thành công cốc cho đến khi Uyên liều mạng cướp mô tô của anh trong một buổi tối muộn sau hai năm từ lần đầu gặp gỡ.

Mọi chuyện chỉ vừa bắt đầu.

.....

- Này anh bạn, ảnh ngẩn người ba phút rồi đấy, hôm nay lớp ông thi giữa kì phải không?

Khoa bước chân ra khỏi hồi ức của chính mình, đôi mắt anh sâu thẳm khi nhớ về Uyên hiện tại. Anh tin, sự gặp gỡ giữa người với người, nếu không biết trước tức là có duyên.

Khoa nhìn Quyên cười:

- Ủ, bà là giám thị cùng tui mà hỏi hay nhỉ.
- A, tui cũng quên mất, đi nhanh lên không trễ đấy. Mà phải thi phòng máy không?
- Ủ, tới nơi rồi, không cần đi nhanh.

Khoa cong miệng cười với Quyên nhưng đôi mắt anh đã lạc vào bóng cô sinh viên tóc xõa đứng trước cửa phòng.

Quyên cười cười đưa cằm về phía Uyên:

- Này, phải cô bé dạo này đang được đám sinh viên đồn đãi với ông không?

Khoa nhướn mày, từ chối cho ý kiến, anh đi nhanh về phía trước để mở cửa phòng phớt lờ mọi ánh mắt kinh ngạc của đám sinh viên khi nhìn cái đầu “nổi loạn” của mình.

Khoa trừng mắt với nụ cười tươi đầy chế giễu của Uyên, thế nhưng lúc đi ngang qua cô để mở cửa phòng, bàn tay Khoa đã “thuận tiện” “mượn” luôn thẻ sinh viên của Uyên đang để trong túi áo khoác.

Nhìn cái đầu tròn bóng của Khoa, Uyên cười vô cùng vui vẻ, thế nhưng cô không thể không thừa nhận, dù nổi loạn nhưng nhìn Khoa lại vô cùng đẹp trai, kiểu đẹp đầy manly và cá tính. Trong bộ đồ tây, nhìn anh giống hệt gã người mẫu đầy hấp dẫn.

Uyên vào phòng thi trước, thế nhưng vừa qua khỏi cửa thì cô bị Quyên chặn lại:

- Cho cô kiểm tra thẻ sinh viên.

Uyên ngạc nhiên, bình thường sinh viên vào phòng máy không phải lúc kí tên vào danh sách mới được kiểm tra sao. Cô cho tay vào túi áo khoác để lấy thẻ thì sững người, đầu ngón tay lạnh tanh, khoảng trống trong túi áo khoác cho Uyên biết, cô tiêu rồi.

- Cô ơi, không có thẻ sinh viên có được thi không cô?

Quyên mỉm cười, hành động của anh bạn tên Khoa hoàn toàn không lọt khỏi mắt cô, mọi chuyện, chỉ để làm khó cô sinh viên khá xinh xắn này.

- Thường thì không em ạ. Giám thị biết được sẽ đuổi khỏi phòng, nhưng tại sao em không có thẻ?

- Dạ em làm rơi rồi, nhưng cô và thầy là giám thị mà.

- Em ra ngoài đứng để cho các bạn vào đã.

Uyên tiu nghỉu bước chân ra khỏi phòng, lo lắng tràn đầy khóe mắt Uyên khi trước cửa phòng chỉ còn mỗi cô, giờ thi đã đến. Cô không hề muốn rút môn khó nhất kì.

- Em vào thi đi. Lần sau nhớ mang thẻ.

Tiếng nói của Khoa chưa bao giờ làm Uyên hạnh phúc đến vậy, cô nhìn anh bằng ánh mắt biết ơn rồi ngồi vào máy tính còn trống duy nhất ở đầu phòng.

Khoa cho tay vào túi quần, những ngón tay chạm nhẹ vào dây đeo của thẻ sinh viên, môi anh tạo thành đường cong như có như không. Chuyện mới, chuyện cũ, anh nhất định sẽ tính với Uyên, dần dần.

Chương 15. Thổ lộ.

Quyên xếp mớ đồ của mình vào va li, nhìn Uyên đang nằm dang tay dang chân trên giường thì thở dài:

- Em không về quê thật đấy hả?

Uyên chống tay ngẩng đầu nhìn Quyên:

- Tại sao em phải về? Đây đã là nhà em còn gì.

- Nhà em gì, đây là nhà mẹ em chứ. Tết mà em không về cùng chị, thế nào mẹ em cũng lo lắm đấy.

Uyên thôi nhìn Quyên, cô trở mình ngằm ngửa, đôi mắt chăm chăm lên trần nhà màu tím, mắt dần mờ đi.

Cũng như mọi năm, năm ngoái Uyên theo Quyên về quê, mẹ cô vừa sinh em bé với người chồng mới, mẹ bận đến độ không kịp chăm sóc cho Uyên. Cái Tết nhạt nhẽo trôi qua. Uyên nhìn mẹ vui với gia đình mà lòng nhớ ba đến quặn thắt, ba bỏ cô đi từ khi cô mười tuổi. Giống như bao đứa trẻ trên đời, Uyên vẫn khao khát có một mái ấm đầy đủ, khao khát có được tình yêu của ba, khao khát đã mười năm...

Cô bật cười:

- Nhà gì của mẹ, mẹ đã mua căn nhà này cho em. Với lại chị yên tâm, mẹ bận lo cho nhà mới không rảnh để nhớ đến em đâu.

- Nhớ ba em về rồi sao?

- À, nếu ba em về, chị nhớ thông báo cho em, em sẽ về quê bằng mọi cách. Mà anh Duy đi với chị đúng không, vậy em khỏi tiễn, em ngủ đây. Chị về quê mạnh giỏi, cho em gửi lời hỏi thăm hai bác.

Uyên nói xong thì kéo chăn trùm kín đầu với dự định lảng tránh Quyên nhưng rồi cô ngủ quên lúc nào không hay.

Lúc Uyên tỉnh giấc thì trời vừa tối, Quyên đã đi rồi. Cô với tay bật đèn bàn rồi cầm lấy mẫu giấy nhỏ, chữ Quyên rất đẹp:

“Chị nấu cơm cho em rồi đấy, nhớ ăn uống đầy đủ. Đây là vé tàu, nếu em hối hận, có thể trở về vào ngày cuối cùng của năm”.

Uyên để mẫu giấy lại chỗ cũ rồi cầm vé tàu lên xem. Cô dùng điện thoại chụp hình rồi post vào nhóm “Trao đổi vé tàu/xe về Tết” trên facebook để bán. Uyên thà cô đơn nơi xa lạ còn hơn cô đơn ngay cả khi có mẹ bên cạnh, vậy nên cô không muốn trở về.

Uyên cười khe khẽ rồi leo xuống giường đi vào phòng bếp để uống nước, cô vò rối mái tóc dài xinh đẹp, đôi mắt trông rỗng ngăm nhìn căn nhà quạnh hiu.

Tiếng nhạc “Let it go” vang lên từ điện thoại kéo cô về tiềm thức. Một số máy lạ. Uyên bấm tắt rồi cho lại vào túi áo, vài phút sau thì có tin nhắn, cô đặt ly nước uống dở xuống bàn rồi mở điện thoại, tin nhắn từ số lạ:

“Tùng nè, Uyên không quên chuyện đi xem phim tối nay đó chứ, sắp bảy giờ rồi, Uyên đến hay Tùng đón?”

Uyên sửng sốt, cô đứng là đã quên.

“Ở đâu? Tui đến”.

“Galaxy gần trường mình nha Uyên, suất chiếu 19h45 đấy”.

“Ừ”.

Uyên cất điện thoại, bởi vì biết mình ở lại một mình ở thành phố đông đúc, sự cô đơn sẽ khiến bản thân mệt mỏi nên Uyên mới đồng ý đi chơi với Tùng.

Uyên ăn tối xong thì đến chỗ hẹn. Hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng có in hình gấu Pooh sau lưng cùng quần skinny khoe đôi chân dài, tóc buộc đuôi ngựa gọn gàng khoe những đường nét cá tính trên khuôn mặt xinh đẹp. Tùng đã mua vé sẵn và đang chờ Uyên, cậu kinh ngạc nhìn nụ cười tươi trên khuôn mặt Uyên khi cô chào cậu.

- Tùng không biết Uyên thích xem phim gì nên đã mua phim hoạt hình.

Uyên chớp mắt che đi tia chế giễu, đã không biết còn tự ý quyết định.

- Không sao, tui cũng thích xem phim hoạt hình. Mình đi mua nước và đồ ăn đi.

Uyên là người sành phẳng nên cô mua hai phần nước ngọt và popcorn bằng đúng số tiền Tùng đã mua vé. Cô theo chân Tùng vào phòng vé, thật tâm Uyên cũng mong chờ vào bộ phim, thế nhưng khi nhạc phim vừa bật lên, giai điệu “Let it go” tràn ngập thì tim Uyên tuột dốc.

“May mắn” làm sao, cô vừa xem Frozen cách đây ba ngày với Quỳnh.

Uyên cứ đinh ninh mình sẽ ngủ khi phim đang chiếu, thế nhưng tới giữa phim, lúc cô dừng chém gió với đám bạn trên facebook để nhìn qua Tùng thì phát hiện cậu bạn đã gục đầu lên thành ghế và ngủ ngon lành.

Uyên mím môi nhịn cười, cô nghiêng đầu đánh giá Tùng. Nói một cách khách quan, cậu bạn đang ngủ trước mặt cô có một khuôn mặt đẹp trai theo kiểu baby với sống mũi cao, làn da trắng cùng đôi môi hồng thêm mái tóc nhuộm nâu bắt mắt đủ để đốn gục những cô gái trẻ.

Nếu là cách đây vài tháng, chắc hẳn Uyên sẽ bị chinh phục thế nhưng từ ngày quen biết Khoa, cô đã trở nên “miễn dịch” với trai đẹp. Đẹp chỉ để nhìn chứ không còn đủ sức hút với Uyên.

Uyên cất điện thoại vào túi, cười khe rồi khoanh tay xem nốt bộ phim, cô mặc cho Tùng ngủ.

Tùng bị đánh thức bởi tiếng cười rộ lên trong rạp, cậu xoa tay vào thái dương rồi nhìn sang Uyên, nửa khuôn mặt nhìn nghiêng của cô bạn đẹp hoàn hảo trong thứ ánh sáng mờ ảo phản chiếu từ màn hình chiếu phim. Khóe miệng Uyên đang cong lên thành nụ cười ảm áp làm trái tim cậu đập lên rộn rã.

Tùng thẳng thốt cầm lấy ly pepsi đưa lên miệng uống, thứ chất lỏng lạnh tanh trôi vào cổ họng làm tỉnh mọi giác quan của Tùng. Cậu cho tay vào túi áo khoác, hộp quà nhỏ vuông vức như nhắc cậu về thứ tình cảm và quyết định dừng cảm vào tối nay.

Tùng để ý Uyên từ những ngày đầu tiên của năm nhất.

Thích cô bạn có nụ cười rực rỡ như nắng, tính tình hiền lành và thân thiện với mọi người, thích cô bạn hay quên và chẳng để ý một ai trong lớp từ những ngày cuối năm nhất trong đợt huấn luyện quân sự đầy vất

vả, mệt mỏi. Tùng giấu kín tình cảm, âm thầm quan sát và theo chân Uyên đến mọi lớp học cho đến môn Luật quốc tế, lúc Uyên ngồi xuống bên cạnh cậu trong buổi học đầu tiên, Tùng đã hạ quyết tâm sẽ theo đuổi Uyên cho bằng được.

Phim hết, Tùng mời Uyên đi ăn nhưng cô từ chối. Cậu tiễn Uyên về tận nhà mặc sự phản đối của Uyên.

Sài Gòn những ngày cuối năm lạnh đến kì lạ, cái lạnh thấm vào da thịt làm lạnh lẽo những con người gốc nam quanh năm chỉ có hai mùa mưa nắng.

Tiếng nhạc của bài hát chúc Tết vang lên hai bên đường cùng ánh đèn sáng rực những góc phố làm Uyên nhớ nhà da diết, cô vừa lái xe vừa ngâm nga bài “Cả nhà thương nhau” mà lòng rưng rưng đổ lệ. Cơn gió lạnh thổi ngang gương mặt làm lòng Uyên rung lên, kí ức cứ thi nhau ủa về làm Uyên thêm khát một tia ấm áp.

Uyên quay đầu cười với Tùng, cậu bạn đang lái xe và co ro trong khí trời se lạnh:

- Theo tui làm chi cho lạnh vậy không biết?

- Có gì đâu mà lạnh, chỉ là vừa ra đường nên không quen thôi.

Uyên cười khe khẽ, ừ nhỉ, những người như Tùng vốn đã quen với loại thời tiết ẩm áp quanh năm, một cơn lạnh bất chợt làm sao thích nghi nhanh được.

- Ủ, không lạnh thì đi nhanh lên, hơn mười giờ rồi đấy, tiễn tôi xong rồi còn về nữa kéo muộn.

Tối thứ bảy, Sài Gòn vẫn kẹt xe như thường lệ, mất hơn ba mươi phút mới về đến nhà Uyên.

Cô xuống xe để mở cổng, chìa khóa vẫn chưa tìm thấy thì Tùng đã gọi Uyên, giọng của cậu thật lạ:

- Uyên này.

Uyên nhìn Tùng kinh ngạc.

- Có chuyện gì vậy?

Tùng hít một hơi rồi tiến về phía Uyên, bước chân của cậu có chút chần chừ, giọng Tùng khản đặc giữa cái lạnh:

- Uyên đừng vào, nghe Tùng nói đã, được không?

Uyên nhướn mày nhìn Tùng kì lạ, cô tắt máy xe rồi cho hai tay vào túi áo khoác, cô hà hơi để nhìn màn khói trắng lượn lờ vui mắt rồi cười với Tùng:

- Ủ, ông nói đi.

Tùng lấy hộp quà nhỏ từ túi áo khoác, để nó nằm gọn trong tay mình rồi xòe tay trước mặt Uyên:

- Tặng Uyên.

- Tặng tui? – Uyên vừa hỏi vừa dùng ngón tay thon gầy chỉ vào mặt mình, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc. – Sao lại tặng tui, hôm nay đâu phải ngày đặc biệt gì?

Ngón tay Tùng co chặt trong túi quần để giữ bản thân bình tĩnh và tiếp thêm dũng cảm, cậu nhìn vào mắt Uyên, giọng nói khe khẽ nhưng rõ ràng và đầy hồi hộp:

- Tùng thích Uyên. Uyên cho Tùng cơ hội tìm hiểu Uyên được không?

Uyên há hốc miệng nhìn cậu bạn đứng trước mặt mình, Tùng rất dũng cảm khi đối mặt để bày tỏ và nhìn thẳng vào mắt Uyên không chút do dự. Hơn ai hết, Uyên nhìn thấy con người trách nhiệm và tình cảm chân thành của Tùng đây trong khóe mắt, một tia cảm động len lỏi trong tim, Uyên khẽ thở ra:

- Tùng....

- Uyên đừng nói gì hết, để Tùng nói đã. Tùng thích Uyên từ rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên Tùng thích một cô gái nên vô cùng lúng túng, Tùng biết mình còn trẻ, cũng chưa đủ trưởng thành nhưng Tùng hi vọng Uyên cho Tùng cơ hội để ở bên cạnh Uyên, để chăm sóc Uyên, tìm hiểu Uyên rồi dần trưởng thành để yêu

Uyên và để Uyên tin tưởng. Tùng biết mình thổ lộ như thế này là rất đột ngột, nhưng những gì Tùng nói đều bằng sự chân thành, bằng sự dũng cảm và quyết tâm. Tùng không mong Uyên tiếp nhận, không mong Uyên đồng ý làm bạn gái Tùng, chỉ mong Uyên cho Tùng cơ hội để ở gần thôi, có được không Uyên?

Uyên mím môi thật chặt, những lời Tùng nói đều đi sâu và lay động trái tim. Cô quý Tùng nhưng không có tình cảm với cậu. Trái tim Uyên không hề rung lên đáp trả những lời Tùng nói, nó chỉ đập nhẹ nhàng trong lồng ngực để tiếp nhận và thấu hiểu mà thôi.

Uyên khẽ nhắm mắt, những ngón tay trong túi áo cong lại bám víu vào nhau như xoa dịu nỗi cô đơn của một cô gái vừa qua hai mươi và sợ tình yêu. Hình ảnh ba mẹ bỗng hiện ra trước mắt, tình cảm thất bại của họ như lay mạnh trái tim, nhắc nhở Uyên về niềm tin của một tình yêu sắt son đổ vỡ vào mười năm trước.

Uyên nhìn Tùng bằng đôi mắt hiền lành, cô mỉm cười thật nhẹ:

- Tùng về đi, Uyên sẽ suy nghĩ những gì Tùng nói.

Tùng nhìn Uyên cười yếu ớt rồi quay xe trở về. Cậu vừa biến mất trong bóng tối thì một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai kéo Uyên ra khỏi những suy nghĩ:

- Ái chà, em nên nhận lời mới phải.

Uyên quay phắt đầu nhìn về nơi phát ra giọng nói, đôi mắt Khoa sáng rực trong bóng tối. Sự mệt mỏi làm Uyên cúi lên:

- Thầy im đi, thầy thì biết gì mà nói.

8. Chương 16 - 17

Chương 16. Theo đuổi.

Khoa nhích người ra khỏi bóng tối, đôi môi anh cong lên tạo thành nụ cười rõ rệt. Anh đang cười chính mình, cười chế giễu những khó chịu lẫn ghen tị đang len lỏi trong tim khi nghe Tùng thổ lộ với Uyên. Thế nhưng trong mắt Uyên, nụ cười của anh không khác con dao sắc nhọn của tay đầu bếp lành nghề đang chuẩn bị cắt tim cô thái mỏng dùng ón chảo.

Uyên co tay để ngăn mình dấn vào mặt gã đàn ông đẹp trai đang nhơn nhơn trước mặt, đầu móng tay dăm sâu vào lòng bàn tay kéo theo những đau đớn làm cô tỉnh táo. Uyên lườm Khoa một cái thật sắc rồi quay phắt người lạnh lùng bước về phía cổng, cô muốn phớt lờ Khoa, muốn phớt lờ sự bức bối khi nghe anh cười nói dịu dàng bảo cô “nhận lời”.

- Em đi đâu đó?

Uyên mở xong cổng thì trở ra nổ máy cho xe chạy vào nhà, mặc kệ giọng nói khàn khàn khác thường của Khoa. Một cơn gió thổi qua mang theo hương rượu nồng đượm trong không khí, Uyên ngạc nhiên hít vào rồi quay đầu nhìn Khoa, anh đang lạng choạng dựa vào cột điện trước nhà cô để ngồi bệt xuống đất không chút hình tượng.

Uyên hừ lạnh, cô cất xe, đóng kĩ cổng chính rồi đi vào nhà.

- Kia con bướm vàng ... xòe hai cánh... xòe hai cánh... bướm đi đâu mất tiêu rồi.

Giọng hát ngang phè của Khoa lọt vào tai làm Uyên nhúu mày khó chịu, cô dùng tay bịt hai tai rồi đi vào bếp uống nước. Ly nước chưa kịp uống thì cánh cổng sắt nhà cô vang lên những tiếng động kì lạ. Uyên thở dài mang theo ly nước đi ra ngoài, cô há hốc miệng khi chứng kiến cảnh Khoa đang dùng chiếc giày hàng hiệu của mình để đập vào cánh cổng nhằm gọi cô ra khỏi nhà.

- Thầy đang làm gì thế hả?

Khoa thoi đập cửa, anh nhìn Uyên cười hi hi:

- Cuối cùng em cũng ra rồi, mở cửa cho tôi với.

- Tại sao em phải mở cửa, đây đâu phải nhà thầy?

Khoa gật gật đầu:

- Ủ, đây là nhà của tôi, em mở cửa.

Ánh đèn trong nhà vừa vắn chiếu sáng khuôn mặt Khoa, đôi mắt anh sáng rực nhưng không chút tinh anh, gò má có chút tái nhợt vì gió lạnh, chân anh đứng không vững trên một chiếc giày, chiếc giày còn lại đang cầm trên tay khiến anh trông buồn cười hơn bất kì lúc nào. Uyên lắc đầu phì cười ra tiếng, tiếng cười của cô đầy bất đắc dĩ và chế giễu. Cô vừa ý thức được, gã đàn ông đang làm những chuyện vớ vẩn trước mặt mình là một tên say.

Uyên mở cổng bước ra ngoài, cô mỉm cười với Khoa rồi phũ phàng dùng cốc nước chưa kịp uống hất thẳng lên mặt anh:

- Thầy say rồi, em tưới nước cho thầy tỉnh. Thầy đã tỉnh chưa ạ?

Ngón tay Khoa bấm vào chiếc giày, người anh run lên vì lạnh. Anh không say thì cần gì phải tỉnh.

- Hì hì, lạnh quá, cho tôi vào nhà.

- Hì hì, thầy tỉnh rồi thì về nhà đi ạ, em vào ngủ đây.

Thế nhưng Uyên vừa đi được vài bước thì bị Khoa níu tay giữ lại, cô quay người để nhìn thì cả thân hình to lớn của Khoa đổ ập xuống vai, hơi thở của anh nặng nhọc, mùi rượu xông vào mũi làm Uyên hoảng hốt. Cô giật mình đẩy mạnh Khoa ra, anh nghiêng người, chân nam đá chân chiêu rồi té xuống.

Uyên khoanh tay nhìn Khoa đang nằm dưới đất:

- Thầy thôi giả bộ đi, nếu muốn nằm đó ngủ thì cứ việc, em vào nhà. Thầy ngủ ngon.

Khoa mở mắt nhìn bóng lưng xinh đẹp lạnh lùng đi vào nhà, anh nhếch môi cười, đèn trong nhà vừa tắt thì anh trở người nhìn lên bầu trời để ngắm sao.

Bầu trời đêm rực rỡ ánh đèn nhưng sao thì leo lắt sáng, những vì sao tự chiếu sáng bản thân nhưng lại mờ dần trong ánh sáng đèn điện do con người thắp lên. Tiếng lá cây rì rào trong cơn gió lạnh, tiếng xe đã giảm hẳn, đâu đó vang lên tiếng rao bánh giò ngọt lịm báo hiệu phố về khuya.

Khoa nhìn chăm chăm vào mảnh trăng khuyết cong cong trên trời, anh cảm thấy đêm nay mình điên rồi, chưa bao giờ anh trở nên thảm hại và mất hình tượng đến như vậy. Tối nay, anh uống rượu với bạn tại quán bar quen thuộc, nhưng vài ba ly Vodka không đủ sức để chuốc anh say. Xong tiệc rượu, Khoa đi bộ về nhà, bàn chân vô thức kéo anh đến trước nhà Uyên để rồi chứng kiến toàn bộ màn tỏ tình đầy cảm động.

Anh ghen. Và anh thẳng thốt nhận ra tình cảm của chính mình, thẳng thốt nhận ra lí do vì sao ngay cả khi Uyên cạo đầu mình, anh vẫn có thể chần chừ rồi cho qua.

Trong trò chơi bẫy cáo, anh đã tự dùng mình làm mồi để dụ. Cáo chưa sa bẫy nhưng anh đã mắc một chân trong cái bẫy do mình giăng ra.

Khoa thở dài, anh lại thích Uyên, một cô gái xinh xắn, tính tình nóng như lửa, hung dữ, lắm chiêu nhưng đôi khi lại ngốc nghếch một cách đáng yêu. Rốt cuộc thì hai mươi bảy năm giữ trái tim lạnh lặn, hai mươi bảy năm giữ cho thân thể tự do giờ lại bị một cô gái như Uyên lấy mất. Khoa không biết mình nên khóc hay cười.

Tình cảm là thứ không thể kiểm soát. Bắt đầu thích một người là bắt đầu sống một cuộc đời rối rắm.

Khoa đang rối rắm, rối rắm với chính mình và rối rắm với tình cảm mình dành cho Uyên.

Đèn nhà Uyên sáng lên, tiếng mở cổng làm Khoa sững sốt, anh nhắm mắt.

Tiếng bước chân vang lên giữa đêm thật rõ, Uyên dừng lại bên người Khoa rồi ngồi xuống nhìn anh.

Khoa nín thở rồi cố thở đều như người đang ngủ, anh nghe tim mình đập rộn trong lồng ngực.

Uyên dùng tay lay Khoa, cô nói bằng giọng điệu rất bất đắc dĩ:

- Ngủ thiệt hả trời, sao lại say tới mức này không biết.

Uyên cúi người dùng sức kéo tay Khoa choàng vào cổ mình rồi đỡ anh đứng dậy, sức con gái mỏng manh khiến cô phải há miệng thở để thu đủ khí vào phổi mà đỡ gã đàn ông to lớn như Khoa. Uyên nhích từng bước chân nặng nề vào nhà, vừa đi vừa lầm bầm:

- Lần này là thầy nợ em đấy nhé, khi không lại uống say vậy không biết, sao không về nhà mà tới nhà em làm gì, rồi còn ngủ như chết nữa, có phải là muốn hành hạ em để trả thù chuyện em cạo đầu thầy không hả? Em cũng bị quả báo rồi còn gì, hồi chiều đi thi đã bị mất thẻ sinh viên làm em sợ chết khiếp. Vậy nên thầy nợ em, mai thầy tỉnh rồi biết tay em...

Khoa nghe không sót một lời nào của Uyên, mắt anh không mở nhưng môi cong lên một nụ cười sung sướng. Uyên là cô gái có cá tính rõ ràng, ngay cả cạo đầu thầy giáo còn dám làm, nếu không có chút tình cảm nào, đêm nay anh chắc chắn sẽ ngủ ngoài đường lạnh lẽo.

Uyên dìu Khoa vào phòng Quỳnh rồi đẩy anh xuống giường, cô chống hông thở phì phì, đôi mắt nhìn Khoa như lên án rồi cúi người lột giày của anh, miệng lầm nhảm:

- Thầy nhớ đó, thầy nợ em, đây là lần đầu tiên em phải hạ mình đi cởi giày cho người khác đó. Ba em còn chưa được hưởng phúc như vậy nữa.

Uyên bật quạt, kéo chăn đắp lên người Khoa rồi ra ngoài đóng cửa.

Ngay khi cánh cửa phòng được đóng lại, Khoa mở mắt rồi cười khe khẽ, thứ ánh sáng nhu hòa của đèn ngủ chiếu thẳng vào mắt, mục đích đã đạt được, cơn mệt mỏi kéo đến làm mí mắt Khoa dính lại. Anh ngủ ngon lành.

Uyên mất ngủ, cô quán chẩn lẩn qua lật lại trên giường suy nghĩ về những gì Tùng nói. Lúc vừa lim dim khi nhớ về cậu bạn có khuôn mặt baby cùng đôi mắt chân thành khi đối diện với cô thì một cái đầu đinh ló ra cùng nụ cười đẹp đến ngọt lịm. Uyên giật mình tỉnh giấc.

B.a.n..Đ.a.n.g..Đ.ọ.c..T.r.u.y.ê.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Cô mở điện thoại, đã hai giờ sáng. Uyên tung chăn ngồi dậy, khí lạnh ủa vào làm cô co người. Uyên leo xuống giường, mang dép rồi đi xuống nhà uống nước.

Uống xong, Uyên rót một cốc nước vào mang vào phòng cho Khoa. Cô đặt nó lên tủ đầu giường rồi nhìn anh đang say ngủ. Áo sơ mi cộc tay đã bị anh gỡ đi ba nút, để lộ một khoảng ngực, chăn hất tung khỏi người.

Uyên đưa tay vuốt mặt mình rồi thở dài kéo chăn đắp lên người cho Khoa.

Chăn chưa kịp đắp thì anh trở người, dưới lưng anh là cái ví dày cộm, Uyên lấy nó ra đặt lên đầu tủ, lúc quay đầu tầm mắt cô bị hút vào một sợi dây ló ra từ túi quần Khoa.

Sợi dây có in hình gấu pooh vô cùng quen thuộc, sợi dây dùng để đeo thẻ sinh viên của Uyên.

Uyên kéo sợi dây ra khỏi túi quần Khoa, thẻ sinh viên của cô cũng dần rời khỏi người anh, cô nắm chặt thẻ trong tay, hít sâu một hơi, đắp chăn cho Khoa rồi cầm lấy ví của anh cùng thẻ sinh viên của mình để trở về phòng.

Bảy giờ sáng, trong nhà Uyên.

Nắng sớm đầu ngày lọt qua khung cửa sổ chiếu thẳng vào mặt làm Khoa bừng tỉnh. Anh mở mắt nhìn trần nhà màu tím xa lạ rồi nhớ ra mọi chuyện tối qua. Anh lắc đầu cho tỉnh táo rồi xuống giường ra ngoài, tiếng nói chuyện vui vẻ ngoài cổng nhà làm anh tò mò bước ra.

Uyên đang nhận hamburger từ Tùng, cô cảm ơn cậu rồi nói cười vui vẻ. Khoa nhướn chân nhưng dù cố gắng cách mấy anh cũng không thể nhìn thấy khuôn mặt Tùng.

Khoa bỏ cuộc, anh vào WC vệ sinh cá nhân rồi ra ngồi vào bàn ở bếp, ngón tay anh nhịp những nhịp đều đặn trên bàn ra điều suy nghĩ.

Uyên vừa đóng cửa vào nhà thì giật thót người nhìn Khoa. Cô để bánh lên bàn rồi ngồi xuống đối diện anh, đôi môi nhếch lên cười đều:

- Thầy ngủ ngon nhỉ.

Khoa thôi gõ tay, anh nhướn mày cười với Uyên:

- Ủ, ngủ rất ngon. Là cậu bạn lúc tối sao?

- Liên quan gì đến thầy. Nhưng thầy ngủ dậy rồi thì về đi.

- Ủ không liên quan, là tôi tò mò.

Uyên cúi lên, cô lôi từ túi áo khoác thẻ sinh viên của mình rồi đưa lên mặt Khoa:

- Thầy có phát hiện mình mất gì không nhỉ? Giải thích đi!

Khoa cho tay vào túi quần, ví anh đã không cánh mà bay.

- Không có gì để giải thích, tôi nhặt được thẻ và tốt nhất là em nên trả ví cho tôi.

Uyên đứng bật dậy, sự bức tức tràn lên tận mắt, cô sẵn giọng:

- Tại sao em phải trả? Thầy còn chưa giải thích cho em. Thầy nói thầy nhặt, vậy thầy nói xem thầy nhặt khi nào và ở đâu? Còn nữa sao thầy không trả cho em mà lại cất giữ.

Uyên dừng lại để nhìn Khoa, mày cô nhíu chặt:

- Em nói cho thầy biết, thầy không có quyền xen vào hay tò mò những chuyện của em, tối qua thầy ở lại đây là một sự cố, thầy nên quên đi.

Khoa cũng đứng dậy, anh tiến dần từng bước về phía Uyên, đôi mắt nhìn cô chăm chú như muốn khắc cô vào tận trong sâu thẳm, giọng anh trầm thấp:

- Tôi nói cho em biết, không phải tôi sợ em càng không phải tôi không dám làm gì em. Những việc em làm với tôi đều rất đáng ăn đòn nhưng hết lần này đến lần khác tôi đều cho qua. Là tôi đang dung túng cho em đấy. Cho nên, em nghe cho kĩ đây, bắt đầu từ giờ phút này, tôi chính thức theo đuổi em. Em hãy chuẩn bị tinh thần cho vững chắc đi.

Chương 17. Em chuẩn rồi.

Uyên lùi dần ra sau, cô vẫn nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Khoa, áp lực từ anh quá lớn khiến cô sợ hãi. Từng lời anh nói vừa khó nghe, vừa lạnh lùng không chút tình cảm lại dễ dàng khiến tim cô rung lên những nhịp đập lạ kì.

Gót chân Uyên va vào chân ghế, đau đón buốt lên tận não. Cô lùi hẳn ra sau rồi ngồi xổm xuống, khuôn mặt vùi vào vòng tay đang ôm gối. Uyên rất thần nhiên òa khóc.

- Thầy bắt nạt em, hu hu, thầy bắt nạt em.

Khoa bối rối, anh bước về phía trước rồi ngồi xuống đối diện Uyên nhưng tay chân luống cuống không biết làm thế nào cho phải. Anh có thể hơn thua chuyện cô hung dữ, có thể dùng lời nói đe bẹp miệng lưỡi đánh đá của Uyên, nhưng nước mắt của cô khiến anh thấy bản thân mang tội. Anh dịu dàng vuốt tóc Uyên:

- Ngoan, em đừng khóc.

Tiếng khóc của Uyên càng to hơn:

- Thầy bắt nạt em, thầy không tốt.

Khoa thở dài:

- Ủ, thầy không tốt.

Uyên nức nở:

- Thầy bắt nạt em, thầy sai rồi.

Khoa gật đầu:

- Ủ, thầy sai rồi.

Uyên ngẩng đầu nhìn Khoa, khuôn mặt cô còn lem nhem nước mắt nhưng đôi mắt mí lót lại sáng rõ vẻ láu cá khi tính kế được ai, cô nhoẻn miệng cười:

- Thầy sai rồi thì xin lỗi em đi, xin lỗi xong rồi hăng về.

Khoa sững sốt rồi bật cười bất đắc dĩ.

- Được, xin lỗi em, giờ thì trả ví cho tôi được chưa?

Uyên dùng tay lau nước mắt rồi đứng dậy, cô lấy ví của Khoa từ túi áo khoác rồi ném nó vào người anh:

- Trả đó, giờ thầy có thể về.

Khoa cho ví vào túi rồi ngồi xuống ghế, anh tự nhiên cảm phần bánh hamburger đang để trên bàn cho vào miệng:

- Ngon thật đấy. Nhưng mà em nhận lời rồi hả?

- Ăn đi, thầy ăn cho nghen ngang cổ rồi đi bệnh viện cấp cứu đi.

Uyên trừng mắt với Khoa, “thằng cha” này điên rồi, vài phút trước còn hùng hổ tuyên bố sẽ theo đuổi cô, giờ thì vui mừng hỏi cô “đã nhận lời chưa”. Đôi mắt chứa nhiều thất vọng cùng buồn bã của Tùng bỗng hiện ra trước mắt Uyên, cô nhận lời rồi, không phải nhận lời yêu, là nhận lời tiếp tục làm bạn.

Cổ họng khô khốc, đắng ngắt, Uyên rót một ly nước để uống rồi nói với Khoa:

- Thầy ăn xong thì về đi, em muốn đi ngủ.

Khoa đặt bánh xuống bàn, anh nhìn đôi mắt chưa đầy tia máu của Uyên:

- Đêm qua em không ngủ?

- Thầy nghĩ em sẽ ngủ được khi trong nhà bỗng nhiên thêm một con cáo sao?

- Bạn cùng nhà với em đâu rồi?

- Về quê rồi.

- Em không về sao?

- Thầy nhiều chuyện quá đấy, đi về đi.

Khoa nhìn Uyên cười cười, anh đang có ý định chọc cô cáu lên thì điện thoại đổ chuông. Tiếng nhạc “Let it go” vang lên làm cả hai vô thức tìm kiếm. Khoa mở máy, anh chưa kịp “A lô” thì giọng chị Tâm đã vang lên khá lớn:

- Thằng kia, mày không muốn sống nữa phải không? Đi đâu cả đêm qua không về? Tới giờ đi đón ba mẹ rồi ông tướng, về ngay cho chị.

Da đầu Khoa giật giật, mày anh nhướn lên nhìn cái mím môi cố nhịn cười của Uyên:

- Em về ngay đây, chị đến sân bay trước đi, 30 phút nữa em sẽ có mặt ở đó.

Khoa vừa cúp máy thì Uyên cười hớn hở:

- Thầy về ngay đi ạ, bye bye.

Uyên kéo tay Khoa tổng ra khỏi nhà rồi sập cửa thật mạnh khi anh chưa kịp quay lưng. Khoa sờ mũi rồi gọi taxi đến thẳng sân bay.

.....

Khoa vừa tìm thấy chị Tâm trong khu vực sân bay đã nhận ngay một cú đập tay vào vai như trời giáng, sau đó mặc kệ anh rẽ đang nhìn, Tâm tự nhiên choàng tay qua vai kéo đầu Khoa xuống ngang tầm mình. Chị cười rất gian:

- Chú mày khai mau, có phải có bạn gái rồi không?

Khoa đưa mắt cầu cứu anh rể nhưng thất bại, anh kéo tay chị Tâm ra khỏi cổ mình, giọng khản khản:

- Chị tha cho em, em biết em sai rồi.
- Sai chỗ nào?
- Em không nên qua đêm ở bên ngoài.
- Sai chỗ nào?
- Em không nên để chị gọi điện mắng.
- Sai chỗ nào?
- Em không nên không nhớ đến sân bay đón ba mẹ về.
- Sai chỗ nào?
- Dạ hết rồi.

Tâm kéo đầu Khoa xuống, cánh tay chị kẹp cứng cổ Khoa, bàn tay co lại thụi vào bụng anh:

- Tại sao có bạn gái mà không nói cho chị?

Khoa la oai oái rồi cúi lên, anh giật tay chị Tâm ra khỏi cổ rồi đứng thẳng người:

- Chị thôi đi, người ta đang nhìn kia, em đã hai mươi bảy tuổi chứ đâu còn nhỏ nữa. Hơn nữa em chưa có bạn gái. Ok?

Tâm sững sốt, chị suyết nữa thì quên em trai mình đã hai mươi bảy tuổi.

Một cô chị chăm sóc cậu em mình từ nhỏ đến lớn sẽ không bao giờ nhớ rằng cậu em ấy đã lớn lên.

- Nhìn mặt mũi đầy mùa xuân thế kia mà dám nói chưa có bạn gái. Hay là yêu đơn phương người ta? Hay là cửa người ta chưa đổ?
- Cửa người ta chưa đổ, được chưa? Chẳng lẽ em trai chị ưu tú như thế này lại phải yêu đơn phương.

Tâm lườm Khoa coi thường:

- Chị nói ày biết, trong tình yêu không có chuyện ưu tú hay không ưu tú đâu, chỉ có chuyện người ta có chịu thích mày hay không thôi.
- Chị đừng có ỷ mình đã có chồng mà lên mặt với em.
- Hai chị em đừng cãi nhau nữa, ba mẹ ra rồi kia. – Huy không nhịn được phải chen ngang cuộc tranh cãi của vợ mình cùng em trai. Anh không tưởng tượng được hơn hai mươi năm qua hai chị em họ sống với nhau như thế nào mà mỗi lần gặp nhau là mỗi lần tranh cãi gay gắt.

Tâm quay sang cười với chồng một cái thật ngọt rồi trừng Khoa:

- Mày chờ đó, trước sau gì thì cũng dắt con bé đó về thôi.

Khoa toét miệng cười thật tươi phớt lờ cái trừng mắt cùng câu nói đầy đe dọa của chị. Người ngoài sẽ cảm thấy khó hiểu với cách chung sống của hai chị em nhưng chỉ anh và chị Tâm mới biết, tranh cãi là cách anh và chị Tâm yêu thương nhau từ lúc anh hiểu chuyện đến giờ.

Những mối quan hệ ruột thịt bao giờ cũng có cách sống chung và cách yêu thương nhau rất riêng.

Sân ga quốc tế những ngày cuối năm đông nghẹt người, dựa vào lợi thế chiều cao, Khoa dễ dàng chen qua đám đông để tìm thấy ba mẹ một cách nhanh nhất.

Ba mẹ Khoa vốn là hai người xuất khẩu lao động, gặp và yêu nhau ở nơi đất khách rồi định cư hẳn ở nước ngoài khi Khoa vừa tròn sáu tuổi. Thuở nhỏ chưa hiểu chuyện, không biết bao nhiêu lần anh trách cứ ba mẹ mình nhưng rồi bằng tình yêu và sự chăm sóc của chị Tâm, Khoa dần trưởng thành và thấu hiểu hết những hi sinh của ba mẹ dành cho hai chị em anh.

Chẳng có ba mẹ nào muốn sống xa con cái, tất cả những gì họ làm đều mong con mình có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Khoa cảm thấy may mắn vì dù bận rộn đến đâu, đến Tết ba mẹ anh cũng trở về để sum họp cùng anh và chị Tâm.

Tết là để trở về, trở về để có một gia đình đúng nghĩa.

Khoa bỗng dưng nhớ đến cô gái của mình, anh muốn biết lí do Uyên không trở về, muốn tìm hiểu về gia đình cô, muốn nhìn rõ những góc khuất đằng sau tâm hồn tươi trẻ và hầu như lúc nào cũng lạc quan của Uyên.

Khoa mỉm môi cười, bắt đầu thích một ai đó là bắt đầu muốn tìm hiểu tất cả những gì thuộc về người ta.

- Ba mẹ, bọn con ở đây.

Khoa đưa tay lên cao để vẫy ba mẹ mình, môi anh nở nụ cười thật tươi để chào đón họ trở về.

Giữa dòng người đông đúc, đôi vợ chồng trung niên đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn cậu con trai của mình, nụ cười trên khuôn mặt họ mãi nguyên đầy hạnh phúc.

.....

Sau khi tổng Khoa ra khỏi cổng, Uyên khóa cửa cẩn thận rồi quay vào phòng để ngủ. Cô nằm xuống giường cầm lên bức ảnh trên tủ nhìn đến gần người, ngón tay Uyên di nhẹ trên ảnh, như muốn khắc họa từng đường nét trên khuôn mặt tươi cười của ba mình. Mỗi một ngày, Uyên đều nhìn ba mình trong ảnh để thỏa nỗi nhớ, để không quên nụ cười hạnh phúc của ba, để nhắc bản thân mình vẫn còn một người ba để nhớ chứ không hề cô độc.

Thế nhưng, mặc kệ nỗi nhớ mong gọi được thành tên, khắc sâu vào tâm khảm của Uyên, ba cô đã mười năm không trở về. Uyên nhớ đến người mẹ xinh đẹp cùng gia đình mới của bà thì sự tủi thân trào lên khóe mắt, cô ôm bức ảnh vào lòng để nước mắt từng giọt tự nhiên rơi.

Uyên khóc, đã là lần thứ hai trong một buổi sáng, cũng là lần thứ hai trong nhiều năm qua. Lần thứ nhất là khóc vì đau, vì uất ức trước Khoa, còn lần này là khóc vì tủi thân.

Uyên là cô gái lạc quan, cô không thích khóc, mỗi lần vấp ngã hay gặp khó khăn Uyên đều động viên mình bằng những niềm vui để cố lên. Uyên sợ, nước mắt sẽ làm cô yếu đuối và lạc lòng trước những cám dỗ của mảnh đất Sài Gòn phồn hoa.

Uyên cho tay vào túi áo khoác, cô lấy điện thoại và thẻ sinh viên từ túi áo ra. Thẻ sinh viên làm Uyên nhớ đến Khoa, nhớ đến những lời anh vừa nói.

Từng lời của anh cộc cằn, lạnh lùng, khó nghe nhưng so với những lời nói chân thành từ Tùng, kì lạ là nó khiến tim cô đập lên rộn ràng, hết như chịu quá nhiều áp lực, con người ta bùng nổ. Hoặc khác hơn, những thứ dịu dàng dễ đi vào trái tim còn những điều mạnh mẽ dễ làm người ta ấn tượng.

Với Tùng là dịu dàng. Với Khoa là mạnh mẽ. Hơn ai hết, Uyên hiểu trái tim mình, nó luôn đập vì những điều ấn tượng.

Điện thoại đổ chuông gọi Uyên hoàn hồn, cô mở máy, là Quỳnh gọi:

- A lô, chị về đến nhà rồi hả?

Giọng Quỳnh ở đầu dây vang lên vừa mừng vừa vui:

- Uyên ơi, chị vừa qua nhà nội em, ba em về rồi. Em về đi.

Uyên đứng bật dậy ngay trên giường, bức ảnh trên người theo phản xạ của cô rơi thẳng xuống đất rồi vỡ tan. Uyên sững sờ nhìn những đường nứt của mặt gương trên ảnh, mắt cô mờ đi, bất an bỗng tràn đầy, giọng cô ngập ngừng:

- Ba em... ông ấy có khỏe không?

- Bác ấy khỏe, em về đi...

- Thật hả chị? Em đi mua vé rồi về ngay đây.

Uyên cúp máy khi Quỳnh chưa nói hết câu. Cô thay đồ, thu dọn hành lí rồi đi đến ga để về quê trong thời gian nhanh nhất.

Mất hơn sáu tiếng đồng hồ chen lấn trong đoàn người để mua vé, cuối cùng cô cũng yên vị trên chuyến tàu xuất phát lúc bốn giờ chiều, chuyến tàu tối tăm và chạy chậm nhất.

Uyên cầm tai phone, đắm mình trong những cảnh vật con tàu lướt qua, môi cô nở nụ cười vui vẻ, chỉ cần được về với ba là Uyên đã thấy hạnh phúc.

.....

Bảy giờ tối cùng ngày.

Lúc Uyên còn đang mệt mỏi với cơn buồn ngủ và vật vờ với việc say tàu thì điện thoại đổ chuông. Mắt nhắm mắt mở, Uyên bấm mở rồi đưa lên tai:

- Ai đó?

Bên kia đầu dây, Khoa kinh ngạc nghe chất giọng đầy vẻ mệt mỏi của Uyên:

- Em đang ở đâu? Tôi mời em ăn tối.

Uyên tỉnh ngủ, cô thẳng lưng nhớ ra đây chính là “thằng cha” mới hùng hồn tuyên bố sẽ theo đuổi cô. Uyên nhếch môi cười:

- Ồ, thầy đang theo đuổi em à?

- Em nghĩ sao?

- Em chuồn rồi.

9. Chương 18 - 19

Chương 18. Đúng vậy, anh thích em.

- Khoa, con làm sao vậy? Cả bữa cơm đều không tập trung.

Khoa uống xong canh thì để chén xuống, anh nhìn ba mình mỉm cười:

- Con có làm sao đâu, chỉ đang suy nghĩ vài việc thôi.

Chị Tâm ngồi đối diện lườm Khoa một cái thật dài:

- Ba mặc kệ nó đi, người đang yêu nó vậy á.

Bà Nguyệt ngồi bên tay phải Khoa ngạc nhiên nhìn con trai mình:

- Thật sao? Chị con nói thật sao? Con có người yêu rồi? Con bé trông ra sao? Gia đình như thế nào?...

- Mẹ – Khoa thở dài cắt ngang lời mẹ – mẹ đừng nghe chị nói, con chưa có người yêu.

Bà Nguyệt buông tiếng thở dài nghe thật xót:

- Bạn của mẹ đều đã có cháu bằng cả rồi...

- Chị Tâm cũng sinh bé My rồi, thế bé My không phải cháu mẹ à?

My nghe cậu nhắc đến mình thì ngẩng đầu khỏi miếng sườn kho mặn trong chén cơm, bím tóc lúc lắc, đôi mắt mở to nhìn bà ngoại phụng phịu:

- Ngoại không thương con sao?

Ông Duy bỏ đũa ho khan một tiếng, Khoa cúi đầu trước ánh mắt nghiêm khắc của ba mình, ông mỉm cười với bé My:

- Tất nhiên là bà ngoại thương con rồi, cả nhà mình đều thương My cả.

My toét miệng cười, lộ ra lúm đồng tiền thật duyên nơi má trái và hàm răng mới mọc chưa thật đều:

- Ông ngoại nói thật chứ ạ?

- Ủ, ông nói thật.

- Vậy lát nữa ông ngoại nhớ cho tiền con mua kẹo nhé.

Chị Tâm đang uống canh, suýt nữa thì sặc. Khoa ngẩng đầu nhìn cô cháu bốn tuổi ngây thơ của mình, tiếng cười khe khẽ không thể nhịn của anh làm cả nhà bật cười theo. Tiếng cười kéo tan mọi căng thẳng.

- Sẵn tiện mọi người đều đông đủ, bữa cơm cũng vừa xong, ba cũng có chuyện thông báo. Lần này ba mẹ về sẽ ở lại Việt Nam luôn, không đi Úc nữa.

Khoa nhìn chị Tâm rồi nhìn mẹ mình, ánh mắt anh đầy kinh ngạc:

- Ba nói thật hả mẹ?

Bà Nguyệt vỗ vỗ bàn tay mình lên tay Khoa, giọng nói thật dịu dàng:

- Thật, lần này ba mẹ không đi nữa, ở lại để lấy vợ cho con.

- Đúng rồi đấy ạ, ba mẹ cũng đã đến tuổi nghỉ hưu rồi, thằng Khoa cũng đủ tuổi lấy vợ rồi, lấy vợ về để còn chăm sóc ba mẹ nữa.

Khoa lườm chị Tâm, bà chị này luôn biết cách “lợi dụng sương mù quảng lựu đạn” khiến anh khốn đốn càng thêm khốn đốn. Chị đáp lại Khoa bằng nụ cười nhếch môi thật đều, bàn tay chị nắm chặt bàn tay chồng đang đặt dưới bàn, hạnh phúc lan tỏa khắp nơi:

- Ba mẹ dự định sẽ ở đâu ạ?

- Ba mẹ về ở với con, chị Tâm cũng đã có chồng rồi, để chị ở riêng đi.

- Thật ra trước khi về nước, ba mẹ đã nhờ bạn mua giúp một căn hộ ở khu chung cư trên đường V rồi. Nhưng ba mẹ sẽ về ở với con, còn căn hộ khi nào con có vợ sẽ tặng lại cho vợ chồng con làm quà cưới.

Khoa gật đầu cười với ba mẹ mình, đôi mắt anh liếc chị Tâm. Cô gái anh thích anh còn chưa theo đuổi được, chị Tâm đã vội tung tin để ba mẹ hối thúc anh lấy vợ.

- Con mới hai mươi bảy tuổi thôi, hai mươi chín tuổi chị Tâm mới lấy chồng còn gì.

Tâm trừng mắt, Huy lật tay nắm chặt lấy bàn tay vợ, đôi mắt anh nhìn Khoa trách cứ. Khoa cụp mắt khi bắt gặp ánh mắt của anh rể, anh hoảng hốt nhận ra mình vừa cắt một dao vào vết sẹo trong tim chị Tâm...

Điện thoại Khoa rung lên trong túi quần, anh đứng dậy:

- Được rồi, cú quyết định vậy đi, ba mẹ sẽ ở cùng với con. Con đi nghe điện thoại đã.

Khoa rời khỏi bàn ăn rồi lên thẳng phòng mình trên lầu hai, anh đóng cửa phòng rồi mở điện thoại, khoe môi hồng cong lên thật nhẹ:

- Em tiến bộ thật đấy, chỉ hai ngày đã nhớ tới đến nỗi phải gọi trước rồi sao?

Đáp lại giọng điệu cà chớn của Khoa là tiếng nấc thật nhẹ ở đầu dây, Khoa cau mày:

- Uyên?

Một giọng nữ xa lạ vang lên:

- Cho em hỏi đây có phải số điện thoại thầy Khoa không ạ?

- Là tôi đây, có chuyện gì?

Khoa đưa điện thoại ra trước mặt, anh không hề lầm, đây là số điện thoại của Uyên.

- Xin lỗi thầy, thật ra số điện thoại thầy không được lưu bằng tên thật, em chỉ gọi theo suy đoán..

- Em là ai?

Quỳnh đưa mắt nhìn Uyên đang thất thần, đôi mắt trống rỗng bên chiếc quan tài, giọng cô gấp gáp:

- Thầy đừng hiểu lầm, em là chị gái của Uyên. Với tư cách đó em có thể hỏi một số chuyện không ạ?

Khoa nhướn mày, anh ngồi vào bàn làm việc, giọng khá lạnh:

- Em hỏi đi.

- Nếu em sai mong thầy bỏ qua cho. Em chỉ muốn biết có phải thầy với Uyên đang có quan hệ tình cảm không?

Khoa nhếch môi cười, bàn tay anh mân mê búp hoa xương rồng vừa mới lộ, từng hàng gai chạy dọc qua tay nhoi nhói:

- Đúng vậy.

Quỳnh thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy thầy có thể về đây không ạ? Ba Uyên vừa mất, em ấy như người mất hồn, không cho ai chạm vào mình, đã không ăn uống gần hai ngày nay rồi.

Khoa giật mình, gai xương rồng vô tình ghim thẳng vào da tay anh, rát:

- Quê em ở đâu?

- Thầy ra ga, mua vé tàu về Bình Thuận...

- Huyện nào?

- Dạ thị xã La Gi.

- Nhắn tin số điện thoại em cho tôi, tối đến thị xã tôi sẽ gọi.

Khoa cúp máy, anh chạy thẳng xuống phòng khách tìm anh rể, bàn tay anh lạnh toát, đôi mắt chứa đầy những lo âu.

- Anh Huy này, anh cho em mượn xe vài ngày được không?

Tâm bưng đĩa mặn từ bếp lên, cô đặt xuống bàn rồi trờng Khoa:

- Mày mượn xe làm gì? Chiếc mô tô đâu?

- Chị hai, cho em mượn xe đi Bình Thuận đi, ba ngày, à không, hai ngày thôi. Em thật sự có chuyện rất gấp.

- Gấp là chuyện gì?

- Bây giờ chị cho em mượn đi, khi về em sẽ nói sau. Được không?

Tâm mím môi nhìn đôi mày nhíu chặt, ánh mắt lấp đầy những lo âu, sự lo âu và gấp gáp chưa từng xuất hiện trên đôi mắt vốn luôn thân thiện của cậu em trai.

- Xe của anh hai, em mượn đi.

Huy nhìn vợ rồi ném chìa khóa xe cho Khoa, anh cười rất bình thản.

- Con có việc đi Bình Thuận hai ngày, con đi trước đã, lúc về sẽ nói chuyện với ba mẹ sau.

Khoa nói xong thì ra cửa, anh mang giày rồi gấp gáp rời đi. Lúc vừa cắm chìa vào ổ thì chị Tâm gõ cửa kính, Khoa hạ kính xe, một chiếc áo khoác dày đập vào mặt anh khá phũ:

- Nhìn mặt mày thì biết chắc là chuyện của em yêu rồi. Mang theo đi, Bình Thuận chứ không phải Sài Gòn, ra đó lạnh teo đó cứng.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yê.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Chúc cứng may mắn.

Khoa mỉm cười, sống mũi anh có vị cay rất nhẹ, anh gật đầu với chị Tâm rồi cho xe nổ máy.

Khoa không biết Uyên có đón nhận sự xuất hiện của mình hay không, anh chỉ biết là một người đàn ông, anh nên ở bên cô gái mình thích lúc cô ấy yếu lòng nhất.

Khoa chạy xe ra ngoại ô, đổ xăng đầy bình rồi theo lập trình bắt đầu đi Bình Thuận. Sự lo lắng dày thêm trên mắt Khoa, anh bỗng thấy nhớ nụ cười đầy lạc quan cùng đôi mắt sáng rực của Uyên, nhớ những lời cô đùa giỡn trêu chọc anh, nhớ... Mãi Khoa bỗng nở nụ cười.

Thích một người là bắt đầu biết nhớ nhưng, biết mỉm cười khi nghĩ về người đó.

Tim Khoa nhói lên, đầu ngón tay trên vô lăng bỗng rất rát, chiếc gai xương rồng đâm sâu vào đầu ngón tay làm rướm máu. Khoa mặc kệ, sự chú ý của anh đều dồn vào làn xe trước mặt, những ngón tay co lại đầy gấp gáp, anh đưa mắt nhìn điện thoại, đã qua hai giờ chiều.

.....

Uyên thần thờ, đôi mắt cô vô hồn nhìn vào chiếc quan tài đang đẩy kín nắp. Một tay Uyên đặt lên nắp qua tài, một tay đặt lên tim, tiếng khóc nghẹn ngào trong lồng ngực. Tim Uyên giống như đã thôi đập.

Giọng ai đó đi đám tang vang lên bên tai:

- Con bé nào ngồi kia? Phải con gái thằng Trí không?
- Ủ, nó đó, nhìn giống hệt con gái mẹ.
- Ủa mà nó về mà mẹ nó không về sao?
- Thôi đi bà, mẹ nó lấy chồng giàu rồi, giờ nó cũng sống sung sướng theo mẹ, bà không thấy ba chết mà nó không nhỏ giọt nước mắt nào sao.
- Haiz, bọn trẻ bây giờ cần gì ruột thịt, cứ có tiền là bà con hết...
- Mấy bà thôi đi, đi đám tang chứ không phải đi chợ mà nhiều chuyện.

Uyên nắm chặt tay mình, không chút đau đớn, tối qua chị Quỳnh đã cẩn thận bấm gọn móng tay vì sợ Uyên sẽ tự làm mình bị thương. Uyên quay đầu nhìn chằm chằm vào nơi phát ra tiếng nói, ánh mắt cô sắc nhọn chứa đầy những bi thương, cái nhìn đen tối như muốn nuốt gọn những người đàn bà chỉ biết đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài.

Bắt gặp ánh mắt của Uyên, đám đàn bà im bật, họ nhìn nhau, trong đôi mắt chưa đầy sự e ngại rồi bước ra ngoài.

Uyên gục đầu xuống quan tài, chiếc khăn tang trắng muốt đang quấn trên đầu không làm Uyên đau về thể xác, đôi môi cô nhếch lên tạo thành nụ cười chua chát. Cô bỗng hận người đàn ông đang nằm bình thản trong căn nhà tối om chật hẹp trước mặt.

Đau đớn một khi đã lặn sâu vào tim sẽ kéo theo cả nước mắt. Uyên không khóc vì cô không thể khóc. Trái tim cô co rút vì tổn thương, vì đau đớn và vì thất vọng.

Lúc xuống tàu, Uyên mang theo tâm trạng vô cùng phấn khởi. Cô vui vẻ nhảy chân sáo vào nhà, giọng Uyên vang vọng khắp nhà nội để gọi tên ba, thế nhưng đáp lại cô là nụ cười héo hắt của nội.

Uyên sụp đổ khi nhìn ba gầy gò như người đã chết trước mặt mình, ông mỉm cười ôm cô vào lòng, ánh mắt đầy yêu thương. Ba chữ “ba yêu con” là những gì trần trối cuối cùng của ông để lại trên đời. Hóa ra, hơn mười năm qua Uyên không được gặp ba vì ông mắc phải căn bệnh thể kỉ trong một lần đi hiến máu ở bệnh viện.

Một sai sót nhỏ đã phá tan một gia đình, cướp đi một con người và xé nát trái tim một con người khác.

Uyên hoàn toàn chết lặng khi ba lịm đi trong vòng tay cô.

.....

Chiều tàn dần.

Bóng hoàng hôn héo hắt giăng kín một căn ngõ, những lá cờ tang phất phơ như những bóng ma réo rắt rủ nhau trở về đón thêm bạn mới. Kèn đám ma vang lên thê thảm cả một xóm nhỏ.

Uyên mệt mỏi kéo những bước chân đi về cuối xóm, nơi có cánh đồng thanh long bát ngát của nhà cô. Khi Uyên vừa định bước chân để giấu mình vào những cây thanh long cao quá đầu người thì một bàn tay kéo cô lại, một chai nước được đưa qua.

Uyên ngẩng đầu nhìn bàn tay đang kéo mình, cô cắn đôi môi khô khốc rồi cầm lấy chai nước. Cô uống sạch nửa chai rồi bước vào trong vườn thanh long, cô ngồi bệt xuống đất rồi đưa mắt nhìn Duy. Bóng anh cao lớn đồ dài, khuất đi những trái thanh long đang rộ chín ủa Tết. Đèn dây tóc sáng rực xua đi cái giá lạnh của chiều đông, Uyên khoanh tay, giọng nhàn nhạt:

- Sao anh biết em ở đây?

Duy ngồi xuống bên cạnh, đôi mắt anh nhìn cô đầy yêu thương:

- Anh đi theo em.

Uyên thôi nhìn Duy, cô lôi điện thoại từ túi áo ấm, đã qua bảy giờ tối.

- Tại sao anh lại đi theo em? Anh quan tâm em như vậy sao? Rồi chị Quỳnh thì sao chứ? Anh đùa giỡn với chị sao? – Uyên bỗng gắt lên với Duy, có lẽ những mệt mỏi và áp lực, những lời xì xạo bàn tán được nghe từ miệng thiên hạ đã khiến một cô gái trẻ như Uyên thấy quá sức. Uyên đứng lên, cô nhìn Duy cười, nụ cười xem thường:

- Anh thích em sao?

- Đúng vậy, anh thích em.

Chương 19. Anh thích em.

- Nhưng em không thích anh, em đã có bạn trai rồi.

Giọng nam trầm bổng vang lên ngoài khu vườn khiến Uyên giật thót, cô đứng dậy nhìn ra, bóng dáng cao gầy của Khoa đổ dài trên mặt đất, trên đôi môi là nụ cười hồ hững, anh đang nhìn Duy đầy giễu cợt.

Khoa bước lại gần Uyên, anh tự nhiên kéo cô đứng sát vào mình, cánh tay choàng qua vai cô đầy chiếm hữu, ánh mắt nhìn Duy khiêu khích.

Trong tình yêu, đến sớm, đến muộn không bằng đến đúng lúc. Tổ tình trước, tổ tình sau không bằng có được lòng của người mình yêu.

- Anh bạn, anh đã quên rồi sao? Uyên đã có bạn trai, cô ấy là cô gái của tôi. Anh không được lợi dụng lúc tôi không có mặt mà đánh du kích chứ.

Uyên thả lỏng người, cô mượn sức Khoa để đứng vững trên con đường không bằng phẳng, cánh tay tự nhiên choàng qua eo anh như để chứng minh cho việc cô đã có bạn trai, đôi mắt cô nhìn Duy bình thản.

Khoa co tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên eo anh của Uyên, đôi mắt vẫn nhìn Duy, khóe miệng vẫn cười hời hợt, nhưng đau đớn ngay eo cho anh biết nếu anh còn nói nhiều, cô gái của anh sẽ “phanh cây” anh ngay tại chỗ. Anh nửa kéo nửa dìu Uyên ra khỏi vườn, lướt qua Duy mà không hề chào hỏi.

Phép lịch sự chỉ xảy ra khi tình địch là người được cô gái mình yêu coi trọng. Uyên không hề coi trọng Duy, có lẽ sau tối nay tình anh em thuần khiết vốn được Uyên cố gắng giữ gìn cũng theo gió trời đi.

Uyên khựng chân khi trông thấy chị Quỳnh đang lặng người nhìn vào khu vườn, đôi mắt chị trống rỗng. Tình yêu hình như vừa cắt ngang trái tim chị rồi lặng lẽ rời đi để lại một hốc đen sâu hoắm. Cô lắc đầu rồi rời đi theo Khoa. Uyên không hiểu, chẳng lẽ tình yêu chính là thứ khiến con người ta nhiều đau đớn đến vậy. Cô ngẩng đầu nhìn Khoa, anh có

cái cằm vuông vức cùng khuôn miệng hiền hòa, sống mũi cao và chân mày phủ đậm qua đôi mắt sâu thẳm.

Nói một cách công bằng, anh đẹp trai. Đàn ông đẹp trai với Uyên là một tai họa. Tai họa ở chỗ nó không mang đến sự an toàn.

- Chúng ta đi dạo đi.

Khoa cúi đầu nhìn Uyên, đôi mắt cô chứa nhiều mệt mỏi, anh mỉm cười:

- Đi đâu?

- Đi khắp xóm – Uyên bật cười.

Khoa dùng chân kéo Uyên dùng cùng. Anh vuốt thẳng mái tóc dài rối bù của cô, choàng lại chiếc khăn quàng cổ cho kín rồi mỉm cười:

- Em không cần phải cười, thật khó coi.

Uyên chớp mắt che đi những xúc cảm, trái tim vốn khô khốc như được tưới một dòng nước mát, cô dùng tay quạt ngang miệng rồi cười rộ lên:

- Có còn khó coi không?

Khoa phì cười cốc vào trán Uyên:

- Đi thôi cô nương, khó coi chết đi được.

Uyên “hừ” một tiếng rồi đưa tay choàng qua cánh tay Khoa, bước chân cô nặng nề:

- Hay là thầy công em đi, em mệt quá.

- Đi dạo hay công dạo?

- Không phải đều như nhau sao? Mình thầy đi là được rồi.

- Không, em tự đi đi. Đi dạo không phải chỉ để ngắm cảnh hay ngắm người, đi dạo là để biết mình còn có thể đi, để biết mình còn có đủ tự do và thời gian để ngắm nhìn mọi thứ xung quanh. – Khoa mỉm cười choàng tay qua cổ Uyên – Tôi biết hiện giờ em rất mệt mỏi, rất đau lòng với những chuyện đang xảy ra quanh mình, em dừng vì mệt mỏi mà cho qua tự do của bản thân. Tôi có thể công em, nhưng không phải lúc này. Em té ở đâu thì phải tự đứng dậy ở đó.

Uyên hất tay Khoa ra khỏi vai mình, cô ngẩng đầu trừng mắt, bĩu môi:

- Em đâu có té ngã mà phải đứng dậy.

- Ủ, em không té ngã mà đang tự hành hạ bản thân mình.

- Khi nào chứ?

- Ồ, thế ai đã hai ngày rồi không ăn?

Uyên ngẩng đầu nhìn mảnh trăng đang khuyết dần lấp ló sau lũy tre, bầu trời không một gợn mây, đôi môi cô nhếch lên thật nhẹ, Khoa nói đúng, cô đang tự dần vặt mình, dần vặt bản thân 10 năm qua không hay biết gì về nỗi đau của người ba thân thương. Mảnh trăng nhòe dần sau hơi nước của đôi mắt, Uyên chớp chớp mắt, Khoa rất biết cách khiến bức tường được dựng lên trong tim cô dần xuất hiện những vết nứt. Cô nhìn anh cười:

- Thầy ơi, em đói bụng.

Khoa lôi từ túi áo khoác một cây bánh Oreo rồi đưa Uyên:

- Cho em. Đối với người hai ngày không ăn như em đáng lẽ nên húp cháo, nhưng giờ tôi không có cháo, em ăn bánh tạm đi, ăn cho khỏi bị hạ đường huyết.

Uyên cầm bánh rồi kéo Khoa ngồi xuống bờ mương, con mương nhỏ được những người nông dân đào để dẫn nước vào vườn thanh long bát ngát. Dòng nước dưới mương trong vắt và yên lành.

- Sao thầy biết nhà em mà xuống? À mà thầy xuất hiện với chị Quỳnh, chắc là nghe chị Quỳnh nói rồi.

- Xem ra em đã tỉnh táo hơn rồi nhỉ.

- Em đang ở gần một con cáo còn gì, không tỉnh thì khéo thầy ăn thịt em mà em còn giúp thầy lột da quá.

Khoa đưa mắt nhìn vườn thanh long đang rực sáng, những trái thanh long đang chín dần, giọng anh nhẹ tênh:

- Ở đây trống trải và quá lạnh để ăn thịt em. Vả lại tôi không muốn em bị ốm.

Miếng bánh ăn dở nghẹn ngang cổ họng Uyên, cô ho lên khụ khụ rồi bực bội dùng cây bánh đập lên đầu Khoa:

- Thầy đang nói lung tung gì đó?

- Em mới nghĩ lung tung – Khoa giành cây bánh từ tay Uyên rồi bỏ vào miệng mình nguyên một cái – Xem ra em đã khỏe hơn rồi, có thể nghĩ nhiều như thế.

- Đây là bánh của em, thầy không được ăn.

Uyên đưa tay gạt lại bánh sau khi miếng bánh trong miệng đã lọt xuống bụng. Khoa nhếch môi cười nhìn hành động của Uyên, anh giữ chặt cây bánh trong tay rồi đưa cả bánh lẫn cánh tay của Uyên lên cao. Sự đề phòng của Khoa làm Uyên bất ngờ, cô theo phản xạ ngã thẳng lên người anh.

- Không ngờ em lại yêu thương nhưng nhớ tôi như vậy.

Uyên gạt mình, rất nhanh cô nhếch môi cười rồi dùng tay còn lại gõ thẳng xuống đầu Khoa làm anh gạt mình thả tay khỏi cây bánh đang cầm.

- Là bụng em đang yêu thương nhưng nhớ cây bánh.

Uyên vừa nói vừa lui ra khỏi người Khoa nhưng anh nhanh tay dùng chân chặn chân cô, cánh tay đưa lên kéo cô ngã vào người mình. Vòng tay anh cứng rắn và ấm áp.

- Thầy làm gì vậy?

Khoa tì cằm lên đỉnh đầu Uyên, người cô tỏa ra hương thảo mộc dịu dàng đến mê người, giọng anh khe khẽ:

- Việc đối trá giỏi nhất mà đôi mắt em có thể làm là ngây thơ, còn bây giờ nó không giấu được nỗi buồn trong sâu thẳm trong tâm hồn em. Tôi biết mình không đủ tư cách ôm em như thế này, nhưng chỉ lần này thôi. Tại sao em không khóc vậy Uyên? Là quá đau hay vì em mạnh mẽ?

Uyên dùng tay bỏ bánh vào miệng rồi nhai giòn tan bên tai Khoa:

- Bánh ngon quá thầy ơi.

Khoa phì cười rồi thôi nói, anh để cô ăn xong bánh. Ngay lúc Uyên dừng nhai thì giọng Khoa lại vang lên:

- Là quá đau đớn sao?

- Thầy lấy cảm ra khỏi đầu em đi, khó chịu quá.

- Em đang trốn tránh chuyện gì hả?

Uyên đưa cánh tay vò rối đầu tóc Khoa:

- Thầy nhiều chuyện quá đấy.

Khoa nhìn chòm sao Bò Cạp đang dần bị một đám mây che đi, tiếng cười phát ra từ cổ họng anh đầy tự giễu. Anh đang nhiều chuyện. Đúng vậy, chỉ vì anh quá để ý và quan tâm đến cô gái mình yêu thích.

Qua vai Khoa, Uyên đưa mắt nhìn những vì sao sáng dần trên bầu trời, một cơn gió lạnh thổi ngang mặt làm Uyên nhúm mày. Cô thừa nhận mình đang rất cảm động, cảm động vì những chuyện Khoa làm cho cô.

Anh có mặt lúc cô cần nhất, bên cô lúc cô thấy cô độc và đau đớn nhất. Chỉ bằng khoảng cách giữa Sài Gòn và Bình Thuận, chỉ bằng việc anh có mặt bên cô sau một cú điện thoại, bấy nhiêu thôi cũng đủ để cô ấm lòng.

- Là vì em bị shock và quá đau lòng. Cảm ơn thầy đã ở bên em.

Tiếng Uyên nhỏ dần rồi thiếp đi trên vai Khoa. Anh ngỡ ngàng nhìn cô gái nhỏ đang gục đầu ngủ ngon trên vai mình, những mệt mỏi bao ngày qua khiến cô an tâm ngủ trên vai một người mà bản thân luôn đề

phòng. Khoa vuốt tóc Uyên dịu dàng cho cô bình yên đi vào giấc ngủ, đôi mắt anh sâu thẳm nhìn về phía chân trời, sự an yên nở rộ trong lòng.

Điện thoại trong túi áo khoác Uyên rung lên. Khoa nhanh tay lấy ra để không ảnh hưởng giấc ngủ của Uyên. Chữ “Chị Tâm” hiện rõ trên màn hình làm anh giật mình rồi theo phản xạ mở máy. Đầu dây, tiếng chị Tâm vang lên vui vẻ:

- Bé cưng, em về quê rồi sao? Khi nào thì đi học lại để về làm cho chị đấy.

- Chị hai.

Tiếng Khoa vang lên thật nhẹ làm Tâm sững sốt, chiếc điện thoại trên tay được buông lơ, thật may rằng chị đang ngồi trên sofa. Tâm cầm lấy điện thoại rồi đưa lên mặt, cô không lầm, đây là số của cô bé Uyên dễ thương. Chị Tâm gần như hét lên qua điện thoại:

- Thằng kia, giải thích cho chị mau.

Khoa mở to mắt rồi dùng tay đập vào trán mình, anh điên rồi. Sức ảnh hưởng của chị Tâm đã khiến anh quên rằng điện thoại đang cầm trên tay không phải của bản thân.

- Chị hai.

- Chị biết rồi, chị hiểu rồi, hóa ra người trong lòng mày là cô bé Uyên. Mày khá lắm...

- Chị hai...

- Được rồi, chị không muốn nghe gì hết, cúp máy đây.

Tâm cúp điện thoại rồi ngẩn người suy nghĩ. Huy bấm tắt ti vi rồi ngồi xuống cạnh vợ mình:

- Có chuyện gì vậy em?

Chị Tâm nhìn chồng thờ dãi:

- Em đã biết Khoa đang yêu ai.

- Là ai?

- Anh còn nhớ cô bé em nhận vào trông tiệm net không? Là cô bé ấy.

Trong đầu Huy hiện ra hình ảnh cô bé khá xinh xắn với nụ cười tươi, anh khó hiểu nhìn vợ.

- Anh thấy không có vấn đề gì.

- Anh không biết rồi, ba mẹ không muốn Khoa lấy vợ quá trẻ, mà cô bé chỉ mới là sinh viên.

Huy bật cười:

- Em nghĩ nhiều quá rồi, chỉ cần là người Khoa yêu, anh nghĩ ba mẹ không thể ngăn cấm đâu.

Tâm thờ dãi:

- Em cũng mong là thế.

.....

Khoa cúp máy, đã gần chín giờ, anh thờ dãi cho điện thoại vào túi áo rồi cúi người đỡ Uyên lên lưng để công cô về. Bước chân anh trầm ổn nhưng những nhấp nhô đã làm Uyên tỉnh giấc mà Khoa không hề hay biết.

Cô nằm gọn trên lưng Khoa, không một chút cử động, cô muốn hưởng thụ ấm áp có được từ người đàn ông trưởng thành này.

Khoa công Uyên cẩn thận, trên đoạn đường vắng, hạnh phúc đang nở rộ trong tim, anh mỉm cười rồi khẽ nói, chỉ đủ ình nghe:

- Đây là lần đầu tiên tôi thích một người, không ngờ lại là một cô gái trẻ như em. Tôi không hiểu trái tim mình cũng không khổng chế được nó, có lẽ những ấn tượng về em khiến tình cảm dần nảy nở trong lòng. Đứng trước em, tôi không bối rối như đứa trẻ mới biết yêu, tôi chỉ muốn quan tâm và bảo vệ em mà thôi.

Được công em như thế này cũng là một loại hạnh phúc, em cứ an tâm ngủ đi nhé, để tôi được hưởng thụ thứ hạnh phúc nhỏ nhoi này dù chỉ rất ngắn. Ừ, mà tôi không nên xưng tôi với em nữa, nên đổi xưng hô thôi. Uyên này, anh thích em.

10. Chương 20 - 21

Chương 20. Cho em theo với.

- Tại sao không phải là yêu?

Uyên nín thở để ngăn trái tim đang đập mạnh trong lồng ngực, cô hỏi bằng giọng điệu thản nhiên, nhưng chỉ Uyên mới biết trong đó chứa biết bao nhiêu lo sợ. Trải qua chuyện của ba mẹ, vừa tận mắt chứng kiến chuyện của chị Quỳnh, Uyên không nghĩ mình sẽ yêu sớm hay là yêu Khoa.

Có lẽ những lời thì thầm của anh, những lời thì thầm anh nói với chính bản thân mình chứ không phải nói với cô đã khiến Uyên thử mở lòng.

- Là tại vì...

Tại vì yêu là yêu tất cả những gì thuộc về em, là yêu cả khi em xấu xí, em không có gì hay tính cách em không tốt. Yêu là phải đi cùng với thương và trách nhiệm, là gắn bó lâu dài cùng đậm sâu, là hi sinh mà không hối hận, là yêu thương vô điều kiện, còn là sự thấu hiểu đến tận cùng.

Người ta có thể nói tiếng yêu dễ dàng nhưng để yêu thật sự phải cần rất nhiều thời gian.

- Vì sao ạ?

- Vì em đã thức dậy chứ sao, nếu em ngủ nhiều thêm chút nữa, em đã có thể nghe được tiếng yêu rồi.

Cánh tay Uyên choàng trên cổ Khoa siết chặt làm anh phải há miệng để thở:

- Ý thầy là em đang nằm mơ?

- Là em nói, tôi không nói.

Uyên thả lỏng vòng tay, cô tựa cằm vào vai anh ngắm nhìn cảnh vật bên đường, cô cười thật khẽ:

- Thầy xưng anh đi ạ.

Tim Khoa lạc đi một nhịp, đôi mắt đầy thích thú:

- Em gọi tôi bằng thầy, danh xưng tôn kính như vậy làm sao tôi có thể xưng anh với em được chứ?

- Ô, vậy thầy xưng thầy đi, đừng xưng tôi. – Muốn lừa cô sao, không dễ thế đâu.

- Tôi xưng anh cũng được, nhưng em có cho tôi cơ hội tìm hiểu em không?

Tìm hiểu để rồi yêu em.

- Thầy còn nhớ cái đêm em cướp xe của thầy không?

- Nhớ.

- Vậy thầy có nhớ lúc em đánh thầy đã nói những gì không?

- Cho em mượn xe.

- Không phải, là lần sau ấy ạ.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Khoa hiện lên cô gái tóc búi với bộ váy sexy cùng dáng điệu hùng hổ đêm ấy. Lúc ngồi sau xe Uyên, mái tóc dài của cô đã giúp anh nhận ra Uyên là cô sinh viên từng làm đổ xi măng lên đầu anh vào hai năm trước. Ôm cô, chỉ để xác định xem cô là loại con gái như thế nào, có buông thả như chiếc váy đang mặc trên người hay không.

- Chỉ cướp xe chứ không bán sắc.

Uyên toét miệng cười:

- Lúc đó thầy chỉ vừa ôm nhẹ eo đã bị em đánh thành như vậy, còn bây giờ, thầy chẳng những ôm em còn công em cả quãng đường dài, thầy nghĩ xem tại sao em không đánh thầy?

Khoa quay mặt nhìn Uyên, gò má anh lướt qua đôi môi lạnh lẽo của cô, anh mỉm cười nhìn vào đôi mắt sáng rực của cô, giọng anh thật dịu dàng:

- Anh hiểu rồi.

Thích một người không chỉ là hiểu những gì người đó nói mà còn cảm nhận từng lời của họ bằng cả trái tim.

Cả quãng đường còn lại là sự im lặng kéo dài, cả Uyên và Khoa đều chìm vào suy nghĩ của bản thân, để cảm nhận tất cả những gì vừa nói và để thử lắng nghe nhịp tim của nhau.

Vừa qua hết cánh đồng thanh long, khi trông thấy ánh đèn neon dịu dịu hắt ra từ khung cửa của những ngôi nhà bên đường, Khoa dừng chân thả Uyên xuống đất.

- Em tự đi bộ về thôi, anh không muốn vì mình mà em bị người ta bàn tán.

Uyên cúi đầu đi đi bần chân, đôi dép xỏ ngón làm những ngón chân cứng đờ vì lạnh. Uyên không quên những gì mình đang trải qua, chỉ là ở bên Khoa bình yên và an toàn đến độ làm cô không muốn suy nghĩ, muốn buông lơi những trách nhiệm và mệt mỏi đang đè chặt lên tim.

- Vậy anh đi đâu?

Khoa vuốt tóc Uyên, anh cười khi nghe tiếng “anh” phát ra từ miệng cô:

- Anh ra xe để ngủ, mai sẽ ghé nhà em sau.

- Ghé nhà em làm gì?

- Ít nhất là đốt cho ba em nén nhang, sau đó là nói với ông ấy vài chuyện.

Uyên mỉm môi nhìn Khoa:

- Em vào nhà đây.

Uyên đi rất nhanh, cô sải những bước chân dài về phía nhà mình nhưng chỉ vài bước đã bị Khoa níu tay, anh xoay người Uyên rồi dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn thật khẽ.

Uyên giật mình đến ngẩn người nhìn Khoa rồi bình tĩnh khi anh cười khe khẽ bên tai. Uyên co chân đá mạnh vào ống quyển Khoa, cô phủi tay, mặt hếch lên, giọng điệu vo cùng lưu manh:

- Lần này thôi nhé, lần sau em sẽ kill anh. Vì sao ư? Em không phải bạn gái anh, em chỉ vừa cho phép anh tìm hiểu em thôi. Lần sau mà còn đụng tay đụng chân lung tung thì đừng trách. Đai đen ba đẳng đấy cưng. Chị về đây.

Uyên nói xong thì quay người chạy thật nhanh, để lại sau lưng là nụ cười khúc khích cùng ánh mắt sâu thẳm của Khoa. Anh cho tay vào túi áo khoác, đôi mắt khóa chặt vào bóng dáng mảnh mai khuất dần sau góc tối của những căn nhà trong xóm. Điện thoại của Uyên vừa rung lên trong túi áo của anh.

Khoa cầm điện thoại từ túi áo ra, anh cười bất đắc dĩ rồi bấm nút nghe, tiếng Quỳnh vang lên đầy thấp thỏm:

- Em đang ở đâu vậy Uyên? Chị có chuyện muốn nói.

- Em ấy đã về nhà rồi.

- Sao thầy lại cầm điện thoại của Uyên?

- Em ấy quên.

- Vậy em cúp máy đây ạ.

- Khoan đã, tôi có chuyện muốn nói. Em ra đây đi, chỗ xe của tôi ở đầu ngõ, được chứ?

- Không nói qua điện thoại được ă?
- Em chắc là muốn nghe qua điện thoại chứ?
- Thầy nói đi.

Khoa ngẩng đầu nhìn mảnh trăng đang khuyết, cong cong hệt như nụ cười của Uyên, giọng anh lạnh lẽo:

- Tôi không biết em là gì với Uyên, nhưng tôi, với tư cách là bạn trai Uyên, có thể nhờ em được chứ. Nhờ em đừng nhắc hay nói với em ấy bất cứ chuyện gì liên quan đến Duy.
- Tại sao ă?

- Em không hiểu sao, em ấy không còn là người độc thân. Nếu em thích một người, hãy can đảm theo đuổi, phải dũng cảm chấp nhận đau khổ, em không thể quy trách nhiệm hay đổ lỗi cho bất kì ai nếu chàng trai đó không yêu em. Em cứ suy nghĩ đi, tôi cúp máy đây.

Quỳnh thả điện thoại khi đầu dây vang lên những tiếng “tút tut” đầy lạnh lẽo, những câu những chữ của Khoa như đâm thẳng vào trái tim đang rỉ máu những vết dao chí mạng. Quỳnh úp mặt lên giường, nước mắt từng giọt mạnh mẽ rơi, thấm ướt cả một mảng gối, mặt chất, cay xè. Cay như mối tình đơn phương suốt 15 năm qua.

Quỳnh, Duy và Uyên vốn là những đứa trẻ lớn lên bên nhau. Uyên từ nhỏ đã là cô bé lạc quan với cá tính mạnh mẽ cùng nụ cười như mặt trời chiếu sáng cả những tâm hồn lạnh lẽo nhất.

Uyên vô tư, thân thiết với cả Quỳnh và Duy.

Ba.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yê.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Sự thân thiết của cô kéo gần khoảng cách, xóa bỏ sự tự ti của Duy về việc anh là đứa trẻ không cha. Nụ cười như mặt trời của Uyên đủ để sưởi ấm cho những giá lạnh mà Duy luôn cất giữ. Như muốn ôm lấy chút ấm áp để tự sưởi ấm, Duy thích Uyên mà không hề hay biết có một Quỳnh dịu dàng như trăng rằm luôn bên cạnh quan tâm đến anh.

Tình yêu của họ như trò chơi trốn tìm và kết thúc khi Khoa tìm thấy Uyên giữa những bông bèo trên mảnh đất Sài Gòn náo nhiệt...

.....

10 giờ tối.

Khoa bật ghế, mở điều hòa rồi dựa lưng vào ghế để nghỉ ngơi. Ngay lúc anh lim dim thì có tiếng gõ kính, anh ngồi dậy nhìn ra. Uyên đang xách cà mên inox, đôi mắt dáo dác nhìn xung quanh xe như muốn nhìn thấy Khoa. Anh mỉm cười, bật đèn xe rồi mở cửa cho Uyên.

Uyên ngồi vào xe, cô thả mũ áo ấm khỏi đầu, miệng xuýt xoa:

- Ấm cúm quá nhỉ, giàu quá nhỉ, em tưởng anh chỉ có con mô tô rách kia thôi chứ.

Khoa dỡ cà mên từ tay Uyên, anh tự nhiên mở ra, mùi cháo gà nóng hổi thơm lừng cả xe, nghe những lời của Uyên, anh chỉ cười.

- Không giàu lắm nhưng đủ nuôi em. À mà con mô tô của anh không hề rách.
- So với con Mercedes này thì nó đúng là đồ rách.
- Đây là xe anh rể anh, không phải của anh. – Khoa vừa thổi cháo vừa cười với Uyên, nụ cười trêu ghẹo – Làm em thất vọng rồi.

Uyên nhún vai nhìn hơi nóng phả lên mặt Khoa, trán anh lấm tấm mồ hôi, cô nhún vai, đôi mắt nhìn anh chằm chọc:

- Đúng là đáng thất vọng thật đấy. Thôi anh ăn cháo rồi ngủ đi, em về đây.

Khoa thả cà mên, anh nhìn Uyên, đôi mắt đầy yêu thương:

- Anh đưa em về.

Uyên xua tay, nhe răng cười:

- Không cần đâu ạ, anh ngủ ngon.

Khoa xuống xe theo Uyên, anh lững thững đi bộ sau cô, đầu ngẩng lên, tay cho ra sau lưng, từng bước chân thông thả hết như mục đích của anh chỉ đơn giản là đi bộ. Uyên dừng chân quay người nhìn chằm chằm Khoa, giọng bướng bỉnh:

- Đã bảo không cần anh đi theo em còn gì.

- Anh có theo em đâu, anh đang đi dạo còn gì. – Giọng điệu Khoa không khác so với Uyên là bao nhiêu.

Uyên đi về phía Khoa, cô đá vào chân anh:

- Đi đi, đi về đi, đi về ngủ đi.

Khoa co chân né cú đá của Uyên, anh lững thững đi tiếp, từng bước chân như giễu, như đùa, như châm chọc Uyên. Cô đuổi theo anh, giọng nửa thật nửa đùa:

- Anh đi đâu đấy, cho em theo với.

Đáp lại câu đùa của Uyên là tiếng chó sủa bỗng rộ lên giữa đêm làm cô giật mình chạy nhanh đến gần Khoa, anh bật cười rồi choàng tay qua vai Uyên:

- Anh đùa thôi, anh đưa em về. – Khoa vừa nói vừa đưa điện thoại cho Uyên, cô trừng mắt.

- Sao anh cầm nó?

- Lúc em ngủ đã làm rơi, anh quên trả.

Uyên cất điện thoại vào túi áo, đếm từng bước chân, đến đầu ngõ thì cô phũ phàng:

- Tới rồi, anh về đi. Bye bye.

Khoa lắc đầu hờ hững rồi quay lưng đi về phía đêm, bóng lưng anh quạnh quẽ đập vào mắt Uyên, một tia khó chịu xẹt ngang qua lòng. Uyên mở điện thoại nhắn tin cho Khoa:

“Anh ngủ ngon, ngủ cẩn thận. :v”

Chương 21. Lần đầu tiên

Khoa đọc tin nhắn của Uyên, anh chỉ cười không cho là đúng.

“Anh phải cẩn thận cái gì? Không lẽ ở đây có ma nữ, nửa đêm sẽ tới bắt anh sao?”

“Ma nữ? Anh tưởng tượng hơi xa rồi, đèn sáng trưng thì không có ma cỏ gì đâu. Thôi em đi ngủ đây, anh cẩn thận”.

“Ừm, em ngủ ngon”.

Uyên thay áo ấm, cô đốt cho ba mình nén nhang rồi vào phòng để ngủ. Cô trùm chăn rồi tắt điện thoại, môi vô thức nở nụ cười, cười Khoa xem thường sự nhắc nhở đầy tốt bụng của cô.

Khoa trở về xe, cà mên cháo gà đã nguội dần, anh uống hết cháo rồi tắt đèn xe để ngủ. Giấc ngủ vừa say thì cũng là lúc anh hiểu được vì sao Uyên dặn anh phải “ngủ cẩn thận”.

Tiếng chó sủa rộ lên khắp xóm, điều đáng buồn hơn chúng không ở yên một chỗ để nhắm vào những vật xác định, những con chó chạy khắp xóm, băng qua những con đường, lũng sục vào vườn thanh long tạo nên một cuộc đua “chó” náo nhiệt và ồn ào. Hơn nữa, người dân ở đây đã quen với cảnh tượng hay họ an tâm với những náo nhiệt từ loài chó cảnh báo bọn trộm rình rập thanh long đang rộ chín nên không ai lên tiếng la mắng hay xua đuổi.

Khoa cắm phone vào tai, anh thở dài, với một người luôn sống an nhàn, sự ồn ào khác thường này đã khiến anh một đêm thức trắng canh trộm với bọn chó...

Bình minh.

Khoa ra khỏi xe, anh dựa người lên thân xe, hai tay cho vào túi áo ấm, khóe miệng vẫn hiển hiện nụ cười mỉm hài hòa. Anh thích thú ngắm mặt trời đang lên, mặt trời mùa đông không to cũng chẳng rực rỡ, nó dịu dàng, đầm ấm và mê hoặc đến kì lạ. Mặt trời lên khiến bầu trời ửng hồng, màu hồng chớm nở và bên lên như gò má thiếu nữ đang đứng trước người mình yêu thầm.

Sáng mùa đông đầy sương, sương giăng mắc khắp lối, phủ ướt gấu quần và đọng lớp trên đôi giày tây của Khoa.

Xóm nhỏ vươn mình thức giấc, những tiếng cười nói bỗng rộn lên từ vườn thanh long đang được thu hoạch để vận chuyển đi khắp nơi cho kịp bán Tết.

Như đã hứa, kèn đám ma vừa bắt đầu vang lên ở nhà Uyên thì Khoa xuất hiện.

Uyên mặc đồ tang, quần khăn tang, cô quỳ bên quan tài của ba từ lúc trời còn chưa sáng, hôm nay đã là ngày cuối cùng cô được ở bên ông. Uyên giật mình khi nhìn thấy Khoa, cô đứng dậy tiếp chuyện anh với cương vị chủ nhà. Những đau xót, buồn bã trong sâu thẳm không ngăn nổi sự ngạc nhiên đến buồn cười của Uyên khi nhìn thấy đôi mắt đầy thâm quầng vì mất ngủ cùng cái cằm lún phún râu trên gương mặt mệt mỏi của Khoa.

Uyên mím môi liếc mắt nhìn xung quanh mình, thật may vì ai cũng quá bận rộn để không chú ý quá lâu đến Uyên, thật may vì vẻ đẹp trai đậm chất người mẫu của Khoa vừa kịp biến mất chỉ sau một đêm mất ngủ.

Khoa nhịp chân, đôi mắt nhìn Uyên bình thản, anh cúi đầu chào lễ phép khi ai đó trong nhà ngang qua chỗ Uyên và làm như vô tình dò xét về anh.

Ghé thăm chỉ vồn vện hơn mười phút, Khoa đã ra về, anh không muốn vì sự xuất hiện thoáng qua của mình khiến Uyên thêm mệt mỏi vì những lời đàm tiếu từ miệng lưỡi cay độc của thiên hạ.

Khoa vừa về đến xe thì điện thoại đổ chuông, anh vừa mở điện thoại để nghe vừa nhìn chính mình qua gương chiếu hậu của xe. Khoa đập tay vào trán hết sức ai oán khi trông thấy vẻ mặt mất phong độ của mình. Tiếng mẹ anh vang lên qua điện thoại:

- Con trai, khi nào con về? Rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Khoa nhìn về mái ngói ngả màu lấp ló sau những căn nhà con con và mảnh hàng rào râm bụt, nhìn những lá cờ tang bị gió thổi bay heo hắt, anh trả lời:

- Không có chuyện gì đâu mẹ, bây giờ con sẽ về, trưa nay là có mặt ở nhà rồi.

Bà Nguyệt ngập ngừng dò hỏi:

- Có phải con bé có chuyện gì không?

Khoa kinh ngạc:

- Con bé gì mẹ?

- Thì người yêu con đó, có phải nó đã xảy ra chuyện gì không?

Khoa mở cửa ngồi vào xe, mái ngói ngả màu khuất hẳn sau hàng rào râm bụt đang đâm bông rực lửa:

- Không có gì đâu, mẹ yên tâm, con lái xe đã.

Khoa vừa cất điện thoại thì nó lại rung lên một lần nữa. Anh ngạc nhiên mở máy:

- A lô?

- Khoa.

- Dạ? Có gì vậy chị hai.

Giọng chị Tâm đầy lo lắng:

- Rốt cuộc thì Uyên bị làm sao vậy hả?

Khoa mím môi cười:

- Không có chuyện gì đâu chị hai.

Chị Tâm bỗng cúi lên, giọng hơi gắt:

- Không có chuyện gì thì sao chị vừa nghe con bé khóc qua điện thoại?

Khoa đạp phanh, anh thắng xe rất gấp rồi cúp máy đột ngột. Anh gọi cho Uyên ngay lập tức, cô không nghe máy.

Sự bất an tràn ngập trong lòng, Khoa đập tay lên vô lăng, chưa bao giờ anh thấy bất lực và lo lắng đến như vậy, chần chừ giây lát rồi anh quyết định quay đầu xe, điện thoại trong tay lại rung lên bất chợt, là tin nhắn của Uyên:

“Anh về Sài Gòn đi, em tiễn ba đoạn đường cuối cùng đã, cảm ơn anh vì đã ở bên em tối qua, cảm ơn vì đã làm em có thể khóc”.

Không khóc được là một điều đau đớn, cô gái của anh đã biết khóc, lòng ắt hẳn sẽ nhẹ nhõm hơn. Anh đã có thể yên tâm trở về.

.....

Một tuần sau.

Tết Nguyên Đán.

Sài Gòn đón Tết với cái lạnh se se kì lạ, đón Tết với những phố hoa rực rỡ sắc màu và đón Tết bằng những con đường hiu quạnh hơn hẳn ngày thường.

Sài Gòn vốn vậy, vào những ngày cần sự sum họp, đoàn viên để tạo nên náo nhiệt và ấm cúng thì mảnh đất vốn náo nhiệt bỗng lặng lẽ trở mình.

Tết Sài Gòn không tấp nập, không vội vã. Tết Sài Gòn cô quạnh. Tết Sài Gòn làm nhớ người xa.

Chiều mừng hai Tết, Khoa chạy xe trên con đường lớn, gió lạnh tấp thẳng vào mặt khiến anh nhúu mày khó chịu, sự khó chịu thấm thẳng vào tim, nhích sự cô đơn trong nỗi nhớ về Uyên lên ột bậc. Đã một tuần anh không liên lạc được với cô.

Khi bắt đầu yêu là lúc những lo lắng muộn phiền cũng bắt đầu xuất hiện. Sự xa cách khiến nỗi nhớ bùng nổ, khiến những tình cảm đang nhen nhóm trở thành âm ỉ cháy rồi bùng lên ngọn lửa rực rỡ.

Khoa yêu Uyên.

Anh tình nguyện sa chân vào cái bẫy do chính mình tạo nên không chút chần chừ, không chút hối hận.

Hôm nay Khoa có hẹn với đám chiến hữu ở quận 1. Anh đến để quên đi nỗi nhớ về Uyên đang cào xé bản thân mình. Bàn tiệc đã bắt đầu. Chỉ có đàn ông với đàn ông.

Khoa đưa tay chào đám bạn bè thân hữu rồi ngồi xuống cạnh Nghĩa, anh nhếch môi cười khi Nghĩa huých vào tay mình rồi đưa cốc bia cho anh:

- Mày đến muộn, anh em phạt mày, trăm phần trăm đi.

Khoa bưng cốc bia cụng vào li của Nghĩa rồi tu sạch trước những con mắt kinh ngạc của đám bạn bè. Nghĩa rót bia cho anh, giọng oang oang:

- Thất tình hay sao uống dữ mày?

Đám đàn ông nhao lên:

- Có người yêu rồi à?

- Mày cũng có vợ đi cho anh em uống rượu mừng.

- Có vợ làm gì không biết, mày đi theo tao đi, chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau.

- Ui chào, là em nào lọt dô mắt tên hòa thượng như mây đấy, mau trình diện cho anh em khai quật giang sơn đi.

- Em mây nhìn ngon không?

- Lựa vợ nhớ lựa em mông lớn nhé bạn, thế mới sinh được ày một đội bóng.

- ...

Khoa nốc cạn ly bia thứ hai rồi đặt xuống bàn, tiếng va chạm rõ to vang lên làm những tiếng cười, tiếng bàn luận im hẳn xuống, anh đưa tay đập vào đầu Nghĩa, choàng tay qua ghế Nghĩa rồi cười vô cùng nham hiểm:

- Giới thiệu với chúng mây, đây là người yêu của tao, nó lấy vợ chỉ để che mắt thiên hạ thôi.

Nghĩa thả rơi đôi đũa trên tay khi tiếng hò reo của đám chiến hữu vang lên, anh hất tay Khoa ra khỏi ghế rồi trầm giọng:

- Chúng mây im hết cho tao. Người yêu thằng Khoa là sinh viên của nó, xinh cực.

- Ồ... Ồ, rót bia, rót bia phạt nó đi chúng mây, có mà giấu, phạt ngay.

Khoa nhếch môi cười giật lon bia từ tay Nghĩa rồi bật nắp rót đầy vào li mình, anh đứng dậy, nâng lên lên cao:

- Được thôi, chúng mây cũng phải uống, không phải phạt mà để chúc mừng tao? Trăm phần trăm. Ok chứ?

- Hai ba dô. Chúc mừng mây đội rọ lên đầu, cột dây dô thân.

Khoa uống bia với đám bạn, phớt lờ điện thoại đang rung trong túi cho đến khi nó rung lần thứ tư. Anh bực bội mở máy:

- Chuyện gì?

Ở đầu bên kia, Uyên vừa xuống tàu, cô nhìn dòng người thưa thớt trước mặt mình, lòng tê tái. Tiếng ồn ào của đàn ông cùng giọng nói khó chịu của Khoa làm cô bỗng thấy tủ thân:

- Sao thầy câu với em?

Khoa sững sốt, cốc bia trên tay chao nghiêng đổ một đường dài lên ống tay áo:

- Uyên?

- Vậy anh nghĩ là ai hả?

Khoa thả cốc bia lên bàn rồi đi ra ngoài, giọng anh vô cùng vui mừng:

- Em đang ở đâu?

- Anh đến ga đón em được không?

- Khi nào?

- Nói chuyện gì cộc lốc quá vậy? Bây giờ nè, em vừa xuống tàu thôi.

- Chờ anh mười phút.

Khoa cúp máy rồi đi thẳng ra chỗ đỗ xe, sự xuất hiện của Uyên đã khiến gã đàn ông vừa biết yêu như anh trở thành một kẻ “thấy sắc quên bạn”.

Không tới mười phút Khoa đã có mặt ở ga, anh nhanh chóng tìm thấy cô bạn gái ở góc vắng vẻ, dưới gốc cây bằng lăng, cô đang đứng di chân với dáng vẻ cô đơn đến tội nghiệp. Nhìn thấy Khoa thì Uyên mỉm cười đi về phía anh, giữa hai người không chút ngại ngùng hay mừng rỡ nên có của những người đang yêu được gặp nhau sau nhiều ngày xa cách.

Không khí hòa hợp cho đến khi Khoa đội nón bảo hiểm cho Uyên, đỡ cô ngồi lên xe và bắt đầu phóng chiếc mô tô với tốc độ 80 km/h, một đường về đến nhà Uyên mà tốc độ không hề thay đổi.

Uyên ngồi sau lưng khiếp sợ ôm chặt lấy Khoa, cô có thể lái mô tô, có thể mê tốc độ nhưng tốc độ phải do chính cô điều khiển, không phải phó mặc cho người khác.

Khoa dừng xe trước nhà Uyên, trời sắp tối. Anh dịu dàng mở nón rồi đỡ Uyên xuống xe, cô vừa sợ vừa giận co tay trước ngực nhìn anh đầy đề phòng. Khoa ép sát Uyên, từng bước từng bước đi về phía góc khuất:

- Thầy à không, anh đang làm cái gì vậy hả?
- Em nghĩ anh sẽ làm gì? Tại sao một tuần vừa qua không mở điện thoại, tại sao lại khóa facebook?

Uyên cúi đầu đầy hối lỗi:

- Em..
- Em làm sao? Em có biết làm như vậy sẽ khiến người khác lo lắng hay không?
- Em...

Uyên lùi dần cho đến khi đụng vào gốc cây sưa rất lớn ở cuối hẻm. Đường vắng tanh.

Khoa nhếch môi cười rất nhẹ, đôi mắt anh sáng lên, anh đỡ lấy người Uyên khi cô va vào thân cây, đầu anh cúi xuống nhìn chăm chú vào mắt cô.

Mũi chạm mũi, môi chạm môi, anh hôn cô rất nhẹ như muốn thăm dò ý chí và trái tim của cô, có đôi khi lại vụng về khiến cô đau đớn. Nụ hôn của anh có mùi Gìn đậm ngọt, không thuần thực nhưng lại khiến cô say dần. Đầu óc cô quay cuồng, trái tim đập loạn trong lồng ngực. Đôi chân phải dựa vào sức anh để chống đỡ sức nặng của cơ thể. Cánh tay vốn dĩ được đặt trên ngực để phòng thủ trước sự tấn công đầy nam tính giờ buông lỏng lơ lửng trên bờ vai anh mà cô không hề hay biết.

Một tay anh ôm cô, một tay luồn vào mái tóc dài, đầu ngón tay mơn trớn những lọn tóc mềm mịn đem đến những xúc cảm mạnh mẽ. Đầu óc anh nóng dần lên, môi chạm môi thêm sâu sắc.

Gió bình thổi trên góc đường vắng, một chiếc lá nhỏ được gió cuốn bay chạm vào má anh làm bừng tỉnh cơn mê, anh buông cô ra, đôi môi cong lên một nụ cười thật đẹp, đôi mắt đầy yêu thương nhìn về mặt ẩn hồng của cô gái trong lòng. Anh vuốt tóc cô thật dịu dàng.

Cô lùi chân há miệng để thở, lồng ngực dội lên tiếng tim cùng cảnh báo thiếu không khí, mặt nóng ran. Cô cúi đầu nhẹ hít vào một hơi rồi nhìn anh mỉm cười:

- Đây chắc là lần đầu tiên của anh, nhỉ?

11. Chương 22 - 23

Chương 22. Giận là đặc quyền của em.

Đôi mắt anh nhìn đôi môi mấp máy của cô, lạnh dần rồi híp lại, anh nhếch môi cười rồi cúi đầu, mũi chạm vào mũi của cô, giọng khe khẽ đầy ma lực:

- Là lần đầu tiên, có phải rất ngon không?

Cô mở to mắt nhìn anh sửng sốt rồi nghiêng đầu tránh đi ánh mắt có lửa của anh, mũi hít hít:

- Anh uống bia phải không?

Anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô, đôi mắt cô đang chớp chớp, anh bật cười, nụ cười có chút khốn nạn:

- Em đang ngại sao? Còn cố tình lảng tránh. Chúng ta đang bàn về nụ hôn cơ mà.
- Cô quay đầu nhìn anh, mắt long lên, ngại quá hóa giận, cô nhón chân nhéo tai anh:
- Ngại nè, em ngại đấy thì làm sao?
- Không sao hết, để anh hôn em thêm lần nữa để em xác định xem có ngon không là được.

Khoa nói xong thì đưa hai tay ôm lấy mặt Uyên, đầu cúi dần cho đến khi mũi chạm vào mũi của cô, hương thơm thanh thuần tỏa ra từ người cô khiến anh mê mẩn, anh chăm chú nhìn vào đôi mắt ngây thơ của cô, mắt anh khẽ nhắm...

Nhưng rung động say mê với cô gái mình yêu và hơi men khiến Khoa quên mất cô gái đang đứng trước mặt không ngây thơ như những gì thể hiện qua đôi mắt mí lót đen thẳm.

Một tay Uyên che miệng ngăn lại nụ hôn của Khoa, một tay nín lấy cổ áo anh. Cô gằn giọng:

- Mẹ kiếp, anh đã uống bia còn dám chở em đi với tốc độ tám mươi ki lô mét trên giờ. May mà không có chuyện gì, nếu không em sẽ tiễn anh lên thiên đường để bay lơ lửng.

Khoa kinh ngạc mở mắt khi Uyên nhích chân xoay người rồi đảo vị trí, cô để anh tựa người lên thân cây, chân phải co lên chen giữa hai chân của anh, đầu gối cách vị trí “chủ chốt” của anh năm xen ti mét, cánh tay đang nắm cổ áo tì lên ngực anh, cô cười nửa miệng:

- Anh muốn hôn? Em sẽ dạy cho anh.

Khoa lia mắt nhìn cô gái táo bạo trước mặt mình, đôi mắt sắc lẹm, cánh môi với nụ cười đầy quyến rũ, gò má ửng hồng dưới mái tóc phát phơ. Mắt anh đảo khắp người cô, đầy ý cười:

- Số đo là 85 - 88 nhỉ?

Ngay khi Uyên chưa kịp “tiêu thụ” hai số đo Khoa đang nhắc tới, anh đã túm lấy cánh tay đang đặt trên ngực mình của cô, đẩy cô dựa vào thân cây thế chỗ ỉnh một cách mạnh mẽ rồi cúi đầu, đôi môi lướt nhẹ lên môi Uyên như đùa giỡn. Khoa bật cười mỉa mai:

- Có vị cam. Em không cần phải dạy, anh đã học được rồi, chỉ thiếu người thực hành thôi. Có điều, hình như em rất bức bối chuyện anh uống bia còn chở em bay trên đường thì phải. Lúc đó em nín áo anh rất chặt, mắt không dám mở, có phải rất sợ không? Có phải rất lo không? - Khoa thả tay khỏi người Uyên, anh đứng thẳng kéo Uyên theo cùng rồi dịu dàng ôm cô, giọng nói có chút mệt mỏi - Tâm trạng em lúc ngồi sau xe là những gì anh đã trải suốt một tuần qua khi không liên lạc được với em.

Uyên tựa đầu lên vai Khoa, lọn tóc rủ xuống che đi đôi mắt, chần chừ giây lát để nắm bắt cảm xúc của bản thân, để xác định nhịp đập của trái tim đang lỗi nhịp rồi cô đưa hai tay choàng qua lưng Khoa. E dè. Thăm dò.

- Em xin lỗi.

Gió thổi, lá bay, lời xin lỗi của Uyên xuyên qua gió, bao trọn lấy vành tai Khoa.

- Anh chấp nhận lời xin lỗi của em, nhưng nếu em tặng anh một cái hôn nữa thì hoàn hảo hơn.

Uyên bấm ngón tay vào lưng Khoa rồi đẩy anh ra khỏi người mình, giọng giận dỗi:

- Đồ lưu manh.

Ánh mắt nóng bỏng của Khoa làm Uyên đỏ mặt, cô cho tay vào túi áo khoác lấy chìa khóa nhà, đá vào chân anh một cái rồi chạy đi:

- Anh ở yên đó đi, em vào nhà đây.

Không hề quay đầu, nhưng Uyên biết ánh mắt của anh vẫn dán chặt vào lưng cô, tiếng cười của anh càng lúc càng rõ hơn.

Sài Gòn càng về đêm cái lạnh càng rõ ràng, Khoa cho tay vào túi quần, ngẩng đầu ngắm nhìn mây bay và những vì sao thoát ẩn thoát hiện dưới ánh đèn điện rực rỡ của thành phố trẻ, đôi chân nhịp nhịp theo điệu nhạc Let it go đang được ngâm nga trong miệng. Đôi mắt càng thêm vui vẻ khi tia nhìn bỗng lướt qua nhà Uyên.

Chiếc mô tô được dựng chổng chơ dưới lòng đường vắng, những chiếc lá xà cừ được gió đưa đang vui vẻ quần quít với chiếc xe rộ lên những tiếng cộ xát xa lạ và vang vọng. Đôi mắt Khoa cong lên khi điện thoại hiển thị thông báo Nghĩa gọi tới.

- Có chuyện gì?

Giọng Nghĩa khản đặc trong điện thoại, cạnh anh vang lên những tiếng ồn ào đầy tò mò:

- Ê, thằng kia, mày trốn đâu rồi? Shit, mày ra ngoài nghe điện thoại từ di động mà tao nghĩ mày chạy về nhà nghe điện từ máy bàn. Đang đâu đó?

- Bọn mày chơi đi, tao có việc phải đi rồi.

Khoa đang định cúp máy thì Nghĩa gào lên:

- Mày được lắm, đi với em rồi chứ gì? Cái thứ có sắc là vứt bạn ngay thôi. Thế em mày đâu cho tao nói chuyện chút coi.

- Dẹp đi mày, tao cúp máy đây, đang bị giận.

- Á ồ, ngữ mày mà cũng bị giận à. Sao thế sao em giận thế? Mà thôi, lí do nào cũng vậy thôi, mày không nghe ông bà dạy à, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, đóng cửa phòng ngủ dạy bảo nhau cho nhanh.

Mặt Khoa sầm xuống, lạnh lùng:

- Mày say rồi. Tao cúp máy đây.

Nghĩa cười hô hố:

- Say đâu mà say, tao nói thật đấy, cứ học tập vợ chồng tao đây nè. Năm ngoái em còn ỉ ỏi đấy thôi, giờ con đã nửa tuổi rồi còn chi.

Khoa bắt đầu bực bội với thằng bạn nói nhiều hơn cả nói nhiều này, anh hơi gắt:

- Con mày vẫn còn trong bụng mẹ, tao cũng chẳng dại mà ăn cơm trước keng như vợ chồng mày. Phánh đi.

Khoa cúp máy phũ phàng rồi ấn nút tắt nguồn ngay lập tức.

- Cái gì là ăn cơm trước keng?

Giọng nói âm u của Uyên lọt vào tai làm anh bàng hoàng quay đầu, cô đứng khoanh tay nhìn anh chăm chú, vì ngược sáng, anh không nhìn rõ những biểu cảm từ đôi mắt đen nhưng ánh mắt không hề thiện cảm kèm theo nghi ngờ được chiếu khắp người khiến Khoa khó chịu.

Anh cho điện thoại vào túi, sai những bước chân dài đi về phía cô.

- Em còn nhớ anh bạn đi cùng anh em gặp trong quán net không?

Mắt Uyên phủ một lớp bụi mờ về con người gặp duy nhất một lần trong quá khứ, cô buông tay, ngẩng đầu nhìn anh:

- Có liên quan gì?

- Không có gì, chỉ là nó và vợ ăn cơm trước keng.

- Thì sao?

- Giờ nó bày lại anh?

- Rồi sao?

- Anh đang suy nghĩ...

- Anh về nhà nghĩ tiếp đi, em đi ngủ đây.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yê.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Anh ngủ ngon.

Uyên ném cho Khoa một ánh mắt hằn học rồi chui tọt vào nhà, cô thui vào bụng Khoa một cú rõ đau khi anh đưa tay ngăn cản bước chân kiên quyết của cô.

Cánh cổng sắt đóng sập, đèn nhà sáng lên rồi vụt tắt làm Khoa sững sốt. Anh gõ cửa sắt trong tâm trạng bất lực, đôi mày nhăn lại đầy lo âu.

Con gái, khó hiểu đến không thể hiểu. Khó hiểu bởi vì không nói, không bày tỏ và không thừa nhận.

Bởi vì im lặng là vũ khí, Uyên đã dễ dàng chặt đứt tâm trạng vui vẻ hạnh phúc của Khoa nát vụn theo đúng nghĩa. Cô vừa phũ phàng phán anh án tử hình khi phiên tòa chưa kịp mở.

Khoa thấp thỏm đưa tay quệt môi, tâm trạng buồn bực. Anh mở điện thoại, nhắn tin cho Nghĩa:

“Mẹ kiếp, mày đừng để ông gặp mày, chúng ta cắt đứt từ đây!”

Điện thoại thông báo đã gửi tin, Khoa kinh ngạc đọc đi đọc lại tin nhắn vừa gửi. Giọng điệu của anh, nói một cách dễ nghe là giống hệt Uyên, nói một cách khó nghe, anh đã nhiễm tính xấu chữ thề khi bực bội từ cô gái của mình.

Khi yêu, chúng ta có xu hướng thay đổi để giống người mình yêu, trong vô thức.

Tin nhắn từ Uyên, đầy lạnh lùng:

“Anh đi về đi nếu không muốn bị tổ dân phố dẫn vào phường xơi trà”.

Khoa ngược mắt nhìn về phía nhà Uyên, đôi mắt âm u, anh nhắn tin trả lời:

“Được thôi, dù sao thì giận cũng là đặc quyền của em”.

Uyên bật cười khi đọc tin nhắn của Khoa, cô kéo rèm cửa nhìn vào dáng ngồi phớt đời của anh trên chiếc mô tô xịn, có lẽ cái lạnh của những cơn gió khác thường của Sài Gòn đã làm anh thanh tỉnh.

Tiếng động cơ mô tô bỗng gầm lên khiến Uyên tròn mắt rồi phá ra cười. Cô bắt đầu cảm thấy, gã đàn ông mình đang tìm hiểu có những nét tính cách nổi loạn hết sức đáng yêu. Nét tính cách ẩn sau vẻ ngoài đạo mạo, sau vẻ trí thức của cái đầu thông minh và sau vẻ cáo già nhiều lần khiến cô khốn đốn.

Uyên không giận, cô chỉ đang tự bảo vệ mình. Đơn giản vì trái tim Uyên vẫn còn thuộc về chính cô.

Uyên biết, Khoa là một người đàn ông tốt, chỉ là trái tim cô vẫn còn quá nhiều khúc mắc, cô cần thời gian để gỡ dần, và hi vọng người đưa tay giúp cô sẽ là Khoa...

Thế nhưng, bởi vì anh đã nói “giận là đặc quyền của em” nên cô sẽ thử giận anh một ngày để cảm nhận đầy đủ cảm giác của những người đang yêu nhau.

Chương 23. Ra mắt (1).

Bình minh trượt dài trên những mái nhà cao tầng của thành phố trẻ, nắng trải vàng khắp mọi góc ngách, màu mật ong vàng tươi như đuổi bắt nhau len lỏi qua những tán cây, lọt qua những khe cửa nhỏ nhất. Mặt trời lên, gió bình minh thổi mát rượi báo hiệu một ngày nắng đẹp, những tia nắng nhảy nhót trên khe cửa sổ phòng Uyên như vũ công chuyên nghiệp trong điệu nhạc của những chú sẻ con chăm chỉ.

Trong phòng, Uyên co người trong ổ chăn, khuôn mặt cô tái nhợt đầy mệt mỏi, đôi môi khô mở như mỉm cười, như chờ mong điều kì diệu. Cô nhủ mày rồi ngồi bật dậy, văng trăn lăm lăm mồ hôi, cả người lạnh toát.

Uyên chớp mắt cất đi thứ nước trong veo trong đôi mắt xinh đẹp rồi xuống giường để kéo rèm, mở tung cửa sổ để đón ánh bình minh, chậu hoa đá ở ban công như rung rinh theo gió. Cô bước ra ban công, tưới cho cây ít nước, ngắm nhìn những chú sẻ con đang chăm chỉ chuyền cành tìm sâu trên cây xà cừ to lớn trước mặt rồi mỉm cười vào nhà.

Uyên không muốn phí mất một ngày xinh đẹp trong căn nhà trống trải với những bản nhạc không lời của Beatles.

Người ta có thể cho phép mình nghỉ ngơi sau những chuyện mệt mỏi nhưng không có nghĩa là nằm ườn ở nhà và tránh xa cuộc sống bên ngoài. Có những mệt mỏi, chỉ hòa vào đám đông để cháy hết mình thì mới giải tỏa. Đó là thứ mệt mỏi đầy cô đơn.

Uyên mở máy tính lên mạng, cô chọn danh sách những bài hát nhạc xuân sôi động, cắm loa để tiếng nhạc vang lên khắp nhà rồi vào nhà tắm để vệ sinh cá nhân.

Uyên ra khỏi nhà vệ sinh khi đồng hồ vừa qua sáu giờ ba mươi phút sáng.

Người Sài Gòn bắt đầu một ngày mới không sớm nhưng nắng thì lên rất sớm. Sài Gòn như phố không mùa. Cái se lạnh khác thường của Sài Gòn vào Tết khiến những người trẻ như Uyên bỗng thấy lòng cô đơn, sự cô đơn quen thuộc của những con người không tìm thấy chỗ neo thuyền bền vững hay vừa mất đi sự bám trụ an yên.

Uyên pha ỉnh cốc sữa, gom hết chỗ bánh ngọt đem từ quê lên rồi ra ban công hóng nắng. Thứ nắng sớm ấm dịu khiến tâm hồn cô sáng khoái rất nhiều.

Cô gọi ẹ, giọng bà bao năm qua vẫn dịu dàng đầy tình cảm:

- Có chuyện gì không con gái?

Có chú sẻ non vừa nhìn Uyên dò xét rồi đậu hẳn dưới chân cô để mổ những mẩu bánh vụn bị rơi rớt.

- Tự dưng con nhớ mẹ nên gọi thôi.

- Ủm, con lên thành phố rồi sao? Sao không qua nhà mẹ?

Chữ “nhà mẹ” làm miệng Uyên chua xót, là “nhà mẹ”, không còn là “nhà mình”.

- Dạ, con...

Uyên còn chưa kịp trả lời, mẹ cô đã cắt ngang, giọng vội vàng:

- Em đang khóc, nói chuyện với con gái sau nhé.

Trái tim Uyên như vừa bị ai tung từ dưới đất lên không trung, chưa kịp vỗ cánh bay đã rơi tòm xuống đất. Tiếng “tút tut” đầy lạnh lùng làm Uyên nhếch môi cười tự giễu, nụ cười xinh đẹp chưa đầy bi ai.

Cô bỗng thấy ghen tỵ với mẹ mình, ghen tỵ với thứ hạnh phúc bà đang có được, dù là cuộc hôn nhân thứ hai, dù là những đổ vỡ từ tình yêu sâu sắc của mối tình đầu thuở thiếu thời với ba Uyên.

Người bị rạn nứt rõ ràng là mẹ, nhưng người sợ dây thừng lại là chính cô.

Uyên uống hết cốc sữa, ánh mắt cô nhìn hai chú sẻ con đang tự nhiên nhặt những mẩu bánh vụn có chút bực bội, cô dùng chân để xua đuổi chúng, lòng bỗng nhớ đến nụ cười của Khoa.

Nụ cười của anh luôn túc trực trên môi, đậu sẵn trên khóe miệng, giống như dù có bất kì chuyện gì xảy ra nụ cười ấy vẫn luôn hài hòa thân thiện.

Từ lúc biết Khoa, không biết bao lần cô đem phiền phức đến cho anh, gây cho anh không ít tai quái, hành hạ anh đến không còn hình tượng, anh vẫn cười, hình như còn có bao dung ẩn hiện trên đôi mắt sâu thẳm. Lần duy nhất Uyên thấy nụ cười ấy không hài hòa là lúc anh về quê cô, bên bờ mương nhỏ, anh nhìn cô cười, nụ cười đầy xót thương. Xót thương cho Uyên.

Cô nhắn tin cho anh, chỉ một chữ:

“Anh”.

Bởi vì, bỗng dưng muốn gặp anh, muốn ở cạnh anh, muốn tham luyến sự dịu dàng đầy bao dung, muốn trốn mình trong chốn yên bình anh tạo ra cho riêng cô.

Uyên chưa từng yêu đương, cô chỉ biết, bỗng dưng muốn ở cạnh người ta, muốn gặp mặt hoặc nói chuyện với người ta, muốn biết người ta đang làm gì, chỉ vậy thôi là cô đã thích người ta rồi.

Chưa chờ được tin nhắn trả lời từ Khoa, điện thoại Uyên đã rung lên báo hiệu cuộc gọi đến. Uyên ngạc nhiên mở điện thoại để nghe.

- Dạ a lô?

Giọng chị Tâm vui mừng:

- Em lên thành phố chưa nhóc?

- Dạ em vừa lên lúc tối qua.

Chị tâm cười cười khum tay cú những cái rỗ đau vào mắt cá chân của ông em trai to xác đang ngủ ngon lành trên giường. Chị không hiểu, nếu Uyên đã lên từ tối qua thì sao Khoa lại tự hành hạ mình đến độ uống cả bia cho say xỉn.

Tối qua, Khoa về đến nhà trong tình trạng hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng thay vì về nhà mình, anh lại đến thẳng nhà chị Tâm. Chưa kịp cởi giày, anh đã lao ngay vào người chị, ôm chị chặt cứng mặc kệ ánh mắt tối sầm đầy khó chịu của ông anh rể đáng kính rồi nấc lên như một đứa trẻ.

Lúc đó, chị Tâm bực bội tát mạnh lên má Khoa, anh thôi nấc rồi bật cười hơ hớ. Mùi bia thoảng thoảng phả ra từ người anh làm chị Tâm tỉnh ngộ. Từ lúc bắt đầu lớn, Khoa đã có thể uống rượu mà không hề say, nhưng với bia, chỉ cần một lượng nhỏ cũng đủ biến anh thành con người khác.

Một con người trẻ con hơn tuổi thật, nổi loạn hơn so với tuổi thật và không hề kiểm soát được hành vi của chính bản thân mình. Anh hành động như một đứa con nít, không hơn, và quên sạch sau một giấc ngủ...

Huy phần nộ lời Khoa ra khỏi người vợ mình, anh xốc áo kéo Khoa vào phòng khách, ném anh lên giường, trước khi đi còn nhìn Khoa rồi lắc đầu nói với vợ:

- Đàn ông lúc yêu rất biết cách hành hạ mình.

Chị Tâm đã nhìn Huy đây xem thường:

- Em thấy ngày xưa anh có hành hạ mình đâu.

Huy kéo vợ về phòng, anh ôm vợ vào lòng, nụ cười có chút làm nũng:

- Như thằng nhóc đó, anh trốn ở nơi em không nhìn thấy để hành hạ mình chứ sao.

.....

Chị Tâm tiếp tục tung những “cú gõ thép” lên mắt cá chân Khoa cho đến khi anh khó chịu cựa người rồi ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở.

Chị mím môi nói với Uyên:

- Hôm nay chắc em rảnh, qua nhà chị chơi đi, được chứ?

- Qua nhà chị á? Nhưng em không biết nhà, với lại em ngại lắm.

Chị vươn tay đập vào mắt Khoa làm anh sững sờ khó chịu, tính phản kháng nhưng cổ chân đã bị chị Tâm nắm chặt trong lòng bàn tay, với sức chị, bẻ gãy nó là chuyện vô cùng nhẹ nhàng. Chị bật cười:

- Em qua đi, dù sao cũng là Tết, hôm nay chỉ có hai mẹ con chị với đứa em thôi.

Nắng đã tràn góc ban công nhỏ, Uyên hất hết vụn bánh trên bàn xuống đất rồi đứng dậy đi vào nhà:

- Dạ cũng được, nhưng chị chỉ đường cho em kĩ kĩ ấy, không em lại đi lạc. Khi nào thì qua vậy chị?

- Ừm, em rồi mà đúng không? Vậy giờ qua đi, ở nhà chị ăn trưa xong rồi về.

Uyên đảo mắt ra điều suy nghĩ:

- Dạ, vậy cũng được, để giờ em qua.

- Em cúp máy đi, chị nhắn địa chỉ nhà cho.

- Dạ chị.

Chị Tâm cúp điện thoại, nhắn tin cho Uyên rồi quay đầu nói như quát vào mặt Khoa:

- Mà đây đánh răng rửa mặt ngay cho chị, xong rồi tự dìm chính mình qua gương đi, tóc tai thì gôm giếc chải giống ai, còn uống bia nữa. Có phải thấy lâu nay sống sung sướng quá nên muốn bị chị cho ăn đòn không?

Khoa chồm lên dựa hẳn người lên vai chị Tâm, anh cười cười làm nũng:

- Thôi mà, em lỡ dại, lần sau không dám nữa. Mà chị hai vừa gọi cho ai vậy?

Chị Tâm phủ phàng hất đầu Khoa ra khỏi vai mình, cốc lên đầu anh, chị nghiêng rằng:

- Cút, mày thôi quá. Chị gọi cho ai thì không liên quan đến cưng nhé.

Khoa ngơ ngàng nhìn nụ cười đầy âm mưu của chị Tâm khi chị bước ra khỏi phòng, anh đưa tay xoa lên đầu, những sợi tóc ngắn lồm chồm làm tay anh ngứa ngứa. Anh nhún vai rồi cầm điện thoại, tin nhắn từ Uyên cụt lủn làm anh sững sốt.

Cô đã “trở lại” khi nào?

Khoa lắc lắc đầu cho tỉnh táo, kí ức thuộc về tối qua vỡ vụn đến không thể chấp vá. Anh đập tay lên đầu mình, thứ cuối cùng sót lại là việc anh uống bia. Một việc đầy sai lầm.

Anh vừa gọi cho Uyên vừa vào nhà tắm, vừa mở nước thì tiếng Uyên vang lên:

- A lô.

- Em sao rồi?

Uyên sững sốt:

- Sao là sao?

- Thì em có ổn không, khi nào em lên thành phố?

Uyên tròn mắt nhìn dòng người đang lần lượt lướt qua người cô, đèn giao thông chuyển từ xanh sang đỏ, giọng thăm dò:

- Thực ra anh bị bệnh phải không?

- Anh bình thường mà.

- Vậy anh mới ngủ dậy à, có đang mơ ngủ hay không?

Khoa vốc nước rửa mặt, anh ngạc nhiên:

- Anh đang rất bình thường, chỉ là thấy nhớ em thôi. Khi nào em lên thành phố vậy.

Uyên cúi lên, giọng cao thêm một chút:

- Thôi đi, em lên từ tối qua rồi, là anh đi đón em chứ ai. Cúp máy đây, mới sáng sớm anh đã làm em bực bội rồi.

Uyên cúp máy lạnh lùng làm Khoa bối rối, chưa kịp rửa mặt anh đã ra khỏi phòng gào toáng lên:

- Chị hai ơi, sao hôm qua em về nhà chị vậy?

Chị Tâm xuất hiện ở cửa bếp với nụ cười đều đặn châm chọc:

- Giờ mới nhớ ra đang ở nhà chị sao cưng? Mày lại uống bia, thế đấy. Đi rửa mặt ngay.

Khoa cử động như rô bốt đi vào nhà tắm, ngón tay dò lung tung lên điện thoại, cuối cùng cũng tìm thấy tin nhắn cuối cùng anh gửi cho Uyên tối qua.

Anh kê tay, gõ đầu bộp bộp vào cánh cửa phòng tắm, mày nhúu chặt vì những lo lắng tràn đầy, không hề hay biết tiếng chuông cửa vừa được phát ra trong nhà có nguồn gốc từ ngón tay xinh đẹp của Uyên.

.....

Chị Tâm tươi cười dẫn Uyên vào nhà, cô vừa ngồi xuống sofa phòng khách thì bé Mỹ từ phòng bước ra, con bé nhìn chị Tâm rồi nhìn Uyên đầy dò xét.

- Ai đây mẹ? Bạn mẹ hay bạn cậu út?

Chị Tâm tủm tỉm cười, nụ cười đầy khác thường:

- Chào dì đi con.

Bây giờ thì chào dì, nhưng sau này sẽ khác...

Bé My đưa tay xoắn những lọn tóc dài, đầu nghiêng qua nhìn Uyên, cô bé nhoẻn miệng cười khoe ra hàm răng đang sún, tiến lại gần rồi ngồi xuống cạnh Uyên:

- Con chào dì, dì dễ thương quá ạ.

Uyên đưa mắt nhìn bộ váy ren cổ sen, màu trắng, dài ngang gối trên người mình rồi nhìn bộ váy màu trắng trên người My, tay xoắn tóc mình, điệu bộ và giọng điệu y hệt cô bé:

- Dì chào con, con cũng dễ thương lắm.

- Hai dì cháu chơi với nhau nhé, mẹ đi chợ để trưa nấu cơm. Hôm nay đã là mừng ba Tết rồi cơ đấy.

Chị Tâm thở dài quay người, thực chất là để giấu đi nụ cười không thể che đậy trên khuôn mặt xinh đẹp.

Khoa vừa bước vào phòng bếp đã nhìn thấy nụ cười không hề đơn giản trên mặt bà chị thân ái nhà mình, anh vừa rót nước vừa nhìn chị:

- Chị cười gì vậy? Cười suốt từ sáng tới giờ, mà gian lắm.

Chị Tâm giật thót người quay lại trông Khoa:

- Cười gì kệ chị, nhưng uống nước lẹ lên, đồ ăn sáng chị để sẵn rồi đấy, ăn xong đưa chị đi chợ.

- Thôi đi chợ đi, em về ăn sau cũng được, không đói.

- Đẹp, ăn đi, tối qua mày chắc cũng chả ăn uống gì cho ra hồn, ăn đi rồi tính.

Khoa híp mắt, chị Tâm hôm nay rất lạ.

- Chị đang giấu em chuyện gì đúng không?

Tâm khoanh tay ngồi xuống đối diện Khoa, nụ cười tan đi, đôi mắt thản nhiên đến lạnh lùng, giọng nghiêm khắc:

- Nhiều chuyện, ăn đi!

Khoa nhét bánh mì ốp la vào miệng, trệu trạo nhìn chị mình:

- Không nói thì thôi, hung dữ quá.

Tâm quay đầu lia mắt về phía phòng khách, cánh cửa vừa khép che đi tầm mắt Khoa để giấu Uyên riêng về một góc. Chị không biết việc mình làm hôm nay có khiến cậu em trai giận dữ hay không, chị chỉ biết mình rất quý Uyên nên muốn cô ra mắt ba mẹ mình bằng cách không thể ngờ nhất.

Đủ để dò xét thái độ của ba mẹ, đủ để Uyên cảm thấy nhẹ lòng, đủ để chị yên tâm.

12. Chương 24 - 25

Chương 24. Ra mắt (2).

Chở chị Tâm trở về từ chợ với giỏ rau to ụ treo trước xe, Khoa tò mò:

- Chị Hai, nhà mình có khách đúng không?

- Ờ thì có khách. Em tính khi nào dẫn bạn gái về ra mắt?

Khoa nhún vai, có chút ngậm ngùi:

- Chắc chưa đâu chị hai.

Mắt chị sáng lên, nụ cười xuất hiện trên khóe miệng đầy hứng thú:

- Sao thế? Nàng vẫn chưa dỗ hay em không có sức hút?

- Em không biết. Có khi nào là do khoảng cách tuổi tác không chị? Có vẻ như em ấy chưa chịu mở lòng mình, vẫn còn e dè với em.

- Vậy con bé có tình cảm với em không?

Chiếc xe máy bon qua góc nhỏ, lướt qua cây mai nở rộ vàng rực cả một góc đường, Khoa thở ra, giọng nhẹ nhàng:

- Em cảm thấy có, nhưng em không chắc chắn.

- Vậy giờ em tính sao?

- Kiên nhẫn.

Chị Tâm chớp mắt, môi nở nụ cười hạnh phúc. Câu trả lời của cậu em trai hoàn toàn thuyết phục được chị, Khoa đã trưởng thành.

Một người đàn ông trưởng thành không phải là vội vàng chinh phục để có được cô gái mình yêu, mà là kiên nhẫn để cô ấy từ từ chấp nhận tình yêu của chính mình rồi đáp trả.

Xe vừa đến cổng nhà, chị Tâm vừa xuống khỏi xe thì điện thoại của Khoa rung lên. Anh mở máy nghe rồi quay xe đi thật nhanh, bất chấp tiếng gọi đầy sốt ruột của chị Tâm ở sau lưng.

.....

Sau bữa cơm, Uyên xin phép chị Tâm rồi chào hỏi hai người lớn để ra về. Bé My ôm cổ Uyên quăn quít:

- Hôm sau dì có đến nữa không?

Uyên ngược mắt nhìn chị Tâm, nụ cười trên mặt chị hiền hòa, cô hôn vào má My:

- My yên tâm, hôm sau dì sẽ đến nữa, nếu không dì sẽ nhớ con chết mất.

- Dì nói thật không? Dì ngoéo tay hứa với con đi.

Uyên híp mắt cười rồi đưa ngón tay út ngoéo vào ngón tay đưa ra của cô bé, hai ngón tay cái một lớn một bé chạm vào nhau để khẳng định sự bền vững của một lời hứa. Cô ôm lấy My, hôn con bé một lần nữa rồi lấy xe ra về.

Trời bắt đầu rực nóng.

Chị Tâm đóng cửa rồi dắt tay My vào phòng ngủ, sau khi cho con ngủ cô trở ra phòng khách. Ba mẹ cô đang chăm chú xem chương trình hài Tết trên ti vi, thấy Tâm ra thì bấm tắt gần như lập tức.

Bà Nguyệt thẳng lưng, nhìn Tâm có chút thăm dò:

- Con bé hôm nay là bạn con sao?

Tâm ngồi xuống đối diện ba mẹ mình, cô cười rõ tươi, đầu khê lắc:

- Không phải bạn con, là bạn gái thẳng Khoa nhà mình.

Lần này, ngay cả ông Duy vốn thờ ơ cũng phải thẳng người nhìn vào mắt cô con gái nhà mình. Tâm cười cười, cô nhún vai:

- Là vậy đó, cô bé đó là bạn gái của thẳng Khoa nhà mình. Ba mẹ thấy sao?

Bà Nguyệt đưa mắt nhìn ông Duy, ánh nhìn xa xăm trôi về khuôn mặt của cô gái tên Uyên. Đó là cô gái có khuôn mặt khá xinh, đôi mắt lạnh lợi và ngây thơ, tính tình thân thiện vui vẻ. Bà nhúm mày nhìn về phía chị Tâm lo lắng:

- Hình như con bé nói nó là sinh viên phải không? Có phải là hơi trẻ so với thẳng Khoa nhà mình không con?

Chị Tâm bưng cốc nước uống một ngụm, nhìn sự lo lắng trên khuôn mặt mẹ mà cười:

- Mẹ ơi, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn lo chuyện khoảng cách về tuổi tác.

- Thời đại nào mà không vậy, thằng Khoa nhà mình đã hai mươi bảy, còn bé chỉ vừa hai mươi, chờ con bé ra trường, rồi ba mươi thằng Khoa mới lấy vợ, lấy vợ tuổi đó rồi khi nào mới sinh con?

Bà Nguyệt dứt lời thì buông một tiếng thở dài. Chị Tâm đưa mắt nhìn ba mình, ông từ chối cho ý kiến, có vẻ như ý kiến của ông hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của vợ mình. Chị đứng dậy đi về chỗ mẹ rồi ngồi xuống, vòng tay ôm lấy bà:

- Mẹ của con ơi, bây giờ, đàn ông ba mươi vẫn còn trẻ chán. Quan trọng là mẹ thấy cô bé ấy như thế nào, ngoài việc trẻ đẹp ra?

- Con bé có nói nó mồ côi cha phải không? Thế mẹ con bé đâu rồi? Nó có biết nấu ăn không?

- Ba con bé mất trước Tết, chuyện của em ấy con không biết nhiều. Em ấy sống xa nhà được vài năm, biết nấu ăn và biết chăm sóc là chuyện hiển nhiên. Chẳng lẽ mẹ không tin vào khả năng chọn bạn gái của thằng cu nhà mình?

- Ừm, mẹ tin.

Chị Tâm bật cười khanh khách:

- Tin là tốt rồi. À, mà ba mẹ đừng nói chuyện này với thằng Khoa.

- Nhắc mới nhớ, nó đi đâu rồi?

- Con chịu. Tối qua nó uống bia rồi về đây ngủ, sáng dậy chẳng nhớ gì, con cũng không định giấu nó chuyện hôm nay, nhưng nó chở con đi chợ về thì chạy mất tiêu rồi. Ba mẹ đừng nhắc gì đến chuyện hôm nay, cứ chờ nó dắt bạn gái về ra mắt thôi.

Bà Nguyệt bóp nhẹ bàn tay chị Tâm ra điều đã hiểu.

Lọc qua xét lại, tìm con dâu hợp ý chẳng qua chỉ để vun đắp hạnh phúc cho con trai mà thôi.

.....

Hơi nóng phả thẳng lên người Uyên, cô ngẩng đầu nhìn mặt trời, đôi mày nhăn lại vì nắng và vì khó chịu.

Uyên chạy xe nhanh, chiều nay cô có hẹn với cô bạn thân ở Gò Vấp, và giờ phải chạy đến bệnh viện Chợ Rẫy vì cô bạn vừa bị tai nạn giao thông. Uyên khẽ thở dài, cố gắng lách mình vào bóng cây đổ trên đường mong giấu mình đi dưới ánh nắng nóng bỏng của đất Sài Gòn. Đầu óc mông lung nghĩ về chị Tâm, gia đình chị và ba mẹ chị.

Thật tình mà nói, Uyên hơi khó chịu khi nhìn thấy họ đột ngột xuất hiện, nhưng là người “không phức tạp”, thật nhanh sau đó Uyên vui vẻ chấp nhận họ một cách hiển nhiên. Cô thấy ghen tỵ với chị Tâm khi nghĩ về ba mẹ mình.

Uyên tấp vào một tiệm tạp hóa, mua cho cô bạn ít sữa rồi đi tiếp. Có vẻ như gã đàn ông đang theo đuổi cô đã quăng cô vào một góc rồi quên đi.

Đến bệnh viện, cô gửi xe rồi cầm sữa đi lên tầng ba khoa cấp cứu. Bước chân Uyên thản nhiên và có phần vui vẻ, thật may vì cô bạn chỉ bị va quệt nhẹ, bị trầy da tay và trật khớp chân.

Theo chỉ dẫn, Uyên mở cửa phòng bệnh rồi tiến vào, bước chân cô chôn ở cửa khi nhìn thấy người đàn ông quen thuộc đang chăm chú gọt lê cho cô gái đang ngồi trên giường. Khuôn mặt anh dịu dàng, khuôn mặt cô gái trên giường có vui vẻ và pha chút hạnh phúc, nếu Uyên nhớ không lầm, đây chính là cô nàng váy đen quyền rũ gặp vào một tối cách đây vài tháng.

- Uyên.

Tiếng gọi của cô bạn thân đánh thức Uyên, đồng thời đánh thức hai người bên cạnh.

Khoa giật mình khi cái tên quen thuộc vang lên, anh ngẩng đầu nhìn về phía cửa, hốt hoảng khi thấy gương mặt xinh đẹp của Uyên đang cười. Tay cầm dao vô thức kéo một đường dài, ngón tay anh rỉ máu, Khoa có cảm giác mình là người chồng đang ngoại tình và bị vợ bắt gian tại trận. Anh thở dài buông dao, lau đi vết

máu trên tay để đứng dậy giải thích với Uyên, nhưng cô phớt lờ anh, mỉm cười đi về giường bên cạnh của cô bạn.

Ngang qua góc đứng của Khoa, đôi giày cao gót “vô tình” giẫm lên bàn chân anh, mặt cô vẫn cười, mặt anh vẫn cười dù nhiều đau đớn.

Uyên đặt sữa lên tủ đầu giường rồi gõ vào đầu cô bạn:

- Tết nhất không ở nhà vào đây làm chi mà? Trong này đông vui hơn hả?

Phương đưa tay ôm đầu, trừng mắt với Uyên, vừa nói vừa liếc qua giường bên cạnh:

- Mà làm như tao muốn vào đây í, mẹ nó chứ, bà đây thiệt xui xẻo mà, vừa ra khỏi nhà đã gặp phải con điên, lái xe cùi bắp mà cỡi mô tô.

Uyên nhìn ánh mắt của Phương, cô nhếch môi:

- Con điên trong miệng mà có làm sao không?

- Chiếc mô tô mượn nó hẳn một cái giò, may mà tao trật khớp không đã mượn luôn nó cái giò còn lại cho đủ cặp để ăn Tết rồi.

Uyên phá lên cười rồi quay đầu, theo ánh mắt của Phương nhìn cô gái đang nằm trên giường bên cạnh, bàn tay cô ta co lại, nắm chặt, mắt nhìn Phương hẳn lên những tia giận dữ, vài vết thương trên mặt đi kèm với sự giận dữ khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp trở nên thật khó xem.

- Ê mà, Tết về không nói tiếng nào, ba má tao hỏi mà đó, anh trai tao nữa.

B.à.n..Đ.à.n.g..Đ.ọ.c..T.r.u.y.ê.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. – Phương đưa mắt về phía Uyên, giọng thấp xuống đầy đùa giỡn – Anh trai ta hỏi mà có bạn trai chưa?

Sống lưng Khoa dựng thẳng, người anh căng ra tập trung mọi chú ý về phía Uyên mặc kệ cái nhìn đầy bất lực và tiếng gọi khó khăn của cô gái trên giường.

- Bạn trai á hả? Chưa có. – Uyên vừa nói vừa cười khúc khích, ngón trỏ chọc vào hông Phương làm Phương la lên oai oái.

Vai Khoa thõng xuống, anh hậm hực trừng mắt với cô gái trên giường rồi ném dao lên bàn đi ra khỏi phòng không thèm chào hỏi.

Anh mở điện thoại gọi ngay cho Nghĩa, tiếng chuông bạn vang lên sau khi chuông đổ một lúc lâu:

- Chuyện gì mà?

- Mẹ kiếp, mà đến bệnh viện mà lo cho em gái mà nhé, nó là em kết nghĩa của mà chứ không phải của tao.

- Ui cha, làm gì mà nóng vậy ông bạn?

- Mà nghĩ sao? Giờ mà mà đứng trước tao, tao sẽ đập mà què giò, mà có vợ, mà sợ vợ mà ghen, tao không có bạn gái à? Tao nói ày biết, là đàn ông, nên giải quyết cho tốt vào, coi trọng vợ thì đẹp mấy cô em gái đi nếu chúng nó không biết điều. Tao đi về đây, gọi người nhà của em gái mà đến chăm sóc nó. À, tao đề cử vợ mà đó.

- Ê, khoan, Khoa ... Khoa?

Nghĩa trừng mắt nhìn màn hình điện thoại tối đen, dù không muốn nhưng anh phải thừa nhận, Khoa nói đúng.

Trong phòng bệnh, Phương dùng cánh tay không bị thương choàng qua vai Uyên, giọng cà chớn:

- Ê mà, tên đàn ông hồi nãy đẹp trai không?

Uyên đưa tay vò mái tóc ngắn củn của cô bạn thân, mắt liếc nhìn sự khó chịu trên mặt cô gái giường bên, môi nhếch lên cười thỏa mãn, giọng hết sức thản nhiên:

- Đẹp đi cưng, bạn trai chị đó cưng.

Phương buông tay khỏi cổ Uyên, trừng mắt nhìn cô rồi bất ngờ hú lên, giọng đặc sệt cao vút như không thể tin:

- Cái gì? Bạn trai mày?

Uyên đưa hai tay chộp lấy mặt Phương, cười thật đều:

- Có cần chị chứng minh không?

Phương ôm chầm lấy Uyên, mặt méo xệch:

- Không cần, không cần, mày có người yêu rồi, vậy bỏ tao cho ai đây hả? Hai đứa mình đã yêu nhau mười năm rồi, vậy mà mày nỡ lòng nào bỏ rơi tao hả Uyên?

Giường bên cạnh gào lên:

- Hai cô có im đi không? Đây là phòng bệnh, người khác còn nghỉ ngơi.

Uyên chớp mắt kéo tay Phương:

- Im mày, người ta cáu rồi kìa, để tao đi kiểm cái xe lăn rồi đưa mày ra ngoài chơi, ở đây cũng chả thoải mái.

- Chẹp, đi đi, sống chung với người mình không ưa thì sao thoải mái được, huống chi còn sống chung với kẻ vừa gây tai nạn ỉn.

Uyên lắc đầu rồi đứng dậy rời đi, miệng lưỡi cô bạn thân vẫn độc như ngày nào dù đang bị đau đớn.

.....

Bảy giờ tối, nhà Uyên.

Cốc sữa trên tay chưa kịp uống thì chuông cửa vang lên, Uyên đứng dậy ra mở cửa. Cô bắt chéo chân, khoanh tay nói chuyện với Khoa qua cánh cổng sắt:

- Anh đến đây có chuyện gì?

- Em mở cửa trước đi.

Uyên cười thật tươi:

- Tại sao em phải mở cửa cho anh? Ba dặn, buổi tối ở nhà một mình không mở cửa cho đàn ông vào nhà.

Khoa cong môi, mắt nheo lại nhìn Uyên thích thú:

- Ồ, em đang ghen?

Uyên buông tay, cảm ghét nhìn nụ cười trên mặt Khoa rồi mở cổng. Anh vừa bước chân trước chân sau vào nhà đã bị Uyên thụi ột quả giữa lưng, Khoa nhăn nhó:

- Em đang bạo lực gia đình sao?

- À, không được vui nên đánh bao cát xả giận í mà.

Khoa lùi chân rồi ôm lấy Uyên:

- Thôi mà, mắng cũng mắng rồi, đánh cũng đánh rồi, em đừng giận nữa. Xin thề, cô gái đó không hề liên quan đến em, là thằng Nghĩa nhờ anh trông chừng.

Uyên bĩu môi:

- Tạm thời tin anh.

Bởi vì anh đã bỏ về ngay khi Uyên đến mà không hề chào hỏi, bởi vì thái độ của anh đã nói lên tất cả. Anh chỉ hoảng hốt khi Uyên xuất hiện mà không hề lúng túng hay nóng vội giải thích hiểu lầm. Anh đủ chín chắn để cô xả đi cơn giận rồi mới giải thích nhẹ nhàng, hiển nhiên.

Khoa kéo Uyên vào sô pha, anh bật ti vi:

- Mình xem đá bóng đi.

Uyên nhìn Khoa rồi ngồi xuống sô pha, cô uống hết cốc sữa rồi khoanh chân bên cạnh anh, trông cô ngoan hiền đến không thể cưỡng.

Cuộc chiến giữa Arsenal và Manchester United vừa bắt đầu không bao lâu thì Uyên đã buồn ngủ, mệt mỏi cả ngày làm cô đuối sức. Bóng áo đỏ nhòe dần trên ti vi rồi mờ đi, cô gật gù rồi đổ hẳn lên người anh, mắt nhắm nghiền. Anh đang chăm chú xem trận bóng trên ti vi, người cứng đờ khi đầu cô chạm vào đùi.

Anh thở ra, cười đầy bất đắc dĩ rồi cúi người ôm lấy cô, vòng ôm dịu dàng đầy che chở.

Anh rải những bước chân dài, đá nhẹ cửa phòng rồi đặt cô xuống giường. Cánh tay vẫn đặt dưới lưng cô. Cô tựa người rồi trở mình, cánh tay anh trượt dài, lòng bàn tay lướt qua nơi mềm mại nhất trên người cô.

Anh ngẩn ra, tay vẫn đặt ở vị trí cũ, đầu nóng dần lên.

- Anh đang làm gì vậy?

Cô đang nhìn anh, đôi mắt cong cong đầy nguy hiểm.

Anh nhếch môi cười, bàn tay lướt nhẹ rồi rời khỏi người cô, nụ cười càng thêm khốn nạn:

- Anh xem thử có phải là 85 không?

Chương 25. Ghen và giận là chuyện phải có trong tình yêu.

Uyên ngồi dậy, đôi mắt mơ màng nhìn Khoa, giọng thản nhiên như chuyện cơm bữa, lời cô thốt ra giống như đang nói “trời hôm nay thật đẹp” vậy.

- Không phải 85, nếu tính cả áo lót thì đã là 88 rồi.

Khoa thẳng lưng rồi ngồi xuống cạnh Uyên, bàn tay choàng qua vai cô lướt nhẹ trên da thịt non mềm, cười cười:

- Nói thì làm gì? Em cho anh xem nào.

Uyên đưa tay vén sợi tóc lòa xòa bên gò má ra sau tai, đôi mắt cô sáng dần lên, cô quay đầu cười với Khoa, nụ cười mười phần quyến rũ. Ngay lúc anh còn ngẩn ngơ trước nụ cười xinh đẹp, cô đã bất ngờ đưa tay cầm lấy bàn tay đang đặt trên vai mình của Khoa, bẻ quặp nó ra sau lưng anh rồi đẩy anh cúi đầu, gập người trên giường. Uyên vừa khum tay gõ vào những đốt xương trên bàn tay anh, vừa nói như mắng:

- 85 nè, này thì 85. Ai cho phép vậy hả?

Khoa cười khe khẽ dù đau đớn đã buốt lên tận óc, yêu phải cao thủ đúng là làm khó chính mình:

- Anh nhớ số đo đó là em nói với anh còn gì.

Uyên trừng mắt kéo căng tay Khoa:

- Này thì nhắc lại chuyện cũ, anh còn giả gay lừa em nữa này.

Khoa úp mặt xuống gối, mùi thơm con gái quyến sâu vào mũi anh, anh lẩm nhẩm:

- Tại em ngốc quá mà.

Giọng Khoa rất khê đúng lúc điện thoại của Uyên vang lên.

- Anh nói cái gì?

- Không có gì, em nghe điện thoại đi.

Uyên hừ một tiếng, không hề buông Khoa, cô dùng tay còn lại lấy điện thoại trên bàn rồi mở máy nghe.

- A lô, ai vậy?

Giọng Tùng ở đầu bên kia vang lên ngập ngừng:

- Uyên có khỏe không? Khi nào thì vào thành phố?

- Ủa Tùng hả? Uyên vẫn khỏe, vào thành phố hôm qua rồi. Có chuyện gì không Tùng?

Tiếng Tùng vừa phát ra từ miệng Uyên thì Khoa bất chấp tất cả trở người ngồi cạnh cô, tai anh áp sát vào điện thoại mặc kệ cái nhìn khó chịu của Uyên.

- Không có gì, chỉ là hỏi thăm Uyên thôi. Ừm, Uyên vào thành phố sớm vậy?

- Ở nhà không có gì làm nên vào sớm để chơi.

Tùng cười khe khẽ:

- Vậy Tùng rủ Uyên đi chơi được không?

Uyên mím môi cười, quay đầu nhìn Khoa, anh đang trừng mắt như muốn nuốt gọn Tùng.

- Khi nào thì đi?

Khoa sững sờ nhìn Uyên, cô đảo mắt, đưa tay bóp mũi anh ra điều thích thú.

- Khi nào Uyên rảnh thì đi.

Khoa choàng tay qua cổ Uyên đầy tính chiếm hữu, mắt Uyên long lanh, cô chớp thật khẽ, chần chừ chưa đưa ra câu trả lời để chọc tức Khoa.

- Ừm... - Uyên che miệng để cười khi bắt đầu thấy Khoa có dấu hiệu giận dữ - cảm ơn ý tốt của Tùng nhưng Uyên không đi được nhé. Bạn trai Uyên không cho.

Khoa cong môi cười rõ tươi, anh ôm lấy mặt Uyên rồi hôn vào má cô:

- Ngoan, thưởng cho em đó.

Uyên đẩy đầu Khoa ra, cô đưa tay lau má rồi đập anh xuống giường, giọng nói đầy giận dữ:

- Không thêm, anh đi về ngay cho em!

Khoa bắt lấy chân Uyên chuẩn xác, gác lên đùi mình, anh vươn tay vuốt tóc cô:

- Không đùa nữa. Mai em rồi đúng không? Chúng ta hẹn hò đi.

Uyên ngạc nhiên nghe những lời Khoa nói, cô cúi đầu, những ngón tay bấm vào nhau, tự hỏi bản thân, nhận lời ngay có phải hơi dễ dãi.

Khoa kéo tay Uyên, đặt bàn tay của cô lọt thỏm trong lòng bàn tay mình, anh chăm chú vuốt nhẹ chúng, lòng tràn đầy thỏa mãn:

- Được rồi, em không cần phải nghĩ nhiều, sáng mai tám giờ anh sẽ đón em, giờ anh đi về, được chưa?

Uyên nhìn bàn tay mình trong bàn tay anh, nhìn những ngón tay anh thon dài với đầu móng tay gọn gàng sạch sẽ, cô gật nhẹ đầu.

- Đi, em tiễn anh.

- Ừ, em tiễn anh, tiễn anh về tới nhà rồi anh lại tiễn em trở về. Vậy cũng được đó.

Uyên rút tay mình ra khỏi tay Khoa, cô kéo anh đứng dậy:

- Thôi đi về, mệt quá.

Uyên đi trước, Khoa theo sau, cô vừa mở xong cổng thì giật mình nhìn anh:

- Xe anh đâu rồi?

- Ở nhà chứ đâu?

- Lúc này anh đi bộ tới đây?

- Ừ, nhà anh với em cách nhau có nửa cây số.

- Ô, gần quá, thôi anh đi bộ về đi, vừa đi vừa hóng gió. À, anh có mang khẩu trang không? Đeo vào đi, bây giờ gay nhiều lắm, coi chừng anh bị cướp sắc đó.

Khoa cho tay vào túi quần, đầu cúi xuống sát mặt Uyên khiến cô phải lùi ra sau:

- Em yên tâm, sắc của anh chỉ mình em đủ sức cướp thôi.

Uyên bĩu môi không cho là phải đẩy đầu Khoa ra xa mình:

- Đi về đi, không tiễn.

Khoa cười cười rồi đi về phía cổng, bóng lưng anh cao ngất đổ một đường dài hòa lẫn dưới những tán cây xà cừ cao vút trong đêm, cô đơn đến khác thường. Uyên đứng giữa cổng, cánh tay đặt trên cổng cứng đờ, bóng lưng của anh làm cô thấy sợ, sợ những dè chừng, những lo lắng, những sợ hãi của mình sẽ đẩy anh ra xa.

Anh đang yêu nhưng lại cô đơn. Sự cô đơn ấy như mũi kiếm cắm sâu vào lòng Uyên làm cô không cách nào rút ra.

- Thầy Khoa.

Uyên cất tiếng gọi, cô muốn bẻ gãy thanh kiếm sắc bén cắm sâu trong lòng mình.

Khoa giật mình quay đầu, anh đứng sững giữa những tán cây, đôi môi cười thật hiền, ánh mắt sáng rực giữa tối se lạnh.

Uyên chạy nhanh đến trước mặt Khoa, đôi mắt cô thản nhiên đến lạnh lùng, bất ngờ Uyên lôi cổ áo Khoa rồi nhón chân đặt lên má anh một nụ hôn thật khẽ. Hành động của cô còn nhanh hơn cả suy nghĩ của bản thân và thành công làm một người tự chủ như Khoa “đứng hình”.

Hơn phút sau, Khoa đưa tay đặt lên má mình, đôi mắt trệu mển nhìn cô gái đứng bên cạnh ngại ngùng, gò má Uyên hồng dần lên dưới ánh đèn dịu dịu sáng. Một cơn gió đêm mát nhẹ khiến những lọn tóc đùa giỡn kéo những đường dài lướt qua gò má xinh đẹp. Khoa nhướn mi cười:

- Thật không ngờ, em cũng biết ngại.

Uyên thẹn quá hóa giận trừng mắt rồi đá khẽ vào ống quyển Khoa, tay cô chống vào hông:

- Tui cũng là con gái biết không?

Khoa cười khe khẽ:

- Anh biết chuyện đó, anh đâu phải gay. – Khoa ngừng cười, anh đưa ngón tay vuốt cằm ra điều suy nghĩ, đôi mắt ngắm nhìn Uyên – Nhưng công nhận em ngại ngùng nhìn xinh thật đấy.

- Thôi anh đi về đi, khuya rồi.

Trước khi quay đầu, Khoa vuốt má mình nhìn Uyên đầy ý vị:

- Sáng mai mặt anh có bẩn em cũng đừng máng nhé. Tối nay anh không dám rửa mặt đâu.

Uyên tròn mắt ngây người, đến khi bóng anh khuất hẳn cô mới nhận ra anh đang nhắc về nụ hôn cô vừa tình tình trao tặng.

Uyên ngẩng đầu cố tìm những vì sao lặng lẽ sáng trên bầu trời thành phố rực rỡ, đôi môi khẽ cười.

Thích một người thì ra đơn giản như vậy đấy. Thích một người là sẵn sàng làm bất cứ điều gì với họ kể cả những việc trước đây không dám và chưa hề thử qua.

.....

Sáng hôm sau.

Khoa chạy xe trên đường, trước xe là một chậu xương rồng nhỏ nhoi anh vừa mua được trên đường, dòng người đông đúc và nắng sớm khá nóng không làm giảm đi nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt anh.

Những người mới yêu, đa số đều thế, mọi chuyện trong mắt họ như được tiếp thêm sức mạnh của tình yêu, toàn màu hồng.

Khoa dừng xe trước nhà Uyên, anh xuống xe bấm chuông cửa, rất nhanh đầu Uyên đã lộ ra khỏi ban công trên lầu, tóc cô còn rối bù, ngập màu nắng:

- Anh chờ em chải đầu đã.

Uyên mở cổng rất nhanh sau đó, cô đón lấy chậu xương rồng từ tay anh với khuôn mặt hạnh phúc.

- Quà nhân dịp gì đây?

- Kỷ niệm ngày hẹn hò đầu tiên.

Uyên đem chậu xương rồng đặt vào bàn trong bếp, nói bằng giọng chế giễu:

- Hình như thầy giáo quá lãng mạn so với tuổi đấy.

Khoa nhún vai, tỉnh khô:

- Biết làm sao được, anh mới biết yêu mà.

- Tự hào quá nhỉ, hai mươi bảy tuổi mới biết yêu, anh bị ế hoặc bị gay, thế thôi.

Khoa cười rõ tươi, nắm lấy tay Uyên đi ra khỏi nhà, nắng hắt lên con ngõ nhỏ như nhảy múa như vui đùa làm anh có cảm giác bản thân vừa có một gia đình nhỏ, sáng thức dậy được vợ tiễn đi làm...

Cây bò cạp vừa thay lá, chất chiu xanh mướt, rập rờn trước ngọn gió non buổi sáng hanh hanh nắng. Góc đường vắng tanh, tiếng chim chuyền cành hòa lẫn với tiếng bước chân giẫm lên cỏ khô, lịch kịch những tiếng vui tai. Bàn tay anh nắm chặt lấy bàn tay cô, những ngón tay đan vào nhau gấn bó, thân thiết và hòa hợp đến kì lạ.

Mắt anh đảo thật nhanh rồi kéo cô vào gốc xà cừ to lớn, ép cô dựa vào, hai cánh tay chống hai bên vai cô, ép chặt.

Cô ngược mắt nhìn anh, đôi mắt trong veo như dò hỏi, lọn tóc mai bên tai kéo một đường dài ngang qua gò má làm cô thấy ngứa, cô mím môi:

- Buông em ra.

Anh cười dài, ngón tay vén nhẹ tóc ra sau tai cô, xoa dịu gò má rồi cúi đầu hôn cô. Bàn tay luồn ra sau đầu xoắn những lọn tóc mềm được buộc đuôi ngựa gọn gàng, nâng niu chúng đầy yêu thương.

Nụ hôn phớt trên môi dần trở nên sâu thắm, môi chạm môi càng thêm nồng nhiệt.

Cô cứng đờ người, hoàn toàn bị động trước áp lực nam tính của anh, đầu ngón tay nín chặt gấu áo, cứng đờ đến khó chịu. Cô mở to mắt nhìn chuyển động của đôi mi dài ngay tầm mắt, chân mày anh đen rậm phủ kín một góc thái dương. Mắt cô nhắm lại, từ từ nhưng kiên quyết.

Anh sững sốt, mở nhẹ mắt để ngắm nhìn gương mặt trên gương mặt cô gái của mình, rồi nhắm lại để hưởng thụ trọn vẹn sự đáp lại khá nhiệt tình của cô. Nụ hôn có chút vụng về đầy ngọt ngào.

Như để khóa lấp khoảng trống, để bù đắp những năm tháng độc thân, nụ hôn của anh và cô đầy vồn vã, nồng nhiệt và nóng bỏng.

Bàn tay anh chuyển từ mái tóc xuống gáy, đỡ lấy thắt lưng của cô. Bàn tay còn lại đột ngột chuyển sâu vào tay áo ngắn, ve vuốt làn da mềm mại. Động tác như vô thức, như có chủ ý khiến cả hai đều nóng lên.

Cô hoảng hốt, giãy dụa để tránh khỏi anh, tiếng lá khô dưới chân lao xao vang vọng đến kì lạ.

Anh buông cô ra, đôi mắt nhìn sâu vào mắt cô, tiếng thở hổn hển của hai người hòa quyện vào nhau. Anh bật cười làm cô kinh ngạc:

- Anh cười cái gì hả?

Anh đưa tay vuốt má cô, mũi chạm mũi, giọng nói có chút treu cợt và khốn nạn:

- Anh đang nghĩ gần đây có cái khách sạn nào không?

Uyên tỉnh bơ:

- Hay mình vào nhà em?

Khoa đưa tay chỉnh lại áo khoác cho Uyên, giọng bồn chồn:

- Em chắc chứ?

Uyên đập vào chân anh, gót giày đập nhẹ, cô nghiêng rằng:

- May cho anh nhà em ở cuối hẻm, nếu không em sẽ giết anh vì xấu hổ. – Uyên trừng to mắt khi Khoa định mở miệng. – Lấy xe đi chơi hay anh muốn em giận hả?

Khoa nhún vai:

- Em giận là bình thường. Em ghen và giận mới chứng tỏ em có yêu anh.

13. Chương 26 - 27

Chương 26. Chuyện yêu đương.

Uyên đeo ba lô gấu Pooh, trên người vẫn là đồng phục của trường đại học, cô đứng ở góc cổng khuất nhất, chân đi nhẹ, khuôn mặt vui vẻ nhắn tin cho Khoa:

“Này, em không chờ nữa đâu, anh lâu quá!”

“10 phút nữa!”

“Thế thôi, em đến quán trà sữa Mi Tu sau trường đợi”.

Tin nhắn vừa gửi đi Uyên đã tung tăng bước một chân vào quán trà sữa quen thuộc. Cô gọi một đĩa trái cây lạnh rồi lên lầu chọn một bàn khuất nhất để yên tĩnh.

Đĩa trái cây vừa được đặt trên bàn, phục vụ xinh trai vừa quay gót, trước mặt Uyên bị che mất ánh sáng, một tên con trai xa lạ bỗng ngồi xuống trước mặt cô.

- Em ngồi đây một mình, cho anh ngồi với.

Uyên nhướn mày nhìn tên con trai mặc đồng phục cùng trường, khuôn mặt trắng trẻo thư sinh, sự khó chịu trào lên cổ họng, cô khoanh tay phớt lờ.

Trên đời này, không gì khó chịu bằng việc xung quanh còn nhiều chỗ trống nhưng vẫn bị làm phiền, đã thế người làm phiền còn là một gã đẹp trai, đẹp trai nhưng hơi vô duyên.

- Xoài mùa này chưa ngọt, con gái ăn nhiều sẽ bị mọc mụn đấy. Anh ăn một miếng nhé?

Uyên mở điện thoại để xem giờ, sự khó chịu ngay cuống họng không bị khuất lấp, cô đưa mắt nhìn tên con trai không có duyên đang ngồi trước mặt mình. Bất chấp hình tượng, Uyên nhe răng cười thật tươi rồi đẩy đĩa trái cây đến trước mặt hắn, giọng dịu dàng thản nhiên:

- Em cho anh hết đĩa trái cây này đây, chỉ cần anh sáng bàn khác ngồi, đừng làm phiền tới tôi.

Tên con trai nhìn đĩa trái cây ướp lạnh đủ sắc màu trước mắt mình, khuôn mặt cứng đờ ngẩng lên nhìn Uyên, ánh mắt nhìn cô như không thể tin một cô gái có đôi mắt ngầy thơ lại có thể nói ra những lời phũ phàng đến như vậy.

Uyên nhún vai, cô cười khá đẹp, vừa nói vừa đứng dậy khoác ba lô lên vai:

- Chúc anh ngon miệng.

Uyên bước những bước chân dài ra khỏi quán sau khi trả tiền đĩa trái cây, khuôn mặt phờ phạc.

Đôi khi, để thỏa mãn cái tôi của chính mình cần phải làm xấu bản thân trước đôi mắt và miệng lưỡi của thiên hạ.

Cô khựng chân khi nhìn thấy Khoa đang đi bộ về phía quán, khuôn mặt anh có vẻ hốt hoảng, thứ hốt hoảng của một gã đàn ông sợ bị người yêu giận.

Rất nhanh, Uyên đeo khẩu trang vào mặt, túm gọn tóc lên đỉnh đầu, trùm áo khoác lên ba lô sau lưng rồi đi về phía Khoa

- Xe anh đâu?

Uyên hỏi mà không nhìn Khoa, cô quay chân bước song song với anh.

- Sao em ra sớm vậy?

- Đi nhanh lên, đừng quay đầu, lớp mình đầy ở đằng sau kia.

Khoa xóc cặp nhìn Uyên khó hiểu, chuyện lớp trưởng và giảng viên gặp nhau vốn không có gì lạ, cô bé của anh đang có tật giật mình. Anh nghiêng đầu liếc mắt về phía sau rồi mỉm cười bước nhanh theo Uyên.

Nếu một người đàn ông trưởng thành bỗng một ngày làm việc điên cuồng theo một cô gái, điều đó đồng nghĩa với việc anh ta yêu cô gái ấy.

Uyên không nhìn Khoa cho đến khi rẽ vào con hẻm nhỏ, cô dừng chân ngắm nhìn cây điệp vàng đơm bông tỏa sáng con hẻm, cô vuốt ngực, thở hổn hển rồi phá ra cười:

- Sao em lại điên cuồng như vậy chứ, chuyện em với thầy gặp nhau là chuyện bình thường cơ mà.

Khoa đưa tay nhặt đóa điệp vàng đậu trên tóc Uyên, mân mê chúng rồi cười Uyên chế giễu:

- Giờ em mới biết mình làm việc điên cuồng sao?

Uyên nhe răng cười rõ tươi, đôi mắt cong tí, cô ngẩng đầu nhìn cây, hoa vàng rực xinh đẹp. Thời gian trôi thật nhanh, đã cuối tháng ba mất rồi.

- Hoa đẹp thật đấy!

Khoa bước lại gần Uyên, bàn tay anh nắm khế vào tay cô, đầu cũng ngẩng lên nhìn hoa. Hạnh phúc bung tỏa còn rực rỡ hơn những đóa hoa trước mắt. Anh siết tay cô thật chặt, miệng mỉm cười.

Uyên đã chính thức trở thành bạn gái của Khoa vào lễ tình nhân - một ngày vĩnh viễn khắc sâu vào tâm trí anh dù sau này có chuyện gì xảy ra đi nữa.

.....

Hôm đó, cô mặc váy đỏ, cầm bó hoa tulip đỏ, xuất hiện trước cổng nhà anh khi đồng hồ vừa qua sáu giờ sáng, cái giờ anh tập thể dục trở về.

Khoa dừng chân sau lưng Uyên nhìn bóng lưng thẳng tắp cùng những đường cong đẹp mắt trong bộ váy đỏ, lòng có chút hoảng hốt và tim thì đập nhanh như muốn phá lồng ngực để bay thẳng về phía Uyên. Anh đưa tay lau lớp mồ hôi trên trán, vừa đi về phía Uyên vừa gãi đầu, nụ cười có chút lúng túng.

Vốn là người tập võ, Uyên nhạy cảm với những tiếng động nhỏ nhất, cô giật mình quay đầu, cánh tay không giơ lên. Khoa dùng tay để đỡ rồi cầm lấy bàn tay cô giữ chặt, đôi mắt mở to nhìn cô, mồ hôi vừa lau lại nhỏ giọt trên trán:

- Em tính mưu sát chồng hả?

Bó hoa đang cầm trên tay của Uyên rơi thẳng xuống đất, trái tim cô bắt đầu dồn dập, cô rút tay mình khỏi tay Khoa, những ngón tay co vào nhau, sự bối rối quện chặt mọi ngõ ngách trong lòng. Mọi thứ cho ngày tình nhân vốn được cô chuẩn bị từ ba ngày trước, tinh thần đã lên sẵn sau buổi hẹn hò cùng Khoa, thế nhưng đứng trước nhà anh cô lại không đủ can đảm để đưa tay nhấn vào chuông cửa.

Khoa cúi người nhặt bó hoa tulip, anh vừa ngửi hương hoa vừa nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, những biểu hiện của cô tố cáo cô đang bối rối. Tim Khoa bình ổn, sự đáng yêu trước mặt làm anh vui đến không thể cưỡng. Anh đưa bó hoa đến trước mặt Uyên, giọng vô cùng bình tĩnh:

- Hoa của em này.

Uyên đưa tay cầm hoa, cô nhìn anh, đôi mắt trong veo trong sớm, chứa nhiều tia bất an cùng bối rối.

- Nếu em không có gì để nói thì anh vào nhà đây.

Uyên trừng mắt, cô bấu môi nhìn cái quay lưng của anh:

- Đồ giả tạo.

Uyên cầm bó hoa chạy đến chắn ngang đường đi của anh.

- Đồ giả tạo, anh nhìn nụ cười trên mặt anh đi, rõ ràng là sung sướng còn bày đặt lạnh lùng. – Cô đẩy bó hoa vào tay anh. – Cầm đi, em không thích mua quà nên mua hoa tặng đó. Chúc anh có lễ tình nhân vui vẻ. Em về đây.

Bóng lưng Uyên rẽ vào một con hẻm khác Khoa mới chạy theo, anh níu tay cô thật khẽ, nụ cười bật ra trong cuống họng.

- Em giận rồi hả?

- Em việc gì phải giận ệt thân chứ.

- Đừng có giận, ba mẹ anh đang ở nhà, chúng ta không thể làm vậy ở đó.

Uyên bước hụt chân, cô té vào cánh tay cứng rắn của Khoa, cô đập tay vào má anh.

- Ăn nói vậy bạ, anh cho em là loại con gái gì hả?

Khoa cười cười đỡ người Uyên đứng thẳng lên.

- Tất nhiên là loại con gái... anh yêu rồi.

Uyên nghe tim mình ngừng đập nơi lồng ngực, cô cúi đầu, mượn những lọn tóc dài che đi khuôn mặt để giấu đi nụ cười vui sướng.

B.a.n.Đ.a.n.g..Đ.ọ.c..T.r.u.y.ê.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Tiếng sẻ non trên những cành cây bỗng rộ lên vui mừng, cô ngẩng đầu nhìn anh, bên lên.

- Anh hồng có được thơm.

Ngón tay đang cầm bó hoa của Khoa cứng đờ. Nửa phút sau, anh bật cười bất đắc dĩ.

- Thôi đi cô, đừng có đánh trống lảng.

Uyên ngược mắt đắm mình trong đôi mắt vui vẻ của Khoa, hàm răng anh đều đặn sáng bóng. Nâng bắt đầu lên, chiếu vào người anh thật nhẹ, đọng lại những gì xinh đẹp nhất. Cô đan hai bàn tay vào nhau, vành tai bắt đầu đỏ lên sau tóc.

- Em phát hiện ra anh rất đẹp trai, vậy nên anh làm bạn trai em nhé!

- Hôm nay em đi tỏ tình sao?

Uyên cắn môi, cô nói thật nhanh, thật lạnh lùng, mắt nhìn thẳng vào mắt anh:

- Không, em đi thông báo với anh là anh đã theo đuổi em thành công rồi.

Khoa tỉnh bơ đưa những ngón tay vuốt ve những cánh hoa tulip mềm mịn:

-Ồ, thế giờ chúng ta yêu nhau được chưa?

Uyên di chân, đôi búp bê màu đỏ dưới chân có những hạt nút xinh đẹp như tạo thành nụ cười mỉm chỉ chúc mừng, cô gật nhẹ đầu.

Tim Khoa đập thật mạnh, anh mỉm cười rồi nắm lấy bàn tay cô.

- Anh đưa em về. Hoa này tặng lại em, làm gì có chuyện con gái tặng hoa cho con trai bao giờ.

- Không phải em mang bản thân tới làm quà rồi sao?

- Vậy bây giờ em thuộc sở hữu của anh?

- Không, anh là bạn trai của em.

.....

- Sao em ra khỏi phòng thi sớm như vậy?

Uyên dùng đầu ngón tay cụt ngón bấm vào tay Khoa, cô nhìn anh, nửa khuôn mặt nhìn nghiêng của anh hiền hòa, nam tính và bao dung:

- Hừ, nhờ phước thầy mà điểm giữa kì của em chỉ vừa đủ đậu nên cuối kì em chăm chỉ học bài, ai ngờ đề khó vật vã.

- Khó mà em ra khỏi phòng thi sau hai mươi phút làm bài?

Uyên nhún vai.

- Ở lại thì điểm cũng không cao lên.

- Hả?

- Thầy không biết sao, một cô gái sẽ không học được bất cứ điều gì khi người dạy là gã người yêu đẹp trai của cô ấy.

- Có chuyện đó nữa sao?

- Có chứ, em rút ra từ mình mà.

Uyên nói xong thì cười rộ lên, nụ cười của cô ướp màu vàng của hoa điệp, chạm khê vào đôi mắt Khoa rồi in đậm trong tim anh. Anh đưa tay vuốt tóc cô dịu dàng.

- Mình về thôi em.

- Không đâu, em sẽ đứng đây, anh về trường lấy xe rồi quay lại đây. Em chả dại gì làm khổ mình.

Khoa đưa mắt nhìn xung quanh, xác định chỉ có mình và Uyên, anh vội vã hôn lên đôi mắt láu cá của cô, thật nhanh rồi rời đi. Nụ hôn thật nhanh không kịp để Uyên ngưng ngừng.

Tình yêu là vậy, nhút nhát cũng trở nên gan dạ, ngại thơ rồi cũng dần hiểu chuyện... Mọi thứ đến thật bất ngờ nhưng lại vô cùng tự nhiên. Những cảm xúc không tên rồi cũng dần có, chúng đều được gọi chung bằng hai chữ “yêu đương”.

Chương 27. Chuyện dụ dỗ.

Uyên gấp sách, tổng thẳng cuốn truyện “Độc được phòng bán vé” vào tủ đầu giường rồi mở điện thoại gọi cho Khoa.

Cô bấm ngón tay, lòng hồi hộp đếm từng tiếng chuông điện thoại vang lên đều đặn. Sau ba hồi chuông thì Khoa mở máy, tiếng anh giữa đêm khàn khàn đầy quyến rũ. Uyên cười, giọng dịu dàng đầy ma lực.

- Em yêu anh.

Cô nói xong thì nín thở lắng nghe nhịp tim của chính mình, lắng nghe tiếng hít vào thật sâu của người đàn ông ở bên kia đầu dây, cả những tiếng động lách cách thật lạ của buổi khuya. Anh đáp lại nhẹ nhàng.

- Anh cũng vậy.

Uyên duỗi tay, cô cười lên thật khê, đôi mắt lia nhẹ về cánh cửa gỗ màu nâu, lạnh lùng.

- Xin lỗi em nhầm số.

Cô nói xong thì cúp máy, nằm thẳng xuống giường, đôi môi xinh đẹp cong lên tạo thành nụ cười tươi hết cỡ. Nụ cười chưa kịp tắt thì điện thoại báo hiệu tin nhắn đến, là của Khoa. Cô vui vẻ mở ra xem.

“Ý anh là anh cũng yêu anh.”

Uyên nhắn lại rất nhanh, đầy bình tĩnh.

“Em biết chứ, hôm nay là ngày cá tháng tư còn chi.”

“Là ngày gì em?”

“Quốc tế nói dối”.

“Là ngày gì em?”

Với một người vốn nóng vội như Uyên, sự bình tĩnh đến lạnh lùng của anh làm cô giận dữ. Cô trừng mắt nhìn dòng chữ ngả nghiêng trên màn hình điện thoại như cười cợt trò đùa vừa rồi của cô thật vô nghĩa.

“Là ngày em giận anh!!!!!!!!!!!!!! Đồ chết tiệt!”

Uyên tắt điện thoại, luồn nó xuống dưới cái gối màu xanh nhạt in hình gấu Pooh bắt mắt rồi xuống nhà tìm đồ ăn khuya.

Uyên vừa bật đèn phòng bếp thì bắt gặp chị Quỳnh đặt cốc nước uống xong vào khay, chị lướt qua cô rất nhẹ để trở về phòng. Sự khó chịu nhen nhóm trong lòng bỗng chốc bùng nổ, Uyên co tay, đầu móng tay bắt đầu dài đâm vào lòng bàn tay, đôi mắt cô nhìn những dòng chữ ghi thực đơn của bữa ăn hằng ngày được dán trên tủ lạnh, nét chữ nghiêng dịu dàng đầy chăm sóc của chị Quỳnh.

- Chị Quỳnh.

Quỳnh khựng chân, chị quay đầu nhìn Uyên, cười nhạt nhẽo.

Uyên quay người, cô đứng đối diện chị, đôi mắt đen chăm chú nhìn sâu vào đôi mắt lạnh lùng một cách dịu dàng của người con gái trước mắt, cô gần như gào lên, giọng nói mệt mỏi và tuyệt vọng.

- Chúng ta định như thế này đến bao giờ hả chị? Em mệt mỏi lắm, mỗi ngày phải đối diện với vẻ mặt dịu dàng nhưng lạnh lùng của chị, mỗi ngày phải chú ý xem hôm nay chị có vui hay không, mỗi ngày phải lên facebook lướt vài lần vào tường anh Duy để xem ảnh ra sao... Sự khó chịu đó ai hiểu cho em chứ, từ nhỏ đến lớn em luôn xem hai người là anh chị, là ruột thịt đó.

Quỳnh kéo ghế ngồi xuống, chị dịu dàng:

- Thật ra chị cũng chẳng dễ chịu gì khi mỗi ngày đều trông thấy em, cô gái mà người chị yêu nhất yêu, hơn nữa còn phải tự tay chăm sóc cho cô gái ấy...

Uyên ngừng thở, từng lời của chị đâm sâu vào tim, xoáy vào đó những tổn thương vô hình và niềm tin bị đổ vỡ. Không khí trong phòng gần như đông cứng, Uyên chôn chân lún sâu vào đôi mắt dịu dàng có chút cười của Quỳnh.

- Thế nhưng, em biết không, trở trêu là chị thấy hạnh phúc với điều đó. Dù không dễ chịu nhưng thật may rằng em luôn ở bên chị.

Uyên thở hắt ra nhìn đôi môi nhếch lên dần tạo thành nụ cười tự giấu của Quỳnh.

- Thật ra là chị không biết đối mặt với em như thế nào? Chị sợ tình cảm đang có trong mình sẽ trở thành một thứ xấu xí làm chị ghen tị và ghét bỏ em. – Quỳnh ngừng nói, chị nhìn vào mắt Uyên đầy yêu thương, nụ cười tự giấu được đẩy xuống đáy lòng – Tình cảm chị em như gia đình đủ lớn để lấn át mọi ý nghĩ xấu xa của chị.

Uyên kéo ghế ngồi xuống đối diện Quỳnh, cô đưa tay cầm lấy đôi tay mảnh khảnh mềm mại của chị, chắc chắn và ấm áp.

- Em không giận chị đâu. Em hiểu mà.

Quỳnh lật tay cầm lại tay Uyên, chị cười dịu dàng.

- Chị nghĩ kĩ rồi, chị sẽ từ bỏ. Tình cảm khó khăn đến vậy, chị sợ làm anh ấy thấy áp lực. Yêu được thì phải buông được em nhỉ. Chẳng ai chết vì đơn phương.

Uyên chớp mắt, đúng vậy, chẳng ai chết vì yêu đơn phương, người ta chỉ tự tử vì bế tắc khi yêu đơn phương mà thôi.

- Chị của em tốt như vậy, nhất định sẽ có một người yêu chị hết lòng. Mà mình có nên ăn mừng chuyện này không nhỉ?

- Thôi đi cô, nửa đêm rồi đấy, đi ngủ dùm tui cái.

- Ô, giờ này bar vẫn còn mở mà chị - Uyên choàn tay ngả đầu lên vai Quỳnh nũng nịu – hay chị em mình đi bar đi, lâu quá rồi.

Quỳnh cốc đầu Uyên.

- Chị không muốn bị anh nhà mày mắng khéo đâu. Hồi trước Tết đã bị hấn mắng khéo rồi.

- Có nữa hả?

- Ủa, cái hôm hấn xuống bắt gặp em và anh Duy trong vườn thanh long đó. Hấn nói chị không được nhắc với em bất cứ chuyện gì về anh Duy, còn bảo chị theo đuổi đi, còn không được thì ráng chịu. Nhờ phước đó mà chị cũng chẳng dám làm gì em. Lỡ hấn dùng quyền lực của mình làm chị ra trường không được thì khổ.

- Không có đâu, ảnh dễ thương lắm.

Quỳnh kéo Uyên theo, cô với tay tắt đèn phòng bếp rồi bước dần về phía phòng ngủ.

- Đúng là mấy kẻ mới yêu.

- Hì, chị làm như mình có kinh nghiệm yêu lắm í...

Tiếng cười của hai chị em vang lên khúc khích giữa đêm. Bóng tối không trùm lên được tình cảm gia đình vừa bình tĩnh sau trắc trở dài.

.....

Tiếng chuông báo thức dưới gối đập thẳng vào màn nhĩ làm Uyên bừng tỉnh, cô mở mắt nhúu mày tắt đi tiếng chuông. Tắm chăn trên người vừa được kéo lên để chìm vào giấc ngủ lần nữa thì chuông cửa reo lên. Uyên cau gắt hất chăn khỏi người rồi xuống giường mang dép xuống lầu.

Chị Quỳnh đã đi thực tập từ sớm. Nắng đầu ngày vàng rực hắt lên khung cửa, xuyên qua tấm rèm mỏng manh, chiếu vào nhà những tia nắng yếu ớt. Uyên vừa đi vừa vò rối mái tóc dài, đôi mày nhăn tít đầy vẻ khó chịu.

Cô mở cổng, nhìn dáng đứng phớt đời đầy nhàn rỗi của Khoa trước cổng, trên tay anh là một túi đồ ăn khá lớn.

- Anh tới đây làm gì?

Khoa nhếch môi đưa mắt lướt từ chân đến đầu Uyên, mái tóc dài của cô rối bù, đôi mắt ngái ngủ đáng yêu đến khó cưỡng, anh thản nhiên lách người qua Uyên đi vào nhà.

- Đến nhà người yêu chơi chứ làm gì nữa.

Sẻ non trước nhà bỗng rộ lên tiếng động xào xạc, một chiếc máy bay ngang qua át đi tiếng nói của Khoa. Uyên khóa cửa rồi bước vào nhà, một cái liếc mắt cũng chẳng thèm, cô đi thẳng lên phòng ngủ.

Khoa đặt túi đồ ăn lên bàn rồi gọi với theo.

- Em đi đâu vậy?

Uyên cộc lốc.

- Ngủ.

Khoa sải những bước chân dài bình tĩnh đi về phía Uyên, anh đưa tay vuốt thẳng mái tóc dài đang rối bù, đôi mắt yêu thương nhìn cô.

- Ủ, đúng là em được 85 thật.

Uyên theo mắt Khoa nhìn xuống người mình, tâm trí mơ hồ như được tạt một gáo nước lạnh, cô trừng mắt, đưa tay che ngực.

- Đồ khốn kiếp.

Uyên hét lên rồi chạy thẳng lên phòng bỏ lại sau lưng tiếng cười đầy cuồng vọng của Khoa.

Uyên xuống nhà khi Khoa đã để sẵn lên bàn một bát phở nóng cùng một cốc sữa. Cô trừng mắt giận dữ rồi ngồi xuống tự nhiên ăn sạch bát phở nóng. Thỏa mãn, Uyên ngẩng đầu nhìn Khoa đang ngồi đối diện chăm chú nhìn mình.

- Nói đi, anh muốn bị xử sao?

- Hôm nay qua nhà anh chơi đi.

- Tại sao em phải nghe anh?

- Không đi cũng được, đây hay đó đều như nhau cả.

Khoa nói xong thì đứng dậy đi về chỗ Uyên, anh cúi người choàng tay qua vai cô, đôi môi mím cười, giọng nói khàn đặc dưới cuống họng đầy quyến rũ.

- Anh nhớ tối qua có người nói yêu anh.

Uyên hất tay Khoa ra khỏi người mình, cô quay đầu, đôi mắt mở to, vô tình lướt môi thật khê qua gò má buốt lạnh của Khoa, giọng cô lạnh tanh.

- Ai vậy?

Khoa cười cười, kiên trì cúi mặt sát mặt Uyên, đôi mắt anh sâu thẳm cuốn Uyên vào làn nước sâu của yêu thương, vỗ về và đầy êm dịu.

- Em đó, vừa mới hôn anh để chứng tỏ đầy thôi.

Không kịp để Uyên phản bác hay giận dữ, anh đã cúi đầu dán môi vào môi cô, cái hôn thật khê và đầy kiêu ngạo của một gã đàn ông trưởng thành đủ sức nắm giữ cô gái mình yêu trong tay và nâng niu cô ấy.

Anh cười khe khê khi Uyên đưa tay đẩy anh, đôi môi cô mím chặt tránh đi nụ hôn ngọt ngào.

Khoa giữ tay Uyên, tay còn lại đưa lên giữ chặt đầu cô, ngón tay rà sát da đầu khơi lên những tê dại đến khó chịu từ Uyên, cô giãy dụa, há miệng để thở. Động tác như phản xạ vô tình làm Khoa thành công, anh hôn cô gần như chiếm đoạt, chiếm đoạt đôi môi xinh đẹp, hơi thở nồng nàn và cả trái tim đang đập rối loạn nơi ngực trái.

Anh buông cô khi Uyên gần như nín thở, khuôn mặt đỏ bừng đang dần tím lại vì thiếu hơi, anh cụng trán mình vào trán cô, giọng đầy yêu thương.

- Đừng trách anh, là tại em đáng yêu quá đấy.

Uyên mím môi, cô đưa tay dè ngực, cố gắng bình tĩnh để giữ chặt tim và ổn định nhịp thở, miệng há ra, tiếng chữ thê lập tức đập thẳng vào mặt anh.

- Mẹ kiếp, anh lại lợi dụng em.

Khoa xốc Uyên đứng lên khỏi ghế, anh cười đầy thỏa mãn.

- Thôi nào, giận làm gì, em giận đáng yêu như vậy anh sẽ hôn em tiếp đó.

Uyên gục đầu trong người Khoa, giọng ảo não.

- Em thua rồi, bây giờ anh muốn sao?

- Đến nhà anh.

- Vậy đi thôi.

Chân trước chân sau ra khỏi nhà, như sức nhớ điều gì, Uyên cúi đầu nhìn bộ váy mặc ở nhà với kiểu dáng đơn giản trên người, cô nhìn Khoa ngạc nhiên.

- Nhà anh có ba mẹ ở nhà không?

Khoa co tay, anh bỗng dưng lo lắng.

- Có.

Uyên gất lên.

- Vậy anh tính dắt em về nhà ra mắt ba mẹ? Trong khi em chưa tròn hai mốt tuổi, trong bộ dáng như thế này và không một chút chuẩn bị. Anh đang xem thường em hay xem thường ba mẹ anh vậy hả?

14. Chương 28

Chương 28. Chuyện kinh nghiệm.

Khoa sững người nhìn Uyên, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô thật sự giận dữ, sự giận dữ đầy nỗi bất an và lo lắng, cả nghi ngờ về anh.

- Anh...

- Anh cái gì? Anh không cố ý hả? Anh tính đưa em về ra mắt trong bộ dáng một cô gái chưa biết sự đời hay còn ngây thơ đến nỗi đến nhà bạn trai ra mắt mà không có lấy một món quà hay mặc một bộ đồ cho ra hồn? Rồi anh nghĩ ba má anh sẽ đánh giá như thế nào về em?

Mặt đường còn ẩm nước sau trận mưa lớn lúc sáng sớm như níu chân Khoa, anh đứng như trời trồng, lo lắng trào lên tận mắt, anh tiến về phía Uyên một cách khó khăn, cơn giận gần như nuốt mất cô gái cá tính đáng yêu.

- Anh xin lỗi. Đúng là anh không cố ý.

Uyên khoanh tay nhún mày nhìn Khoa, cô nói một cách chắc chắn.

- Em sẽ không đi nữa.

- Không phải anh giấu em, là anh muốn em đi với tâm thế tự nhiên, với những gì em sẵn có một cách đơn giản nhất. Quà anh đều đã chuẩn bị, anh không muốn em vì những lo lắng vẩn vơ mà mệt mỏi, mà suy nghĩ nhiều, càng không muốn em từ chối. À không, là anh sợ em từ chối. Không phải ra mắt để xem con dâu, chỉ là anh muốn cho ba mẹ biết anh có bạn gái để họ yên tâm về anh mà thôi.

Khoa dừng lại nhìn Uyên thấp thỏm, cô đang cúi đầu, chân di di như lạc vào một thế giới khác.

- Không phải đi gặp ba mẹ chồng, chỉ là đến nhà một người bạn chơi thôi. Đi có được không em?

Giọng nói dịu dàng như thổi một làn gió mát rượi vào lòng Uyên, cô mím môi, đôi mắt mơ hồ lạc về nơi xa, nơi có người mẹ xinh đẹp đang sống với người chồng thứ hai, nơi mà cô sinh ra cách đây hai mươi mốt năm khi mẹ cô vừa qua hai mươi tuổi...

- Em không muốn lấy chồng sớm.

Uyên nói lí nhí làm Khoa đang đầy lo lắng bỗng bật cười.

- Có ai bắt em lấy chồng bây giờ đâu chứ.

- Vậy chứ giờ ra mắt làm gì?

- Anh đã hai mươi bảy tuổi rồi. Một người đàn ông ở tuổi này chưa lấy vợ là chuyện bình thường, nhưng anh là người ưu tú, nếu anh không có bạn gái thì lại không hề bình thường trong mắt người lớn. Hơn nữa, em biết không, thuyết phục hay dụ dỗ em về ra mắt đều chứng tỏ anh thật lòng trong mối quan hệ này và đã sẵn sàng tiến xa trong tương lai với em. Nhưng anh biết, chuyện đó không phải vào lúc này. Em hiểu ý anh không?

Uyên cắn môi, những ngón tay vân vê vào nhau, cô gật nhẹ đầu.

Nắng đầu ngõ bỗng rực lên vàng ươm, tiếng chim chuyền cành riu rít khe khẽ trên những cành cây như thì thầm bài hát tình yêu vào thời khắc giao mùa tuyệt đẹp.

.....

Uyên vừa thay dép vào nhà vừa ngẩng nhìn bức tranh thêu sắc sảo có bốn con ngựa đang chạy, âm thầm đánh giá độ rộng lớn, giàu có của căn nhà hai tầng được thiết kế tỉ mỉ và ấm cúng của Khoa. Bộ sofa màu đen đặt giữa phòng khách như khẳng định vẻ nam tính đầy lịch sự của chủ nhân căn nhà.

Uyên đi sau lưng Khoa, cô cầm chặt giỏ trái cây trong tay, mồ hôi gần như ướt đầm bàn tay.

- Ba mẹ, đây là bạn gái con.

Khoa vừa nói vừa kéo tay Uyên từ sau lưng mình ra trước, để cô đối diện ba mẹ mình.

- Con chào hai bác.

Uyên lúng túng thoát khỏi cánh tay Khoa rồi cúi đầu chào hai người lớn, ngay lúc cô ngẩng đầu lên, trái tim như bị ai bóp nghẹn, hơi thở gần như ngưng lại, nụ cười trên môi cứng đờ còn đôi mắt thì dán chặt vào nụ cười thân thiện của hai người lớn không hề xa lạ.

B.a.n..Đ.a.n.g..Đ.ộ.c..T.r.u.y.ệ.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Ba mẹ của Khoa cũng là ba mẹ chị Tâm.

Giỏ trái cây trên tay hững hờ, theo độ trơn ướt đầm của bàn tay như muốn trôi tuột khỏi tay Uyên, hết như cảm giác cô muốn quay lưng chạy trốn tất cả vào lúc này.

- Vào nhà đi con.

Bà Nguyệt vồn vã đỡ giỏ trái cây từ tay Uyên, miệng tươi cười mừng rỡ. Cô mỉm cười đáp trả, bỏ qua những bất an lo lắng ngập tràn trong lòng. Cô ngồi xuống sofa, không phải bên cạnh Khoa hay đối diện ba mẹ Khoa mà là ngồi bên cạnh mẹ anh – người phụ nữ có nụ cười phúc hậu và chút nghiêm khắc của một người từng trải.

- Hôm nay nhà mình có khách sao ạ?

Chị Tâm ngồi xuống bên cạnh bà Nguyệt rồi đưa mắt nhìn Uyên, khi chị đang bất ngờ thì trái tim Uyên đã rơi tòm xuống đáy cốc. Đôi mắt cô sâu thẳm đón nhận sự bất ngờ nơi chị, bất ngờ chỉ vì Uyên đang có mặt ở đây, đơn giản vậy thôi.

Uyên cười với chị, trong sâu thẳm đáy lòng lại hụt hẫng như bị ai khoét đi một lỗ để trái tim trôi tuột ra ngoài. Sự hụt hẫng vì bị lừa dối.

Uyên quên mất, thế giới này vốn tròn, và duyên phận không hẳn là do trời định mà ra.

Khoa đưa Uyên về sau bữa cơm trưa, cô ngồi sau xe anh, đưa tay hứng giọt nắng nhạt, nóng rực, đôi mắt ngược nhìn bầu trời đang dần chuyển thành màu xám xịt, hơi nước giăng đầy.

- Ba mẹ anh dễ thương thật đấy.

- Em giận chị Tâm sao?

Uyên ngả đầu vào tấm lưng rộng của Khoa, giọng cô nhẹ tênh:

- Sao em phải giận?

- Em chỉ trả lời những câu chị ấy hỏi, khuôn mặt vẫn cười nhưng đôi mắt đầy lạnh nhạt và xa cách.

Uyên cười nhẹ.

- Anh đi nhanh lên, trời sắp mưa rồi đấy.

Khoa ngẩng đầu nhìn bầu trời, có thứ gì đó bỗng mắc ngang nơi tim đầy bất ổn. Uyên nói chuyện nhẹ tênh nhưng anh lại cảm thấy sự xa cách đầy nặng nề trong đó. Anh dừng xe ở góc đường vắng, dưới tán hoa bò cạp vàng ươm trải đầy hoa đang dần rụng dưới sức gió của một cơn mưa đầu mùa.

Khoa quay đầu nhìn Uyên, nước mắt trên đôi mi xinh đẹp đầy yếu ớt và nhẹ hẫng nhưng đập nặng vào tim anh.

- Em đang nghĩ điều gì vậy Uyên?

Uyên chớp mắt, giọt nước trên khóe mi rơi xuống gò má, thứ nước vốn kiềm chế bỗng trĩu nặng tâm sự. Cô nức nở.

- Thực ra, em rất ghen tỵ với chị em anh, ghen tỵ với ba mẹ và gia đình hai người đang có trong khi em chẳng có gì, ba thì vừa mất, mẹ cũng có gia đình riêng, em thậm chí gần như mồ côi hơn mười năm qua. Mồ côi trong sự đầy đủ. Anh biết không, đây không phải lần đầu tiên em gặp ba mẹ anh.

Uyên lau nước mắt, cô nhìn Khoa, anh đang ngạc nhiên đến tột độ.

- Anh còn nhớ cái hôm em đến bệnh viện và gặp anh ở đó hay không? Hôm đó em ở nhà chị Tâm ăn trưa và gặp ba mẹ anh.

Uyên bỗng gắt lên, giọng đau đớn.

- Nhưng tại sao chứ, cả hai người đều lừa dối em. Hai người là gia đình, anh có biết em muốn có một gia đình, thậm chí thêm một bữa cơm gia đình đã mười năm nay hay không. Em ghét nhất là bị lừa dối...

Mưa.

Những hạt mưa nặng trĩu không một tiếng động rơi xuống, càng lúc càng nhiều hơn, tấp thẳng vào mặt, cuốn rơi những cánh hoa bồ cập, lá tả rơi xuống, cuốn thẳng vào cổ áo sơ mi đang mặc trên người của cả anh và cô, cuốn trôi từng giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp đầy đau xót của Uyên.

Khoa đưa hai tay ôm lấy mặt Uyên, đôi môi anh chạm vào môi cô thật nhanh rồi di chuyển lên đôi mắt, hôn thật sâu vào đó rồi lướt nhẹ theo gò má, như cuốn trôi mọi ưu phiền của cô gái trong lòng.

Nước mắt của cô khiến anh đau xót, từng lời của cô như cắt vào tim anh. Thì ra cô gái xinh đẹp luôn có nụ cười lạc quan lại phải một mình chịu đựng những mất mát về tình cảm và khao khát được yêu thương nhiều đến thế.

Cô gái của anh, rồi anh sẽ cho em một gia đình, không xa.

.....

Uyên chạy ra khỏi quán bar, sau lưng cô là Khoa, sau lưng Khoa là đám người không hề xa lạ đã lâu không gặp. Cô ngoái đầu nhìn, hai chiếc răng cửa màu vàng của tên đại ca dưới ánh đèn đường làm Uyên chói mắt, cô gỡ giày rồi chạy nhanh hơn hẳn, tiếng thở hổn hển của cô thúc giục Khoa. Đôi mắt anh giữa tối rực lên những ngọn lửa bén khóa chặt vào người Uyên. Khóa chặt vào bộ váy đen trên gối ôm sát người, nửa thân áo trên bằng ren khoe những đường cong mềm mại và hoàn hảo.

Anh bắt kịp rồi kéo tọt cô vào góc khuất của những ngôi nhà cao tầng, đi sâu vào một con hẻm dài, vừa kịp cắt đuôi những kẻ đáng ghét.

Anh cởi áo khoác trùm lên người Uyên, giọng nửa đùa nửa thật.

- Em đào đâu ra bộ váy này?

Uyên nhướn mi cười một cách láu cá, một tay che ngực để thở mạnh:

- Nhặt được đấy. Mà mặc cái này làm chi, nóng.

- Em muốn đàn ông trong quán bar sẽ ghen tỵ với anh vì em hay em muốn anh phạm tội trước hôn nhân vậy?

Khoa vừa nói vừa lướt mắt hồ hững qua khuôn ngực căng tròn của Uyên. Cô nhếch môi, kéo áo khoác che kín người rồi giẫm gót giày vào chân anh, giọng day nghiêng.

- Con mẹ nó, vậy mà em tưởng anh nói chuyện sến, hóa ra...

Khoa phá lên cười.

- Ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, sờ cũng đã sờ, em còn ngại cái gì.

Lần này, Uyên dứt khoát giơ chân đá một cú ngang gối Khoa khiến anh gần như khụy hẳn xuống.

- Anh mà còn ở đây nói chuyện lung tung, em sẽ tổng cổ anh vào đồn vì tội quấy rối. Xui thật đấy, đã lâu không đi bar, chọn nơi lạ vẫn gặp được bọn này.

Khoa cúi đầu che giấu những tiếng ho giật mình trên cuống họng, dù muốn hay không, anh vẫn phải chạy, anh không muốn cô biết đây là đám giang hồ khá quen thân với anh. Đám giang hồ nghịch phe với đám bạn giang hồ của cô.

Uyên dựa lưng vào tường, tiếng thở cô đều dần.

- Ô có tiếng gì ấy nhỉ, là tiếng mèo hả anh?

Giữa con hẻm vắng tanh với những thùng rác xanh cam to lớn vang lên những tiếng động kì lạ, Khoa chăm chú lắng nghe rồi đưa tay nín tay Uyên khi cô có ý định tiến dần theo tiếng kêu ấy.

- Anh buông tay, để em đi xem có phải con mèo nào bị thương hay không.

Khoa mím môi nhịn cười, cô gái của anh ngây thơ hơn anh tưởng.

- Không có con mèo nào đâu, nếu em đi, em sẽ là con mèo đó.

- Thôi đi, em nghe rõ ràng là tiếng mèo kêu còn gì.

Uyên vừa nói vừa dùng sức kéo cả Khoa theo, bước chân cô nhẹ tênh tiếng vào một góc tối gần đó.

- Ô, đâu mất rồi.

- Thôi đi về cô ơi, tiếng người ta tư tình đó.

Uyên mở to mắt nhìn Khoa.

- Thật á?

- Trong hẻm tối thế này thì chuyện gì cũng xảy ra – Khoa sờ cằm – Hay mình cũng vậy đi em.

Uyên nhăn mũi, cô đưa tay véo tai Khoa.

- Đây thì ăn với nói.

- Suyt, đi em, có người tới.

Khoa kéo tay Uyên rời đi nhanh chóng, anh đẩy cô vào một hốc tối, ngay ban công của một căn phòng nhỏ, ban công chật hẹp vừa vặn che người của cô và anh bằng một cái thùng rác xanh khá lớn.

Uyên nhón chân nhìn hai người đàn ông rời đi, cô thở phào nhẹ nhõm dựa hẳn lên người Khoa, anh cứng đờ.

Tiếng cười khúc khích trong phòng vang lên kì lạ, Uyên tò mò quay đầu, trong bóng tối mờ ảo của cửa sổ để mở, hai con người trần trụi đang quấn vào nhau nhiệt tình.

Cô há miệng. Sững sờ. Rồi nhắm chặt hai mắt.

- Mình đi thôi anh.

- Khụ khụ, em bị kích thích hả?

Uyên kéo tay Khoa đứng dậy.

- Vậy anh có bị kích thích không?

Khoa choàng tay qua cổ Uyên, bàn tay chạm nhẹ vào ngực cô.

- Em nói xem.

Uyên hít vào một hơi, cô đưa tay cầm lấy bàn tay không yên phận của anh, cười cười.

- Em thấy là có. Em cũng bị kích thích, có điều hình như thằng cha trong kia không có kinh nghiệm thì phải, chèn ép như thế thì con gái người ta sao chịu nổi.

15. Chương 29

Chương 29. Cứ để em.

Khoa cúi đầu hít hà hương thơm từ mái tóc dài của Uyên, giọng nói đặc quánh vờn quanh má cô.

- Em xem lại đi, tư thế người ta chuẩn thế kia em bảo là không có kinh nghiệm.

- Anh xem lại thì có, anh có thấy ai có kinh nghiệm mà động tác thô bạo đến vậy không?

Khoa nghẹn ngang cổ, tiếng ho mắc nơi cuống họng suýt thì bật ra. Anh sai rồi, cô gái của anh, không phải ngây thơ mà là chuyện gì cũng dám nói.

- Người ta đang trong trạng thái kích thích mà em. Mà thôi, đi thôi, anh cũng bị kích thích, ở đây lâu nữa chắc chịu không nổi.

Khoa vừa nói vừa kéo tay Uyên rời đi nhưng không được, cô thần nhiên liếc Khoa.

- Anh bị kích thích thì sao? Đã xem thì phải xem cho trót, để xem được mấy phút nhé. Anh với em cá không?

- Suyt, em nói nhỏ thôi.

Uyên hất tay Khoa ra khỏi mặt anh rồi cầm lấy nó.

- Anh chưa có kinh nghiệm đúng không? Khi lâm vào trạng thái kích thích người ta sẽ chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng động của hai người trong cuộc.

Khoa nghiêng đầu liếc mắt nhìn Uyên.

- Chẳng lẽ em có rồi? Còn hay mất vậy?

Uyên cúi đầu cắn vào ngón tay Khoa làm anh đau đến quên thở.

- Kinh nghiệm từ phim và đọc truyện ngôn tình có tính hay không?

Khoa chưa kịp trả lời thì điện thoại trong túi Uyên vang lên, văn giai điệu Let it go quen thuộc nhưng lần này giai điệu vốn tuyệt vời bỗng trở nên kinh hoàng đến khó thở. Anh kéo tay Uyên chạy thật nhanh khi cô còn đang chần chừ mở túi tìm điện thoại để tắt. Tiếng giày cao gót vang lên những âm thanh cộp cộp trong hẻm vắng đầy kinh dị.

.....

- Uyên.

Uyên vừa xuống khỏi cầu thang thì nghe tiếng gọi đầy dịu dàng, cô nhú mào rồi dừng chân, Tùng đang đi về phía cô thật nhanh, như sợ cô đi mất hay lạc cô giữa sân trường.

Uyên không nhìn Tùng, đôi mắt cô chăm chú nhìn dáng đi thong thả của Khoa đang tiến dần về phía cô, cái nhếch môi trên khuôn mặt đẹp trai đã nói rõ anh nhận ra Tùng.

- Đã lâu không gặp... Uyên khỏe không?

Tay Tùng nắm chặt dây cặp, cậu nhìn gò má hồng hào của Uyên, câu hỏi ngập ngừng phát ra.

Uyên quay đầu nhìn Tùng, cô cười khá tươi.

- Uyên vẫn khỏe, nhưng tuần trước đi thi mới gặp Tùng đây mà. Ồ, em chào thầy...

Khoa gật nhẹ đầu đáp lại tiếng chào hỏi của Tùng và Uyên, đôi mắt anh sâu thẳm liếc về bảng tên sinh viên trước ngực Tùng, bộ não nhanh nhạy ghi nhớ mã số sinh viên được in trên đó rồi lạnh nhạt rẽ chân đi vào văn phòng khoa.

- Hết học rồi mới thấy cha này đẹp trai thật đấy.

- Uyên thích thấy ấy?

Tùng sững sốt hỏi Uyên, đôi mắt nhìn cô chăm chú mà không hay rằng bước chân của Khoa dừng lại trước cửa văn phòng, bàn tay đặt lên nắm cửa nhưng chân chừ chưa mở.

- Không, Uyên không thích.

Cô chỉ đang yêu gã đàn ông cáo già này thôi.

Khoa nhếch môi thở dài rồi bước vào văn phòng, anh mở điện thoại nhắn tin cho Uyên:

“Tối qua anh và em còn mặn nồng, còn cùng nhau vượt qua hoạn nạn và xem phim nóng, vậy mà giờ em nói không thích anh, anh đau lòng quá”.

Uyên mở điện thoại đọc tin nhắn khi Tùng vừa lấy hết dũng cảm để hỏi cô:

- Uyên rảnh không? Mình đi uống nước đi.

Chiếc điện thoại gần năm inch trên tay trôi tuột khỏi tay Uyên khi cô đọc xong tin nhắn. Uyên giật mình dùng chân để đỡ, phản xạ của cô vừa vịn đập thẳng vào ống quyển Tùng, đồng thời giúp chiếc điện thoại tiếp đất một cách an toàn nhất có thể.

Tùng lùi ra sau, chiếc quần tây hằn rõ vết giày của Uyên và ống quyển chân dần nhứt nhối, cậu cúi người nhặt vỏ điện thoại trong khi Uyên xót xa nhất mảnh còn lại của chiếc điện thoại vừa bị tách đôi.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Cô nhận lại vỏ điện thoại từ Tùng, gắn vào điện thoại rồi bật nguồn lên, giọng hối tiếc.

- Xin lỗi Tùng nha, Uyên có hẹn mất rồi.

Tùng hụt hẫng. Có lẽ, phần tình cảm này, nên cất sâu vào đáy lòng mà thôi.

- Không có gì.

Uyên mỉm cười.

- Uyên đi trước, hẹn Tùng dịp khác vậy.

Uyên kéo mũ áo khoác trùm lên đầu rồi rời đi.

Cô nhắn tin cho Khoa, rất bình tĩnh.

“Ồ, ra là anh muốn em thích anh chứ không phải yêu anh”.

“Ồ, ra là tỏ tình đây mà, hơn nữa, hình như hơi sến so với em”.

“Anh có vẻ rảnh nhỉ, tính bắt em chờ đến khi nào? Trời nóng quá, hay em đi uống nước với Tùng đây”.

“Anh nói cho em biết, đàn ông yêu lần đầu khá kiêu ngạo chứ không phải trao hết trái tim một cách ngây thơ như đàn bà đâu. Nếu em muốn ăn chả, anh cũng không ngại mua lấy chục nem đâu”.

Uyên đọc tin nhắn, da đầu tê dại, ngón tay run run nhắn lại hai chữ cụt ngủn, cộc cằn.

“Mẹ nó”.

Quyên ngồi bên cạnh đưa chân đá vào chân Khoa nhắc nhở anh.

- Trưởng khoa nhìn ông sớm giờ kìa bạn tốt.

Khoa cất điện thoại vào túi, hai chữ “mẹ nó” đủ sức cuốn trôi mọi lời nhắc nhở của cô bạn bên cạnh, môi anh vẫn đầy nét cười dù cuộc họp đầu tháng đang diễn ra hết sức nghiêm túc.

Quyên chuyển cho Khoa tờ giấy A4, trên đó là nét chữ vội, nguệch ngoạc.

“Khai mau, đang yêu đúng không?”

Khoa không hề giấu diếm.

“Là cô bé đó”.

Quyên há hốc miệng nhìn Khoa, cô quên hẳn đây là cuộc họp cho đến khi tiếng ho nhắc nhở vang lên từ bục. Quyên nghiêng răng nhéo vào tay Khoa.

- Nhất định phải kể hết không chết với tui.

Khoa cười trừ.

.....

Khoa cẩn thận cài dây nón bảo hiểm cho Uyên rồi mới nổ máy xe trong khi cô leo lên yên sau ngồi vững chắc.

- Có thật là anh mới yêu lần đầu không đấy, ngay cả việc cài nón bảo hiểm cũng để ý.

Con gái luôn dễ dàng rung động bằng những hành động nhỏ nhất đầy tình cảm của người mình yêu.

- Anh già rồi nhóc, những việc nhỏ thế này mà không biết để lấy lòng thì sao lừa được em.

Uyên choàng tay ôm eo Khoa, cô nói vào tai anh.

- Giờ anh mới biết mình già hả?

Khoa cười.

- Không, anh biết lâu rồi, nhưng do ở gần em lâu quá nên không nhận ra.

Uyên nhéo vào eo Khoa.

- Anh có ý gì đó hả? Có biết tuổi tác phụ nữ là kiêng kỵ không? Còn nữa, anh nhắn tin làm em rớt điện thoại, bắt em chờ gần nửa tiếng đồng hồ. Tận ba tội, nên phạt nhé.

Khoa phá ra cười.

- Em nghĩ nhiều rồi, anh chỉ muốn nói do em tươi trẻ quá nên anh cũng ảnh hưởng theo em thôi. Thôi, đừng có giận, bây giờ mình đi đâu?

- Đi ăn rồi lát đi bơi đi. Trời thế này được bơi là hạnh phúc nhất.

Khoa nhìn mặt đường đang bốc hơi nóng, dòng xe chen lấn đến nghẹt thở, ai nấy đều mặc đồ kỹ lưỡng trùm kín từ đầu đến chân, đề nghị của Uyên thật không tệ.

- Vậy mà anh tưởng với em bây giờ được anh yêu là hạnh phúc nhất.

Uyên đưa tay dụi mắt rồi đập vào vai Khoa.

- Đẹp đi cha, dạo này nói chuyện lạnh sống lưng vì sến.

.....

Khoa đưa mắt nhìn dáng bơi thành thực của Uyên dưới hồ, bóng dáng xinh đẹp dù ẩn hiện dưới làn nước xanh vẫn hút mắt những gã đàn ông có mặt trong hồ bơi. Anh quay đầu cười với tên đàn ông đang ngồi đối diện.

- Anh vẫn khỏe chứ? Em nghe nói anh lên thế chỗ anh Ba móm rồi?

Gã đàn ông trước mặt Khoa nhếch môi cười, cái cười vừa đủ để khoe hai chiếc răng cửa màu vàng khó chịu.

- Người hời tôi bỏ chạy cũng con nhỏ kia chắc không phải là chú mày chứ?

Khoa đẩy li nước chanh sang đối diện, anh cười trừ.

- Con nhỏ nào anh?

Gã đàn ông cầm li nước chanh gõ cộp xuống mặt bàn nhựa, cử động của gã làm rung lên những ngón mỡ thừa bên dưới làn da vàng thiếu sức sống, một làn da của gã đàn ông thừa mỡ và sắp chết vì gái...

- Mẹ kiếp, chú mày khôn hồn thì giao nó ra cho anh giải quyết nợ nần, đừng để anh em mất lòng.

Bàn tay dưới bàn của Khoa nắm chặt lại, đôi mày anh chau lên nhìn chăm chăm vào tên đàn em quần áo nghiêm chỉnh sau lưng gã đàn ông. Anh nhếch môi.

- Anh đừng quên đại ca vẫn phải nể mặt thằng này đây.

Gã đàn ông cười khẩy, phất tay cho đàn em tiến tới, hẩn cúi đầu gọi một tiếng “đại ca” rồi châm cho gã một điếu thuốc.

Khoa sững sốt bật cười.

- Ô, ra thế, soán chỗ ngoạn mục thật đấy. Nhưng anh đã từng nhìn thấy tên đàn ông nào đem bạn gái của mình ra giao cho người khác xử không?

Gã đàn ông híp mắt nhìn Khoa, cái nhìn của một con rắn nhìn thấy miếng mồi, rồi gã phá ra cười, điếu thuốc vụt ra sau cho đàn em dùng giày dập nát.

- Hoặc trao đổi, hoặc chú mày phải đấu tay đôi với anh.

- Đấu tay đôi, bơi ở hồ này, nếu em thua, anh có thể làm bất kì điều gì anh muốn, nếu em thắng, em sẽ dắt bạn gái đến xin lỗi anh.

- Em đồng ý với cách giải quyết này, cũng không muốn mỗi lần gặp đều phải chạy trốn.

Uyên mặc đồng phục trường đại học đứng sau Khoa từ lúc nào, cô nói thản nhiên, đôi mắt nheo lại nhìn gã đàn ông đang ngồi đối diện Khoa, vô tư hứng lấy ánh nhìn có nhiều háo sắc của hắn.

- Được, quyết định như vậy.

Gã đàn ông lướt mắt trên người Uyên, giọng chắc nịch.

Uyên gật đầu cười, đôi môi nhếch lên tạo thành nụ cười mỉm chỉ cuốn hút. Cô gõ nhẹ vào vai Khoa ra hiệu muốn anh yên tâm.

- Anh lấy gì đảm bảo sẽ thực hiện đúng như đã nói.

Khoa đan tay vào nhau, đôi mắt anh sâu thẳm đầy khó chịu nhìn gã đàn ông đáng bị ăn đòn trước mặt.

- Danh dự.

Uyên bật cười, danh dự của một kẻ giang hồ với một người bình thường chẳng bằng một tờ tiền năm trăm đồng, nhưng trong giới giang hồ, dùng danh dự để đảm bảo thì quả nhiên là chắc chắn.

- Đi thay đồ thôi anh.

Khoa đứng dậy theo Uyên, tay anh choàng qua vai cô chiếm hữu.

- Anh nghe nói hắn ta lớn lên ở vùng sông nước đấy.

- Hắn lên làm đại ca rồi sao anh? Mà anh cứ bơi thi đi. Việc còn lại cứ để em.

- Em tính làm gì?

- Không làm gì hết. Hì hì.

.....

Khoa đưa tay ra sau nắm lấy bàn tay nhỏ của Uyên, anh cười khe khẽ.

- Em khai thật đi, lúc anh đang bơi, em đi đâu?

Uyên đảo mắt nhớ lại tiếng la hoảng loạn của gã đại ca dưới nước khi bị chuột rút, cô cười thỏa mãn.

- Lúc anh bơi, em không đi, em chỉ đi khi gã răng vàng bị chuột rút thôi.

- Em nói như thể đã biết trước chuyện này ấy.

- Chứ sao, tên mập đau gan như hắn không khởi động kĩ, không bị chuột rút mới lạ.

Khoa thả tay Uyên, anh chăm chú lái xe, vẫn thắc mắc.

- Nhưng rốt cuộc em đã làm gì?

Uyên bật cười, dòng người đông đúc kẹt xe trước mặt không làm giảm đi sự thỏa mãn đầy vui sướng trong tim, huống chi người cô yêu còn vì cô mà làm những chuyện con nít.

- Em lấy chìa khóa và phiếu xe, sau đó đi ra nhà xe tìm xe gã và bỏ chúng vào cốp.

Khoa ngạc nhiên bật cười.

- Em quả nhiên là đáo để.

Uyên cười hì ôm ầy Khoa, cô ngả đầu vào lưng anh, giọng vui vẻ.

- Em đáo để thế này mà còn bị sa vào bẫy của anh. Không đáo để chắc anh ăn thịt em từ sớm rồi. Hơn nữa, đám giang hồ bên đó không hề xa lạ với anh, nhỉ? Tự dưng em nhớ tới lần anh cứu em trước khi em nghỉ làm ở quán bar quá chừng luôn.

Truyện đã được in thành sách

Các bạn có thể mua tại các nhà sách trên toàn quốc hoặc mua online theo link : [tiki /cao-sa-bay-cao-p108281.html](http://tiki/cao-sa-bay-cao-p108281.html)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-sa-bay-cao>